

ဦးမြတ်လှ

သင်္ဂဟဆရာတော်

စကားပုံများ၊ ပုံပြင်များ

(နဝမအကြိမ်)

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်

စကားပုံများ ပုံပြင်များ

(နဝမအကြိမ်)

၁၉၉၂-ခု၊ မေလ

ဒေါ်ညွန့်ဝေ

ပိဋကတ်စာပေဖြန့်ချိရေး

အမှတ်(၃၉/၄၀) ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မှန်

ဈေးတော်ရုံ၊ ဒဂုံစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၃၈၃၅၁၁ (လိင်းခွဲ-၂၀၆)

၁၉၉၂-ခု၊ မေလ၊ အုပ်ရေး (၂၀၀၀)

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၀/၉၂) (၁)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၆၇/၉၂) (၃)

နဝမအကြိမ်

တစ်အုပ် 500/-

တုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးမြင့်ဦး မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၈၁၇)
မင်းလှစာပေ၊ အမှတ် ၃၀၂/၃၊
၂၅ ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်း။

ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဒေါ်အေးအေးသန်း
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၀၃၂)
ရတနာဂုဏ်ရည်စာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၅၅၊ ဗိုလ်ရွှေလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံးရိုက်။ ။ ဒေါ်မြမြကြွေ၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၃၃၇၉)
ပင်မြင့်မာလာ စာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၈၀၊ ၂၉ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

မာတိကာ

၁။	ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်	၁
၂။	အထက်ထောက်လိုက် အောက်ထောက်လိုက် ပုံပြင်	၄
၃။	မယ်သီလ၊ မယ်သီလေ၊ မယ်သီလော၊ မယ်သီလန်	၆
၄။	အရက်ပြတ်လို့ ခွက်ကပ်နဲ့မူး ပုံပြင်	၆
၅။	စာအရှိပြုကြသည့် သားအဖ ပုံပြင်	၁၂
၆။	ခပ်ဖုံးဖုံးပဲ ကြွတော်မူပါတော့	၁၆
၇။	သီဟတောဘုရား နန်းတော်ထဲထောက်စေ ပုံပြင်	၁၉
၈။	ပေါလိန်း ထမင်းဆာသလို ပုံပြင်	၂၀
၉။	အမျိုးကြီးမမဲ လူပျိုကြီးကိုသာရွဲ ပုံပြင်	၂၃
၁၀။	နောက်လိုက်မမှားကြနဲ့ ငရဲလားတတ်တယ်	၂၇
၁၁။	အများကမဲ့ညီခေါ် “တော်” ဖြစ် ပုံပြင်	၂၉
၁၂။	ခွေးစကား ကျားမိုက်ယုံ ပုံပြင်	၃၁
၁၃။	အရေးထောက်တော့ ဘူးသီးခြောက် သတိမရသလို ပုံပြင်	၃၆
၁၄။	ပရိတ်အိုး ရေမပွက်သည်ကို ချေဖျက်တော်မူပုံ	၃၉
၁၅။	ရေများရေနိုင် ဥပမာ ပုံပြင်	၄၁
၁၆။	ကျွတ်....မုန်း....ဝင် ပုံပြင်	၄၄
၁၇။	မြေကြီးကို ရှိခိုးလိုသော ဥပမာ	၄၉
၁၈။	ပိုနဲ့ပင်ထောင်ကာမှ ခေါင်းပြောင်လေခြင်း	၅၂

(၈)

မာတိကာ

၁၉။ ရှင်ဗွေလွန်း၊ မင်းနန္ဒာကိုလို	၅၅
၂၀။ ဘေးသင့်အောင်ကောင်း ပုံပြင်	၅၈
၂၁။ ကိုယ်ဟာကိုလည်း ကြီးစားပါဦး	၅၉
၂၂။ ပခန်းဘက်က ဘုန်းကြီးလူထွက် ဆီထောင်းသလို	၆၂
၂၃။ သဘုတ်ခါးသီး ဝိဇ္ဇာ	၆၅
၂၄။ ချဉ်ပေါင်ကာပြန်လို့ ပုံပြင်	၆၈
၂၅။ မစုန်ခင်က ကုန်မြင်တာနဲ့သိ	၇၁
၂၆။ တထူးထူးပြောပြီး အဖျားရှူးသူ	၇၃
၂၇။ မောင်စံဆိပ် ငယ်ဆိပ်မှာ အဆိပ်ပါရော့လား	၇၅
၂၈။ တစ်ခုတည်းမှတ်ထားလျှင် မှားတတ်ပုံ	၇၈
၂၉။ အဓိပ္ပာယ်အကောက်မှား၊ ဘုရားတော်ကို အပြစ်မတင်သင့်	၈၀
၃၀။ ဒကာမ မိသေးကလေး ထမင်းခွံ့ သလို ပုံပြင်	၈၂
၃၁။ မလ္လာချင်နေ သြဇာလာမပေးနဲ့	၈၃
၃၂။ အဝေးကို လှမ်းပူမနေနဲ့	၈၅
၃၃။ သားကောင်မြင်မှ မြားတင်ပစ်	၈၇
၃၄။ ထန်းနှံခြောက်ဥပမာပုံပြင်	၈၈
၃၅။ ငှက်ဖျားသင့်မှာ ကြောက်လို့	၈၉
၃၆။ ဝလုံးအကွာပေါ် မပါ	၉၀
၃၇။ နာလည်းနာ နံလည်းနံပုံပြင်	၉၃
၃၈။ ဘေးစကားကြောင့် ဆေးစားမမှားနဲ့	၉၅
၃၉။ ငရဲခန်း ဆေးဖန်နဲ့ရေ ပုံပြင်	၉၇
၄၀။ ကွမ်းနာအပေးမှား၍ ခွေးအဝါခံရ ပုံပြင်	၉၈
၄၁။ မျက်စိအောက်မှာ ရဟန်းအသွင်ကွယ်ပျောက်	၉၉

၄၂။	ထွား ကျွဲကျောင်းသလို ပုံပြင်	၁၀၁
၄၃။	သားမက်ကို ပစ်မှားလို့ မြေမျိုခံရတဲ့ယောက္ခမ	၁၀၃
၄၄။	တောထွက်ရှင်အို ပုံပြင်လို့	၁၀၅
၄၅။	စံကြောင့် ငါ့ကျားငယ်ရသည့် ပုံပြင်	၁၀၇
၄၆။	ဂုဏ်တော်ပွင့်ဆိုလို့ နားထောင်ပါ	၁၁၀
၄၇။	ခရီးကြုံ မွေးအံ့ပြောလိုက်ပါ ပုံပြင်	၁၁၂
၄၈။	ဗူးနီကလေးကောက်ရလို့ ပေါက်ကရဆေးကူ ပုံပြင်	၁၁၅
၄၉။	စံသူ တရားနာဖိတ်သလို ပုံပြင်	၁၁၇
၅၀။	ငါ့ကိုယ်မှာ သာမဏေဆုရက်ငါ့ဘယ်ပျောက်	၁၁၉
၅၁။	အစကသိတာဖြင့် သာပြည့်မခေါ်ခဲ့ရသလား	၁၂၁
၅၂။	မယားကြောက်ရသော သောဘောပုံပြင်	၁၂၃
၅၃။	အရက် ငါ့ဆယ်သာ သောက်မည့်သူ	၁၂၇
၅၄။	တရားစွဲပုံဟန်မကိုက်၍ ဒဏ်ရိုက်ခံရပုံ	၁၃၀
၅၅။	စနေလေ စနေလွင့် ဥပမာပုံပြင်	၁၃၂
၅၆။	လမ်းညွှန်တဲ့နတ် မျက်ခြည်ပြတ်ပုံပြင်	၁၃၅
၅၇။	အပေါက်မှားဖောက်မိတာကိုး	၁၃၇
၅၈။	မြန်မာအတွေး ရှမ်းအပြေးစကားပုံ	၁၃၈
၅၉။	နင့်ကိုငါကျော မောရရုံရှိမည်ပုံပြင်	၁၄၁
၆၀။	အားနာလွန်းလို့ အားနာလွန်းလို့	၁၄၃
၆၁။	အသက်ကြီးရင် ခုကြီးတာပဲပုံပြင်	၁၄၅
၆၂။	ပန်းနာပျောက်တဲ့ ဆေးပုံပြင်	၁၄၈
၆၃။	ငါ့ကိုမလုပ်နဲ့ ပုတ်ကြီးသာ ဓားနဲ့ခုတ်	၁၅၀
၆၄။	ကိုယ့်တရားကိုယ် မမှတ်မိပုံပြင်	၁၅၄

၆၅။	လျှော့မယ်လျှော့တော့လည်း အပြန်သား	၁၅၆
၆၆။	ရွှေပါတိုင်းမကောင်း	၁၅၇
၆၇။	ကြပ်ကြပ်စစ်တော့ အညစ်အကြေးတုံးကြီး	၁၅၉
၆၈။	ခွေးရှူးသတ် ဥပမာပုံပြင်	၁၆၁
၆၉။	နောက်စျေးကျမှ ရွှေချပေတော့	၁၆၃
၇၀။	ငရုတ်ရွှေအပ် စပ်လိုက်ပုံက	၁၆၄
၇၁။	တေးအဆိုကြောင့် ဆေးမလိုတဲပုံပြင်	၁၆၆
၇၂။	သူ့အလိုကို လိုက်တတ်စေ	၁၆၈
၇၃။	အတုယူကာ ရေးတဲ့စာ	၁၇၀
၇၄။	နှုတ်ထွက်ရာ ရွတ်လိုက်ပေါ့	၁၇၂
၇၅။	ပန်းအိုင်က ငြိမ်း ရှောင်တိမ်းနည်း	၁၇၄
၇၆။	ကိုယ်ဟာကိုယ် မှန်မနေနဲ့	၁၇၆
၇၇။	ယိုသူမရွက် မြင်သူရွက်ပုံပြင်	၁၇၈
၇၈။	ကျောင်းအမ တေးဆို က သလိုပုံပြင်	၁၈၀
၇၉။	ကိုယ်ရွှော်တာ လူမသိစေနဲ့	၁၈၂
၈၀။	ဆေးတရှင် ပေးပါရှု	၁၈၅
၈၁။	ဆိုင်းသံပုံသံမကြားချင်	၁၈၇
၈၂။	ဆေးတစ်လက်နဲ့ ဆရာထူး	၁၈၉
၈၃။	စကားကိုမမက်နှင့် တရားကိုသာဖက်	၁၉၂
၈၄။	ကဗျာဆရာ သူ စာကြောင့် အရိုက်ခံရပုံ	၁၉၃
၈၅။	ရှေးကဘုန်းကြီးများ ဒေါက်ချာဆောင်းပုံ	၁၉၅
၈၆။	ဆေးဆရာလည်း ရမ်းကု ဆရာတော်လည်း ရမ်းကု	၁၉၇
၈၇။	ဩဇာသီးဆိုတာ သဲရှုပ်ရှုပ်နဲ့	၁၉၈
၈၈။	မုဆိုးမကြီး ငွေငါးကျပ်ပျောက် ပုံပြင်	၂၀၁

မာတိကာ

(၆)

၈၉။	တောရဆောက်တည်ရင်း ဒုံးသီးချင်းမဆိုကြနဲ့	၂၀၃
၉၀။	ယုန်ကလေးကိုပမာမိုး နှာစေးလို့နေကြစို့	၂၀၆
၉၁။	ငါးပိချက်ကို ဆွမ်းတော်တင်လျှင်	၂၀၈
၉၂။	ငှက်သင့်မည် ပမာထား၍ ဟောကြားပုံ	၂၀၉
၉၃။	တော်တော်နီးလာပြီ	၂၁၁
၉၄။	အုန်းသီးဆိုတာ ဖန်တူတူကြီး	၂၁၃
၉၅။	ဥပုသ်သုံးပါး တရားနှင့်ပြ	၂၁၅
၉၆။	မျောက်က အရင်ငိုလို့ မျောက်ငိုပင်ဖြစ်	၂၁၇
၉၇။	တူရွင်းစောက် ဖင်းခါးချက်သောက်	၂၁၈
၉၈။	ခွေးကူလို့သာ မိန်းမရသူ	၂၂၁
၉၉။	ကြွက်ကယ်၍ မယားရသူ	၂၂၂

စာမူအတွက် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း

ကျွန်ုပ်သည် ထုဂါဝေဒနာ ဖိစီးနေသည့်အကြားမှ မိမိ
ကြိုးပမ်းရေးသားခဲ့သော စာမူများကို (ဒေါ်ညွန့်ဝေ) အား
မူပိုင်အဖြစ် ရောင်းချပြီး ရရှိသောငွေကို မသေမီ လူဒါန်း
နိုင်ခဲ့သဖြင့် [ဒေါ်ညွန့်ဝေ-ပိဋကတ်စာအုပ်ဆိုင်]အား အထူး
ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ဦးလှစင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

၂၄-၁၁-၉၁

စာနာဂုဏ်ရည် (က)

၁။ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်

မန္တလေးမြို့ကို စတင် တည်ထောင်သော မင်းတုန်းမင်း
 တရားကြီး လက်ထက်မှာပင် အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် သံအဆက်အသွယ်
 ရှိပြီးဖြစ်ရာ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ အင်္ဂလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာ
 ဖယ်ယာသည် သံမဏိအဖြစ်ဖြင့် ရောက်ရှိနေသည်။ တစ်နေ့
 ညီလာခံကွင်း သံအမတ်ကြီး မစ္စတာဖယ်ယာက မိမိသည် ဗုဒ္ဓနှင့်
 ပတ်သက်သော နားမရှင်းလင်းသည့် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို မေး
 မြန်းလိုပါ၍ သင့်လျော်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို ညွှန်ပြပါရန် တောင်း
 ပန်လေသည်။ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးက သံအမတ်ကြီးအား နက်
 ဖြန်နံနက် ညီလာခံသို့ လာရောက်ပါရန် ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပြီး

လျှင် မူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် တိုင်ပင်၍ “သင်္ဂဇာ ဆရာတော် ဘုရားကို လျှောက်ထားပင့်ချေ” ဟု စေလွှတ်တော်မူသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီး မစ္စတာ ဖယ်ယာသည် မှန်ပြောင်းကို ဆက်သရန် ယူဆောင်၍ ညီလာခံ သို့ ဝင်လေသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက မစ္စတာဖယ်ယာ အား ယမန်နေ့က လျှောက်တင်လိုက်သည့်ပြဿနာကို လျှောက် တင်လော့ဟု အမိန့်တော်ရှိရာ မစ္စတာဖယ်ယာက...

“တပည့်တော် သိလိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အရပ်တော် သည် ၁၈-တောင်ရှိသည်ကို ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ဟောခဲ့ပါ သည်။ အလိုးတော်ရှိသောအခါတွင် မှန်ညှင်းစေ့ အတွင်းမှာပင် စကြိုကြွသွားနိုင်ကြောင်း များကို ဖတ်ရှုရသည်။ မျက်မှောက် အလိုအားဖြင့် အတွေ့အမြင် မဟုတ်ပါ၍ သံသယရှိစရာ ဖြစ်နေ ပါသည်ဘုရား၊ ယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြေရှင်းပေးပါဘုရား”

ထိုအခါ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်သည် ရွှေတော်တွင်အဆင်သင့် ရှိနေသော အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ကောက်ယူ ကြည့်ရှုကာ “သည်အရာသည် ဘာခေါ်သနည်း” ဟု မေးမြန်းလေသည်။

“အဝေးမှ အရာဝတ္ထုကို အနီးမှာကဲ့သို့ မြင်ရသော မှန် ပြောင်းပါဘုရား”

“သို့ဆိုလျှင် တကာတော် သံအမတ်ကြီးသည် ဤမှန်ပြောင်း ဖြင့် နန်းတော် မြောက်ဘက်ရှိ မန္တလေးတောင်ပေါ်မှ အရာ ဝတ္ထုများကို ကြည့်ပါလေ”

မစ္စတာဖယ်ယာသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုရာ....

“မုန်လှပပါ၊ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ စသည်များ၊ သစ်ပင်များ၊ ဘုရားဖူး ထောက်လာသောသူများ၊ ငှက်တိရစ္ဆာန်များ မြင်ပါသည်ဘုရား”

“ထိုတောင်သည်လည်းကောင်း၊ ယင်းဘောင်ပေါ်မှ ဘုရား၊ ကျောင်းကန်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ လူ စသည်များတို့၏ မူလ ပမာဏအတိုင်း မြင်ရပါ၏လော”

“မူလ အရွယ်အစားအတိုင်းပင် တွေ့မြင်ရပါသည် ဘုရား”

“ဤမုန်ပြောင်း၏အဝသည် မည်မျှရှိသနည်း”

“လက်သုံးသစ်ခန့်မျှပါဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ ဤသို့ ဆိုလျှင် လူတို့ ဖန်တီးထားအပ်သည့် ဤအဝိညာဏက သေးငယ်လှသော မုန်ပြောင်းဝက ပင်လျှင် ကျယ်၍လာသဖြင့် ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ဘုရား၊ ကျောင်းကန်၊ များ မူလအရွယ်အတိုင်း မုန်ပြောင်းထဲ ဝင်လာနိုင်သလား”

“မုန်ပြောင်းဝသည် ကျယ်၍မလာပါဘုရား”

“အဘယ်ကြောင့် ကြီးမားသော တောင်ကြီး၊ ကျောင်းကြီး၊ တန်ဆောင်းကြီး၊ ဇရပ်ကြီးတို့သည် လက်သုံးသစ်မျှသာ ရှိသော မုန်ပြောင်းထဲသို့ ပကတိ အရွယ်အတိုင်း မြင်လာရသနည်း”

“မုန်ပြောင်း၏ သဘာဝ သတ္တိကြောင့် မြင်လာရပါသည် ဘုရား”

“လူတို့ပြုလုပ်သော မုန်ပြောင်း၏ သဘာဝ သတ္တိကြောင့် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံများ၊ လက်သုံးသစ်ခန့် မုန်ပြောင်းထဲ ဝင်လာနိုင်လျှင် တန်ခိုးတော် အနန္တ၊ ဉာဏ်တော် အနန္တ ပြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုတော် ရှိလျှင်

မုန်ညင်းစေ အတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်ကို အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း” ဟု ဖြေတော်မူရာ အင်္ဂလိပ် သံအမတ် ကြီးက သဘောကျ ဝမ်းမြောက်၍ “ယုံကြည် ထင်မြင်လောက် ပါပြီဘုရား” ဟု ဝန်ခံလိုက်လေသတည်း။

အထက်ရောက်လိုက်အောက်ရောက်လိုက်

၂။ အထက်ရောက်လိုက်အောက်ရောက်လိုက် ပုံပြင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် စာတတ်ပေတတ် ကျမ်းဂန် တတ်ပင်ဖြစ်ရာ သင်္ဂဇာဆရာတော်အား မကြာခဏ ပင့်ဖိတ်၍ တရားနာယူခြင်း၊ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခြင်းများ ပြုလေ့ရှိရာ အခါတစ်ပါး မင်းတရားကြီးနှင့် တရားဓမ္မ ဟောပြော ဆွေးနွေး ပြီး ပြန်ကြွလာသော သင်္ဂဇာဆရာတော်အား လမ်းမှဆီးကြိုနေ သော နန်းမတော်ဝန် မိုင်းခိုင်မြို့စား အတွင်းဝန်အမတ်ကြီးက-

“အရှင်ဘုရားနှင့် ရေမြေရှင်တို့ တရားအရေး ဆွေးနွေးကြ သည့်ကိစ္စ၌ မည်သူက သာပါသလဲဘုရား” ဟု မေးလျှောက်လေ သည်။

“တကာတော် အတွင်းဝန်မင်းနယ်၊ ရေမြေရှင်တကာတော် နှင့် ကျုပ် ငြင်းခုံကြသည်မှာ “ရှင်မေဓာတုံးတို့နှင့် ရေကူးသလို ပါပဲ” ဟု မိန့်တော်မူရာ မိုင်းခိုင်မြို့စား အတွင်းဝန်က “ရှင်မေ ဓာ ရေကူးပုံနှင့်တူပုံကို မိန့်ဟလင်းချင်းတော်မူပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်သောကြောင့် သင်္ဂဇာ ဆရာတော်က ထိုပုံပြင်ကို ပြန်ပြောင်း မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ဘုန်းကြီးတို့ ငယ်စဉ် ကျောင်းနေစဉ် အခါက ရှင်မေဓာ ဆိုသော တောထွက် ကိုရင်ကြီးသည် တုံးတိုကြီး တစ်ခုကို ယူငင်၍ ရေကန်တစ်ခုတွင်ချကာ တက်စီး၍ ကူးခတ်လေသည်။ ပထမသော် ကိုရင်ရှင်မေဓာသည် တုံးပေါ်မှနေလျက် လှုပ်ရှား ကူးခတ်သောအခါတွင် တုံးတိုလိမ့်လဲ၍ ပေါ့သောတုံးက ရေ ပေါ်ရောက်ပြီး လေးသောကိုရင်က ရေထဲသို့ ရောက်သွားလေ သည်။

ကိုရင်က တစ်ဖန် ကြိုးစားပမ်းစားနှင့် တုံး ပေါ် ရောက် အောင် တက်လိုက်၊ ခဏအကြာတွင် ရေထဲ ရောက်သွားလိုက်နှင့် တုံးက အထက်ကနေလိုက်၊ ကိုရင်က အထက်က နေလိုက်နှင့် မဆုံးသလို သံသရာဖြစ်၍နေလေသည်။

“ဆရာတော်နှင့် ရေမြေရှင်တို့ အချေအတင် ဆွေးနွေးကြ သည့် ကိစ္စများမှာလည်း ရှင်မေဓာ တုံးနှင့် ရေကူးသလို

ပပါပဲ”ဟု မိန့်တော်မူရာ မိုင်းခိုင်မြို့စားလည်း ရယ်ကာမောကာ ဖြင့် သဘောကျကာလက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလျက်ကန်တော့လိုက်လေ သည်။

၃။ မယ်သီလ၊ မယ်သီလေ၊ မယ်သီလော
မယ်သီလန်

ဆရာတော်ဘုရား ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဇရပ် ဒါယကာများတို့သည် ထိုဇရပ် သီတင်းသုံးရန်၊ သည်ဇရပ် သီတင်းသုံးရန် အတန်တန် တောင်းပန် လျှောက်ထားတတ် လေရကား ဆရာတော်သည်မျက်နှာကြီးငယ် မလိုက်တတ်သည့် အတိုင်း လစ်ခါတစ်ရံတွင် နားအေးစေရန် အရပ်မှ စုပေါင်း ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုံဇရပ်တွင် တည်းခို သီတင်းသုံးတတ် လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရား ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွလာရာတွင် ရွှေတိဂုံစေတီ အရှေ့ဘက် စောင်းတန်း၊ ဗဟန်း ဇရပ်တွင် သီတင်းသုံးလျက် ရှိ၏။ ဗဟန်းမှ ဒကာ၊ ဒကာမများသည် လာရောက်ဆည်းကပ်ကြ လေသည်။ ထိုအထဲတွင် သီလရှင်များကလည်း လှူဖွယ် ဝတ္ထု များဖြင့် လာရောက် ဆည်းကပ်ကာ ကန်တော့ကြလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက သီလရှင် များအား “မယ်သီလ အပြား လေးပါးရှိတာ သိကြရဲ့လား”ဟု မေးတော်မူရာ သီလ ရှင်များက မသိပါကြောင်း လျှောက်ထား၍....

“သီလရှင် ဆိုတာ လေးပါး အပြားရှိတယ်ကွယ်၊ တစ်—
မယ်သီလတဲ့၊ နှစ်— မယ်သီလေတဲ့၊ သုံး—မယ်သီလောတဲ့၊ လေး—
မယ်သီလန်တဲ့ ဗျား။ ကဲ...မှတ်ထားကြ” ဟု မိန့်တော်မူပြီး
နောက်....

မယ်သီလ

မယ်သီလဆိုတာကတော့ ရှစ်ပါး
သီလစောင့်ထိန်းပြီး ဘာဝနာ ကမ္မ
ဇ္ဇာန်စီးပြန်မေတ္တာပို့၊ ကိုယ်လုပ်ထဲ
ကိုယ်နေတဲ့ အကျင့် သိက္ခာ ရှိ တဲ့
သီလရှင်ကို မယ်သီလ။

မယ်သီလ ဆို တာ က
တော့ ဆွမ်းဆန်ခံသွား ဟို
အိမ်မှာ နားရင်း စကား
ပြော၊ ဒီအိမ်မှာ အလှူခံ
ရင်းစကားပြော၊ ကျောင်း
မှာ အမြဲမနေတဲ့ မယ်သီလ
ကို မယ်သီလေ။

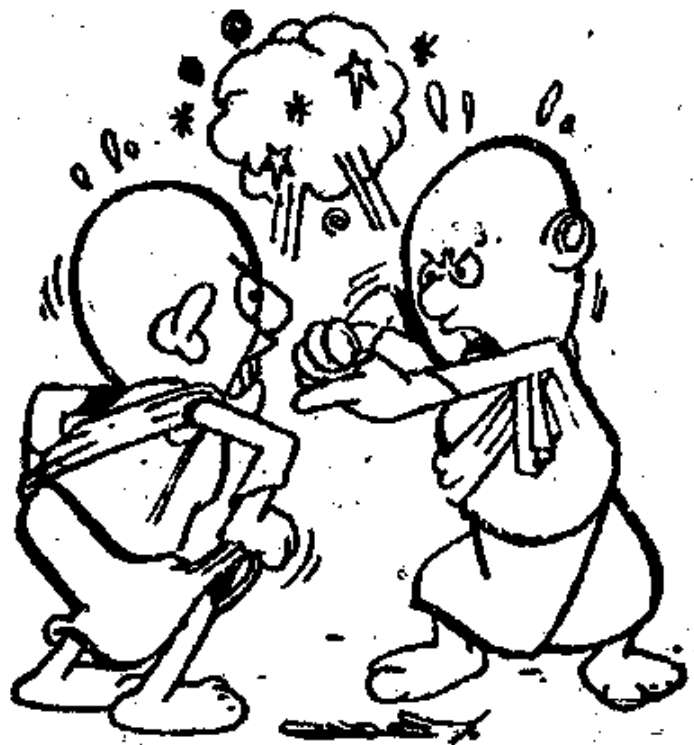
မယ်သီလေ

မယ်သီလော ဆိုတာကတော့ ဇရပ်
မှာ ခပ်မြဲမြဲနဲ့ စိတ်ပူတီး ကိုင်နေပြီး
တခြား သီလရှင်တွေရဲ့ ဆွမ်းဆန်ကို
ခိုး၊ ကိုယ့် အိုးထဲရော ဆိုတာမျိုးက
မယ်သီလော၊

မယ်သီလော

မယ်သီလန်ကတော့ ဟို
ဇရပ်က သီလရှင်နဲ့ စကား
များ၊ ဒီဇရပ်က သီလရှင်နဲ့
မတည့်။ ဇရပ်နီးချင်းတွေနဲ့
ရန်ဖြစ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက
မှ သူ့ကို လက်မခံဘဲ လန်
ကြရာတော့ မယ် သီ လန်။
ကဲ... မှတ်ထားကြ။ မယ်သီ
လ အစစ် ဖြစ်အောင် ကြိုး
စားကြပါ” ဟု မိန့်တော်မူ၍
သည်။

မယ်သီလန်

အားလုံးပြုံးကာ မှတ်သားကြလေ

၄။ အရက်ပြတ်တော့ ခွက်ကပ်နဲ့ မူး ပုံပြင်

အခါတစ်ပါး သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားသည် ရန်ကုန်မြို့၌ ရောက်ရှိလာရာ ရွှေတိဂုံဘုရားရှိ ဝန်ထောက်ဦးအုန်း၏ ဇရပ်၌ တည်းခို သီတင်း သုံးကာနေတော်မူလေသည်။

ပရိသတ်
ထဲတွင် ဆရာ
တော်၏ တူ
အရင်း ဦးဆိုး
လည်း ပါလေ
ရာ သင်္ဂဇာ
ဆရာတော်
သည် မကြာ
ခင်ပင် လမ်း
၌ ကြည့်ရှု
နေတော်မူပေ
သည်။

အရက်ပြတ်တော့ ခွက်ကပ်နဲ့ မူး

တရားများ ဟောမိန့်ပြီးသည့်နောက် ဦးဆိုးအား လှမ်း၌ ကြည့်ကာ “ဟိုဒကာ ရွှေဘူးတိုးခွဲပါလား” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဦးဆိုးလည်း သူ့သိက္ခာသူ မလုံဘဲ ရွှေဘူးသို့ တိုးသွားကာ လက်အုပ်ချီ၍ နေလေသည်။

“ဒကာ့နာမည် ဘယ်သူတဲ့တုန်း”

“မောင်ဆိုးပါ ဘုရား”

“အင်း...ဒကာ့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ဂါရဝ၊ နီဝါတပြုပုံ၊ ထိခြင်း ငါးပါးနဲ့အညီ ကန်တော့ဝတ်ပြုပုံ ကြည့်ရတာကတော့ ငယ် တုန်းအခါက သာသနာ့ဘောင်မှာ နေခဲ့ဖူးဟန်တူတယ်”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“ဘယ်မှာ ဝတ်ခဲ့သလဲ”

“မန္တလေးမှာပါ ဘုရား”

“ဘွဲ့တော်ကတော့ ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“ဉာဏိန္ဒာပါဘုရား”

“လား—လား ငါထင်သားပါ၊ ဉာဏိန္ဒာကိုး”

“အင်း...ဉာဏိန္ဒာကနေပြီး မောင်ဆိုးဖြစ်လာတာကိုး၊ ပညတ် အတိုင်းပေါ့လေ၊ ကောင်းတဲ့ဘဝက ဆိုးတဲ့ဘဝ ရောက်လာတာ ကိုး၊ မန္တလေးလို ခေါ်ရင်တော့ လူပြန်တော်ပေါ့၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လူအဖြစ်က ဘုန်းကြီးဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးအဖြစ်က လူပြန် ဖြစ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးဘဝက တော်ထူးခံခဲ့တာလဲ နှမြော့၊ လူ့ဘဝလဲ ရောက်နေ၊ ဒီတော့ တော်မပါပါအောင်ဆိုပြီး တို့ မန္တလေးမှာတော့ ‘လူပြန်တော်’လို့ ခေါ်ကြသပေါ့၊ ခုအောက် ဆီကတော့ ‘ရဟန်းလူထွက်’လို့ ခေါ်တာပေါ့ ဟုတ်စ”

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခုလို လောကီလူ့ ဘောင်မှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ နေတာ ကောင်းရဲ့လား”

ဦးဆုံးမှာ ကောင်းသည်ဟူ၍လည်း မဆိုရဲ၊ မကောင်းပါ
ဟူ၍လည်း မလျှောက်ရဲသဖြင့် ပြုံးမြဲသာပြုံးလျက် ခေါင်းငုံ့
ကာသာ နေလေသည်။

“ဘယ်နှဲ့လဲ ဉာဏီနွဲ့၊ ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား”

“မှန်လှပါ၊ လောကီလူ့ဘောင် အိမ်ရာ ထောင်ခြင်းမှာ
ဘာကမ္မ သုခလို့ မဆိုနိုင်ပါဘုရား”

“အင်း...ဟုတ်ပေတယ်၊ ဒီလိုလဲ အသိသား၊ ကဲမင်းတို့
လောကီသားတွေဟာ ကာမဂုဏ်တရားမှာ ဆားငန်ရေသောက်
တဲ့ သူဟာ ဘယ်တော့မှ ရေဝတ်မပြေသလိုဘဲ အရက်ပြတ်တော့
ခွက်ကပ်နဲ့ မူးသလို ဖြစ်နေတာကွယ်”

ရွာတစ်ရွာမှာ လက်လုပ်လက်စား လင်မယားနှစ်ယောက်
ရှိသတဲ့၊ လင်ယောက်ျားဟာ ညနေတိုင်း သေရည်ကို အရက်
ခွက်နဲ့ထည့်ပြီး အမြဲသောက်သတဲ့။

လက်လုပ်လက်စားဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ငွေစပြတ်
တော့ အရက်ကိုလည်း ဝယ်မသောက်နိုင်၊ လူကလည်း အရက်
မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်နေပြီး (ကြံရာမရ ဖြစ်နေသတဲ့)

(ဒီတော့ ကြံရာမရတာနဲ့ နေ့တိုင်းသောက်နေကျ အရက်
ခွက်ထဲမှာ ရေထည့်ပြီး) အနံ့ လောက်သာ ပါတဲ့ရေကို အရက်
စိတ်ကထားပြီး သောက်သတဲ့။

ရေကို အရက်လိုသဘောထားပြီးသောက်ပေမယ့် ခါတိုင်း
အရက်အစစ်ကို သောက်သလို အမူးစကား၊ အရူးစကားများ
ပြောဆိုနေတော့ သူ့ မယားက ‘မောင်မင်းနွယ် ဘယ်နွယ်
ရငွေလည်းမရှိ၊ အရက်လက်ကျန်လဲမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်နွယ်ကြောင့်
မူးရူးနေပြန်တာလဲ’ မေးသတဲ့။

ဒီတော့ လင်လုပ်တဲ့လူက “ရှင်မရှဲ့ အခုလို အရက်ပြတ်နေ
 တော့လဲ ခွက်ကပ်နဲ့ပဲ မူးရတာပ” လို့ ပြောသတဲ့။ ဉာဏ်နဲ့
 လည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့ဟာ။ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော
 ရေကို စိတ်ထဲမှာ အရက်ထင်မှတ်ကာ ယစ်မူးနေသလို ဒုက္ခကို
 သူခထင်မှတ်နေခြင်းကို ရိပ်စောင်းလျက်မိန့်တော်မူ၍ ဦးဆိုးနှင့်
 တကွ ပရိသတ်ပါ အတွေးပေါက်ပြီး ပြုံးကြလေတော့သည်။

၅။ စာအရှိပြကြသည့် သားအဖပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာ
 တော် ဘုရား
 သည် ဟင်္သာတ
 မြို့သို့ ထောက်ရှိ
 ခိုက်တွင် ထုရား
 ရေအေး တိုက်
 ကျေး ဆုံးမကြ
 ဝါဒ ပေးတော်
 မူလေရာ ဒကာ
 ဒကာမ ပရိ
 သတ် များ စွာ
 တို့ အနက် မှ
 ခြယ်ခြယ် လှယ်

စာအရှိပြကြသည့်သားအဖ

လှယ် လျှောက်တတ်ကြသော ဒကာနှစ်ဦး သုံးဦးတို့က ဆရာ
တော် ဘုရားအား ‘မိမိတို့မြို့တွင် ယခုအခါကံသမားနှင့် ဒွါရ
သမား’ဟု နှစ်မျိုးနှစ်စား ကွဲပြားနေကြပါ၍ ထို ကိစ္စကို
ပြတ်သားစွာ မိန့်ကြားပါရန် တောင်းပန်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က—

“အင်း-ဒကာတို့ ကိစ္စက ကံသမားကလည်း စာပြ၊ ဒွါရ
သမားကလည်း ပါဠိနဲ့ပေါ့လေ၊ ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် အဟုတ်
အမှန်ချည်း ဖြစ်နေကြတာပေါ့၊ ငါဝင်၍ပြောရလျှင် ‘သား
အဖသုံးယောက် မနာလို၍ စာဆိုနှင့်ပြောသလို ရှိတော့မည်’
ဟု မိန့်တော် မူပြီး-

‘ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ သားအဖသုံးယောက်
ရှိသတဲ့။ အဲဒီသားအဖသုံးယောက်ဟာ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်း
လုပ်တိုင်စားသောက်ကြတော့ သားအကြီးနဲ့အဖေက ထွန်မှု
ယက်မှု စိုက်ပျိုးမှုကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပြီး သားအငယ်က
တော့ အိမ်မှုကိစ္စ၊ ချက်မှုပြုတ်မှု၊ နွားစာကျွေးမှု စတာမျိုးကို
တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ရသတဲ့။

တစ်နေ့မနက်မှာတော့ အဖေနဲ့သားကြီးဟာ လယ်ထွန်ဖို့
ရာအတွက် နွားများနှင့်တကွ လယ်တောရှိရာသို့ သွားကြသတဲ့၊
ဒီလိုသွားကြရင်းက သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ စကားပြော
ပုံက—

“ငါ့သားရယ် တို့လယ်ယာကလဲ စပါးထွက် နည်းတယ်
ကွယ်၊ ဒီတော့ ဒီချိုင့်ဝှမ်းမျိုးမှာ မလုပ်ဘဲနဲ့ တောင်ထိပ်
တောင်ညွန့်မှာ တက်ပြီးစပါးစိုက်ရင် ဒီထက်စပါး ပိုထွက်
လိမ့်မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

စိတော့သားက “ဟာအဖေနှယ်ဗျာ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် တစ်သက် နဲ့တစ်ကိုယ် ကြားမှမကြားဖူးတာ၊ ဘယ်နှယ်တောင်ထိပ်ပေါ် သွားစိုက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ”။ အကြောက်အကန် ငြင်းသတဲ့။

စိတော့ အဖေကလည်း “တယ် ငါလူကြီးကပဲမင်းတို့ထက် ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြည့်စုံတာပေါ့၊ မင်းက အခုမှလယ်လုပ်စား မလို့ ရှိသေးတာ” ဆိုပြီး အတက်စီးကနေ ပြောသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သားကလည်း ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကမှ မကြားဖူး၊ မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးတော့ “အဖေရာ ခင်ဗျား စကား က သားအဖချင်းမို့ သပေါ့။ တခြားတစ်စိမ်းတစ်ခုဆုံများ ဆိုရင် အရှူး စကား အနှမ်း စကားလို့ ပြောကြတော့မှာပဲ” လို့ ပြောတော့ ပအေဟာ စကားတတ်တဲ့သားက လိမ်မာပါးနပ် စွာနဲ့ သူ့စကားကို အရှူးစကားလို့ ရိပ်ပြီး ပြောလိုက်တာ သိတော့ အဖေက “အင်း ငါတော့ ဒီကောင်ကို စာနဲ့ ကိုင်ပေါက်မှပဲ” လို့ တွေးမိပြီး-

“ဟဲ့-ငါက အလွတ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အထောက် အထားရှိလို့၊ အကိုးအကားရှိလို့ ပြောထား” ဆိုပြီး သူ့စာကို စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်သတဲ့။

အဲဒီတော့ သားကလည်း မခံချင်တာနဲ့ “ဒါဖြင့် ဆိုစမ်း ဗျာ” လို့ ပြောလိုက်တော့

“တောင်ညွန့်ကုန်းထက်၊ ကမ်းရိုးသက်ဝယ်၊ အနက်ပြည့် ပြုံး၊ ရေပြည့်အိုးသို့၊ ကြီးကြီးပမ်းပမ်း၊ မဖိတ်တန်းသည်၊ လူစွမ်းသဖွယ်၊ ငယ်နုနယ်က-တဲ့”

လို့ဆိုရင်း သူတို့ထွန်မယ် လယ်စပ် ရောက်လာသတဲ့၊ သားကလည်း မကြားဖူး၊ မကြုံဖူး၊ မဖြစ်ဖူးတဲ့ကိစ္စကို စာနဲ့ပေနေ

ဇုတ်ပြောနေတော့ စိတ်ထွက်လာပြီး ထမ်းလာတဲ့ ထွန်တုံးကို ပစ်ချပြီး အိမ်ပြန်လာသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့လည်း စိတ်ဆိုးက မပြေသေးတာနဲ့ ညီငယ်ချက်ထားတဲ့ ထမင်းတွေကို သွန်ချပစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်နေသတဲ့။ မွန်းတည့်လောက် ကျတော့ အဖေကလည်း လယ်ထွန်ကပြန်လာပြီး မောမောပန်းပန်း ဆာဆာလောင်လောင်နဲ့ ထမင်းစားမလို့ မီးဖိုထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းအိုးထဲမှာ ထမင်းထစ်စေ့မှ မရှိတော့တာကို တွေ့ရတော့ တာဝန်ရှိတဲ့ သားငယ်ကို ခေါ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းသတဲ့။ ဒီတော့ သားငယ်ကလည်း “ကျေးဇူးရှင်ဖခင် ကျွန်တော် ချက်မြဲတိုင်း ထမင်းချက်ပါဇာယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက သွန်ပစ်လို့ မရှိတာပါ” လို့ ပြောသတဲ့။

ထမင်းဆာနေတဲ့ အဖေဟာ ဒေါသထွက်ပြီး ဘာလို့ သူက ထမင်းကို သွန်ပစ်ရတာလဲ၊ ဘာလဲနဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသတဲ့။ ဒီတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အောင်းနေတဲ့ သားက ထွက်လာပြီး “အဖေအရမ်းမဆူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ အလွတ် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရှိလို့ လုပ်တာပါ” လို့ ပြောပြီး-

“အိုးပါမကျန်၊ ပြောင်းပြန်မှောက်၊ တစ်ယောက် မကြွင်းအောက် ဟင်းလင်းတည့်”

ဆိုတဲ့စာနဲ့အညီ လုပ်တာလို့ပြောတော့ အဖေကလည်း သူ့လိုစာနဲ့မိလို့ ဘာမှမပြောဘဲ အသာနေလိုက်ရပြီး ငယ်နိုင်ဖြစ်တဲ့ သားငယ်ကို ထမင်းထပ်ပြီး အချက်ခိုင်းသတဲ့။ ဒီတော့ သားငယ်ကလည်း ထမင်းကို ထပ်ပြီး မချက်ဘဲ သူ့အစ်ကို သွန်ပစ်ထားတဲ့ ထမင်းစေ့တွေကို သွားပြီး ကောက်ယူကာ

အိုးထဲ ထည့်နေသတဲ့၊ ဒါကိုမြင်တော့ အဖေက “တယ်-
ဒီကောင်လေး ပေရေနေတဲ့ ထမင်းတွေ ဘာလုပ်မှာလဲ၊
ထပ်ချက်ပါလား” လို့ ပြောတော့ သားငယ်ကလည်း

“ဖေဖေ ကျွန်တော်လဲပဲ အလွတ်လုပ်တာမဟုတ်ပါ၊ စာနဲ့
ပင် ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး

“အိုးတွင်ချောင်ချောင်၊ ထမင်းပြောင်သည်၊ အမောင်
ဆည်းပူးနိုင်စေသော်”

ဆိုတဲ့ စာကြောင့် ဆည်းပူးပါတယ်ဆိုတော့ အဖေကလည်း
အင်း သူတို့မှာလည်း ငါ့လိုပဲစာနဲ့ ကိုးဆိုပြီး အသာနေလိုက်
သတဲ့။

“အဲဒီလိုပဲ ကံသမားနဲ့ ဒွါရသမားများဟာလည်း ကိုယ့်
စာနဲ့ ကိုယ် ရှိနေကြတော့ ငါတရားဟောလည်း မောရုံသာ
ရှိတော့မယ်” ဟု မိန့်ကြားလေရာ ကြားရသူများမှာ ရယ်ကာ
ပြုံးကာ ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

၆။ ခပ်ဖုံးဖုံးပဲ ကြံတော်မူပါတော့

ဟင်္သာတမှ ပြန်အကြံ ဥက္ကဋ္ဌသို့ရောက်သော အခါတွင်
လည်း ဟင်္သာတတွင်မေးမြန်း လျှောက်ထားကြ သကဲ့သို့ပင်
ကံကိုး ဒွါရကိုးကိစ္စကို မေးလျှောက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ
တွင် အကြောင်းအရာမှာ ဟင်္သာတတွင် မေးမြန်းပုံနှင့် ထပ်တူ

ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော်က အခြားပုံတစ်ပုံဖြင့် ဟပ်ကာ မိန့်ကြားတော် မူလိုက်လေသည်။

“ကံ ဒွါရ
ကိစ္စက တော့
အထက် အ
ထက် ဆရာ
ကြီး နည်းပေး
ပုဂ္ဂိုလ် များ
ကြောင့် ကွဲ
ခြင်း ဖြစ်သည်။
စေ့စပ် မည်ဆို
သော် လည်း
ထိုအယမှ စွန့်
လွှတ် ကြ မည်

ဆီဖုံးဖုံးပိတ်တော်မူပါစေ။

မဟုတ်၊ ဘုန်းကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက ကြုံဖူးတာလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပြီး မိန့်တော်မူရာ ဒကာ ဒကာမများက “ဘယ်လိုများပါလဲ ဘုရားမိန့်တော်မူပါဦး” ဟု လျှောက်ထား ကြလေသည်။

“ဘုန်းကြီးငယ်ငယ်တုန်းက မန္တလေးမြို့ ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်က ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးဟာ အညောင်းအညာ ဒုလာ

ကင်းအောင်ဆိုပြီး ဝမ်းသက်စေတဲ့ဆေးကို ညအခါ ဘုဉ်းပေး ထားသတဲ့၊ ဆူ့ တွက်ကိန်းကတော့ နံနက်အရက်တက်မှာ ကုဋီ တက် ရေချိုးပြီးမှ ဆွမ်းခံကြမယ်ပေါ့လေ”

ဒါပေမယ့် တွက်ကိန်းအတိုင်းဖြစ်မလာဘဲ ဝမ်းကခိုင်နေ သတဲ့။ မှန်းထားတဲ့အချိန်အထိ သတိတော်ောင် မပေးသေးဘူး တဲ့။ ဒါနဲ့ အချိန်တန်လို့ ဆွမ်းခံမထွက်ရင် ဆွမ်းအတွက်ကလည်း ခက်ဦးမှာမို့ ဆွမ်းခံထွက်ခဲ့သည်။

အဲဒီလို ဆွမ်းခံထွက်ရလို့ ခရီး အတော် အထောက်မှာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးက သတိပေးသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခရီးကလည်း စကောစကဖြစ်နေတော့ အောင့်ကာအည်းကာပဲ ဆွမ်းဆက် ပြီး ခံသတဲ့။

သို့ပေမယ့်လည်း ဝမ်းနှုတ်ဆေးရဲ့ အစွမ်းအားကို ခုခံနိုင် စွမ်းမရှိ။ အနီးအပါးမှာလည်း သံဃာများသုံးရတဲ့ ကုဋီက လည်း မရှိ၊ အရပ်ထဲဆိုတာကလည်း ဒီကိစ္စမျိုးအတွက် မလွယ် တဲ့ ဒုက္ခ ဖြစ်နေသတဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင် တာနဲ့ ထွက်ကျလာတဲ့ကိစ္စကို ပိုတ်မရတာနဲ့ ဟန်မပျက်ဘဲ ဆွမ်းခံနေသတဲ့။

တစ်နေရာ ထောက်လို့ ဆွမ်း လောင်းတဲ့ ဒကာမကြီး တစ်ယောက်က ဦးပဉ္စင်းဇလရဲ့ သင်းပိုင်မှာ ပေကျံ့ထုက ခြေသလုံးပေါ်မှာ စီးကျနေတဲ့ တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်တော့ အခြားတစ်နေရာက ပေကျံ့လာတယ် ထင်မှတ်ပြီး ရပ်တော် မှုပ ဦးလို့ လျှောက်ထားပြီး ပခုံးပေါ်မှာ အသင့်ပါလာတဲ့

ဒီလိုသုတ်ပေးသော်လည်း ပိတ်မရ အောင်မရလို့ တိုးပြီးကျ
လာသတဲ့။ ဒီတော့ အောက်ကသုတ်တဲ့ ဒကာမကြီးဟာ မနိုင်
မနင်းဖြစ်လာပြီး တဘက် တစ်ခုလုံးဟာလည်း စိုက်ကုန်ရောတဲ့
ကြာတော့ ဒကာမကြီးလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘဲ-

“ဦးပဉ္စင်းလေး အောက်ကလဲသုတ်လျက် အထက်တော်က
လာတုန်း၊ ကြာရင်ဖြင့် ကျုံးရချည်ရဲ့၊ ဒီတော့ ခပ်ဖုံးဖုံးပဲ
ကြတော်မူပေတော့ ဘုရားလို့ လျှောက်ရတော့သတဲ့ ဒကာတို့
ရဲ့။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ အောက်က ကျုံးသော်လည်း အထက်
တော်က လာဦးမှာမို့ ခပ်ဖုံးဖုံးကြပါလို့ ပြောရတော့မှာပဲ” ဟု
မိန့်တော် မူလေသတည်း။

၇။ သီဟတော ဘုရား နန်းတော်ထဲ
ရောက်စေပုံဖြင့်

သင်္ဂဇာဆရာတော် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွရောက်လာသောအခါ
ရွှေတိဂုံဘုရား၌ ဇရပ်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း ထားသော
ဝန်ထောက်မင်း ဦးအုန်းက ၎င်း၏ဇရပ်သို့ ကြွရောက်သီတင်း
သုံးပါရန် လျှောက်ထားသဖြင့် ဦးအုန်းဇရပ်သို့ သီတင်းသုံး
တော်မူရန် ကြွလာရာတွင် သင်္ဂဇာဆရာတော်က-

“ဝန်ထောက်မင်း ဇရပ် ပြင်
ရောက်လာပေ။ ဥပမာ ဆိုလျှင်
ရှင်ဘုရင် ဘုရား ပူးတာ လိုလဲ
မလုပ်ကြနှင့်” ဟု မိန့်တော် မူရာ
ဆရာနှင့် ဆိုသူက လျှောက်ထား
သဖြင့်-

“ရှင်ဘုရင် ဘုရားပူးပုံမျိုးဆို
တာက မန္တလေးနဲ့ တော်တော်
ဝေးတဲ့ ရွှေဘို နယ်မှာ အညာ
သီဟတော ဘုရားရယ်လို့ တန်ခိုး
ကြီး ဘုရားတစ်ဆူ ရှိတယ်။ အဲဒီ
ဘုရားကို ဘုရင်ကပူးချင်ပြီ ဆိုရင်

‘အညာ သီဟတောဘုရားနန်းတော်ရောက်စေ’ ဟု မိန့်တော်
မူသတဲ့၊ အခုလည်း အဲဒီလိုပေါ့။ ဒကာက သင်္ဂဇာဇရပ်ပေါ်
ရောက်စေဆိုတော့လည်း ရောက်လာရတာပဲ” ဟု မိန့်တော်မူရာ
ကြားရသူများ ပြုံးကြရလေသည်။

၈။ ပေါလိန်း ထမင်းဆာသလိုပုံပြင်

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန်တွင်ရှိခိုက်တွင် အထူး ဂရု
မေ့ပြု၍ လူစားကိုးကွယ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းတွင်

ထိပ်ဆုံးမှ ဝန်ထောက် ဦးအုန်း ဖြစ်၍ ဒုတိယ လိုက်သူမှာ ဦးရန်နှင့် ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးအုန်းသည် ဆရာတော်ဘုရားထံသို့ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ သစ်သီး၊ သင်္ကန်းကအစ ဆေးဝါးမကျန် အလွန်ပင် လှူဒါန်းရုံမျှ မက အခါမလပ် ဆိုသလိုပင် ကျောင်းသို့ လာရောက်ဝတ်ပြုနေထိုင်လေသည်။

တစ်ခါသော် ဝန်ထောက် ဦးအုန်းအား “ဒကာကြီး အခုအသက် ဘယ်လောက်ရောက်ပြီလဲ” ဟုမေးမြန်းတော်မူရာ “အခုတပည့်တော် အသက် (၆၀) ပြည့်၍ ကျော်စပါးပါပြီ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

“အသက် (၆၀) ဆိုတော့ သီလ၊ ဘာဝနာနဲ့ နေဖို့ အရွယ်ပဲပေါ့၊ ဒီတော့ အဋ္ဌင်္ဂသီလ ဥပုသ်သီလများ၊ ရှစ်ရက် သီတင်း၊ လပြည့်လကွယ် မှန်မှန် တည်ဆောက်ရဲ့လား”

“မှန်လှပါ၊ အရင်ကတော့ မင်းမှုထမ်း ဆိုတော့ တာဝန်ဝတ္တရားက များပြားလှတဲ့အတွက် မတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ဘုရား”

“နို့ အခု ပင်စင်အငြိမ်းစားရတော့ကော”

“အခုကျတော့လည်း သားမယားကိစ္စများကြောင့် ပြောင့်ပြောင့် မတည်ဆောက်နိုင်သေးပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဒါ့ကကြီး ဟာ က (ပေါလိန်းဆိုတဲ့ လူတစ်
ယောက် ထမင်းဆာတာနဲ့ ပမာတူနေပြီ)” ဟု မိန့်တော်မူရာ
ဤဥပမာကို ထင်လင်းအောင် မိန့်မြွက် ဟောကြားတော်မူပါဟု
လျှောက်ထားသဖြင့်....

ဟိုရှေးတုန်းက အညာဒေသ ရွာတစ်ရွာမှာ အလှူလုပ်ဖို့
အတွက် မဏ္ဍပ်ကနွားထိုးပြီး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြသတဲ့၊
ဒီအခါမှာ ရှမ်းလူမျိုးတစ်ယောက်ဟာ မဏ္ဍပ် ထဲထောက်လာပြီး
ဖျာကလေးပေါ်မှာ ကွေးကွေးကလေး အိပ်နေသတဲ့။

ဒီတော့ ကာလသားခေါင်း လုပ်တဲ့လူက “ဘယ်နှယ်လဲ ပေါ
လိန်း၊ အလှူထဲလာပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိပ်နေရသလား” လို့
ပြောတော့မှ “ထမင်းကဆာ ဝမ်းကဟာတော့ ဘယ်မှာလုပ်
နိုင်ပါ့မလဲ” လို့ ခပ်ဝဲဝဲနဲ့ ပြောသတဲ့၊ ဒီစကားကို ကြားရတဲ့
အလှူဒကာက သနားပြီး “အို...ထမင်းတွေဟင်းတွေ ရှိပါသေး
တယ်။ ကျွေးလိုက်ကြပါ၊ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဝမ်းဟာနေရင် ဘယ်
မှာ အလုပ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ” လို့ ပြောပြီး ထမင်းကျွေးစေသတဲ့။

ရှမ်းလည်း စားလိုက်တာများ ဆန်တစ်ခွက်လောက်တောင်
ကုန်သွားသတဲ့။ ဒါကိုလည်း ထမင်းစောင့်ကျွေးတဲ့ ကာလ
သားခေါင်းက ကြည့်ပြီးနေသတဲ့၊ ရှမ်းလည်း ထမင်းစား
ဆောက်ပြီးလို့ ဝရင်တော့ သူ့စကားအတိုင်း တန်ထုတန်ထု
အလုပ်ကို ဝင်လုပ်မှာပဲဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေသတဲ့။ ဒါပေ
မယ့် ဘာမှ ဝင်မလုပ်ဘဲ မူလ အိပ်နေတဲ့ ဖျာကလေး ရှိရာ
သွားပြီး အိပ်ပြန်သတဲ့။

ဒီတော့မှ ကာလသားခေါင်းက သွားပြီး “ဘယ်နှယ်လဲ၊
 ခုတင်ကတော့ ထမင်းဆာလို့ အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးဆို၊ အခု
 ထမင်းကို တဝတပြဲ ကျွေးပြီးပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာ ကူညီလုပ်မှ
 ပေါ့”လို့ ပြောမိတော့ “အေး ထမင်းစားပြီးတော့လဲ ဗိုက်က
 ပြည့်နေတော့ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ အိပ်ချင်တယ်ကွဲ့” လို့ပြော
 သတဲ့။ အခုလည်းပဲ ဒကာဝန်ထောက်မင်း ဦးအုန်းဟာလည်း
 ဒီအတိုင်းပဲပေါ့၊ အလုပ်တာဝန်နဲ့တုန်းကတော့ အလုပ်တာဝန်
 ကြောင့်၊ အခုပင်စင်အငြိမ်းစားရပြီး အားနေပြန်တော့လည်း
 အိမ်မှုကိစ္စကြောင့် ဆိုတော့ (ပေါလိန်း ထမင်းဆာသလိုပဲ
 မဟုတ်လား)ဟု မိန့်ကြားတော်မူရာ ဦးအုန်း၊ ဦးရန်နှင့်
 တကွ ကြားရသမျှသော ပရိသတ်မှာ ပြုံးကြရလေသည်။

၉။ အပျိုကြီးမမဲ လူပျိုကြီးကိုသာ ရှဲ့ ပုံဖြင့်

ဆရာတော် ဘုရားသည် ဟင်္သာတမြို့တွင် သီတင်းသုံးနေ
 စဉ် ကာလ၌ တရားဓမ္မများကို ဟောပြောဆုံးမနေရာ ဆရာကြီး
 ဦးလှိုင်သည် ဆရာတော်အား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နှင့် ပတ်သက်၍
 မေးမြန်း လျှောက်ထားလေရာ၊ ဆရာတော်က “ဒကာလှိုင်
 ဆရာတော်ကို မဆိုထားနှင့်၊ ကျမ်းပြုဆရာ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓ
 စောသမထေရ် ပင်လျှင် နက်ကျယ်လှသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏
 သဘောကို ကျယ်ပြောသော သိမ္မုဒ္ဓရာတွင် ယုန်သူငယ်ထောက်
 မမိဟူသော ပုံဖြင့် နှိုင်းခိုင်းခဲ့သေးတယ်။ သို့သော် လည်း
 အဝိဇ္ဇာနှင့် သင်္ခါရပုပ္ဖု၍ ဆိုပါမူ ဆရာတော် သိရှိသလောက်
 ပုံခိုင်းပြောရရင် အပျိုကြီးမမဲနှင့် လူပျိုကြီး ကိုသာ ရှဲ့လိုပါပဲ”

အပျိုကြီးမမ-လူပျိုကြီးကိုသာ

ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ရာ ဦးလှိုင်က အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းလင်းမိန့်ကြားပါရန် ပန်ကြား လျှောက် တားတော့သည်။

အင်း... ဒီလိုဆိုလည်း ပြောရသေးတာပဲ၊ ဟိုတုန်းက အထက် အညာက ဆားဖိုရွာမှာ ကိုသာရွှဲဆိုတဲ့ လူပျိုကြီး တစ်ယောက် ရှိသတဲ့။

အခြားရွာမှာလည်း ဆွေမျိုးညာတိ မရှိတဲ့ အပျိုကြီး မမ ဆိုသူဟာ ဆားဖိုရွာကို ပြောင်းရွှေ့လာပြီး မိန်းမမိတ်ဆွေ ရှိရာ မှာ နေထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင် စားနေသတဲ့။

ဒီတော့ ကာလသားတွေက တစ်ခါတော့နေရာကျပြီး တို့လူ ကြီး မိန်းမမရနိုင်တာ ဒီမိန်းမနဲ့ ဖြစ်သင့်လောက်ပါလို့ ဆိုပြီး အပျိုကြီးမမ နေထိုင်ရာ အိမ်ရှင်မကို ချဉ်းကပ်ပြီး စပ်ဟပ်ကြ

သတံ။ အခန့်သင့်ချင်တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောကိုက် ညီကြ
လို့ အိမ်ထောင်ကျသွားပါရောတဲ့။

နှစ်ယောက်သားဟာ လက်လုပ်လက်စား ဆိုတော့ ရရစား
စား ဝါးဝါးမျိုမျိုဆိုသလို အပိုမရှိကြဘူးတဲ့။ သားသမီးသာ
များလို့လာသတဲ့။ ဒီအခါ ကိုသာရွဲက အကြံ ပေါက်လာတာက
ဪ—ငါ့ မှာ မိန်းမသာရတယ် ငွေပိုငွေလျှံ ဆိုလို့ မသုံးရ၊
မကိုင်ရ၊ စားလောက်သောက်လောက်ရုံသာ ဆိုတော့ လူ့ဘဝ
မှာ ဒီလိုနဲ့များ သေရရင် လူဖြစ်ကျိုး ရှုံးရချေရဲ့။ ဒီအတိုင်းနေလို့
ဖြစ်ပါသေးရိုးလား၊ ကြံဦးစည်ဦးမှ ဆိုပြီး အကြံတစ်ခု ထုတ်
သတဲ့။

သူထုတ်တဲ့ အကြံကတော့ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ မငြိမ်းအေးဆိုတဲ့
အပျိုကြီး ပစ္စည်းလယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတော့ သူ့
ကို ရရင် ကောင်းလေစွာလို့ တွေးမိပြီး မငြိမ်းအေးဆီ သွားသွား
ပြီး လည်သတဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း သူက လူအို ဆင်းရဲသား၊
ဟိုကအပျို ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူဆိုတော့ ရုတ်တရက်
နှုတ်မထွက်ရဲလို့ တစ်နေ့သော်လည်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့
ပြန်လာ၊ တစ်နေ့သော်လည်း ဝေလည် ကြောင်ပတ်နဲ့ပဲ အချိန်
ကုန်သတဲ့။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး ကျတော့ ဟယ် ငါ့ယောက်ျားပဲ၊
ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာရှိတာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖွင့်ပြောရုံနဲ့ မကြိုက်လည်း
နေ၊ မကျော်ရ ပြန်ရုံပေါ့လို့ စိတ်ကိုတင်းထားပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်
သတဲ့။

ဒီတော့မှ လားလား မောင်သာရဲ့ အချိန် ဆွဲမိခဲ့တာတွေ
 မှားမှန်းသိရသတဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပျိုကြီး မငြိမ်းအေး
 က ရဲရဲတင်းတင်း 'ကဲ ကိုသာရဲ့ ရှင် ကျုပ်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင်
 အချိန်တွေ ဆွဲမနေနဲ့၊ ရှင် မယားသာ ကွာခဲ့၊ ကွာလို့ ပြီးပြတ်
 တာနဲ့၊ ကျုပ်ယူမယ်' လို့ ပြောလိုက်တော့ မောင်သာရဲ့ မလည်း
 ဝမ်းသာအားရ အိမ်ပြန်လာတာပေါ့။ စိတ်ကူးကတော့ မယား
 ကိုကွာ၊ မငြိမ်းအေးဆိုသွား စည်းစိမ်ကြီးနဲ့ စံပေါ့လေ။

-အိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ မယားလည်း ဘယ်သွားနေ
 လဲလို့မှ မမေးဘဲ ခပ်အေးအေးနဲ့ 'ကိုသာရဲ့ တေ့ကို စောင့်နေ
 ရတာနဲ့ ကျုပ်ဖြင့် ထမင်းဆာလှပြီ' လို့ ဆီးပြီး မျက်နှာချိုသေး
 တာရယ်၊ သားတွေ၊ သမီးတွေကလည်း ဖေဖေ ပြန်လာပြီဆိုပြီး
 တို့အဖေကွ ဘာညာနဲ့ အဖေကိုယ်ပေါ် ခွတက်ပြီး တက်သူက
 တက် ကျောပိုးသူကပိုး၊ ဖက်နမ်းသူကနမ်း ဆိုတော့ ကိုသာရဲ့
 ဟာ စိတ်လည်ပြီး သွားသတဲ့။

အပျိုကြီး သူဌေး မငြိမ်းအေးကလည်း ကိုသာရဲ့ ပြောတာကို
 ယုံပြီး လာနိုးလာနိုးနဲ့ စောင့်ရှင်းက မလာနိုင်တာနဲ့ စာရေးပြီး
 တောင် မှာသတဲ့။ ဒါတောင်မှ မောင်သာရဲ့ က 'ဈေးအထက်က
 ညားခဲ့သော မယားမိမဲ မြတစ်ဆက်ပန် ဆင်းရဲမှုကို ခံတော့
 မည်' စာပြန်ပြီး တစ်ခါတည်း ပြတ်လိုက်သတဲ့။

အဲဒီလိုပဲ ဒကာလှိုင်ရေး မမ တည်းဟူသော ဆင်းရဲတိုင်း
 အဝိဇ္ဇာကို ပစ်မကွာနိုင်တော့ ငွေတိုင်းရှင် မငြိမ်းအေးဆိုတဲ့
 နိဗ္ဗာန် ဝေးပေမပေါ့ဟု မိန့်ကြားလေရာ အားလုံးက ပြုံးကြရ
 လေတော့သည်။

၁၀။ နောက်ထပ်လိုက်ပြီး မမှားကြနဲ့။
 ရှေ့လားတတ်တယ်

ဟင်္သာတမြို့တွင် သီတင်း သုံးနေတော်မူခိုက်တွင် သတင်း
 ကြားသိကြသော ဝေးနီးရပ်ရွာ ဒကာ ဒကာမတို့သည် လာ
 ရောက်ပူဇော်ကန်တော့ကြလေရာ ဇီးဖြူကုန်းရွာမှသူကြီးဟောင်း
 ဦးမိုးလည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ဦးမိုးမှာ ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီး
 သည့်အတိုင်း သိလိုသောကိစ္စ ဖြေရှင်းရန် ပြဿနာများကို ဆရာ
 တော်ထံ၌ မေးလေ့ ရှိသည့်အတိုင်း ယခုလည်း ပြဿနာ
 တစ်ရပ်ကို တင်ပြလျှောက်ထားလေသည်။

“ဆရာတော် ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရွာ
 မှာ မောင်လိပ် ဆိုသော လူတစ်ယောက်နဲ့
 ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီးတို့ဟာ မသင့်
 မတင့် ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးကလည်း ဘုန်းကြီး၊ လူကလည်း
 လူလို့ ဆိုရမလောက်ပါပဲ။ ဆဲရေးကြ၊ တိုင်းတာကြနဲ့ မကြာ
 ဝေး ဖြစ်နေကြတယ်။ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ကြားလို့မှ မတော်အောင်
 ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်လိုပါသလဲ
 အမိန့်တော် ရှိစေလိုပါတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား မေးမြန်း
 လေသည်။ ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် အတန်ငယ်
 စဉ်းစားပြီးနောက် “ဒါကတော့ ဒကာမိုးရေအဆိုးပေါ်အဆိုး
 ဆင့် ဆိုသလို ဒကာကဆိုးလိုက်၊ ဆရာကဆိုးလိုက်ဖြစ်နေတော့
 ကျောင်းအမ သားအမိ သုံးယောက်လို့ ဖြစ်နေပြီကော” ဟု
 မိန့်တော်မူလေသည်။

အင်း...ရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ သားအမိသားအဖ သုံးယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီ သားအမိသား အဖတွေဟာ စီးပွား ရေး အခြေအနေကောင်းတာနဲ့ ကျောင်းထစ်ကျောင်း ဆောက် လုပ်ပြီး ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တင်ထားကိုးကွယ်၍ ပစ္စည်းလေးပါး ဝါယကာခံထားသတဲ့။ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး စတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး တာဝန်ကို ယူထားတော့ မနက်တိုင်း မှာပဲ သမီးကို ဆွမ်းပို့ လှူတ်သတဲ့။ သမီးကလေးဟာလည်း မနက် တိုင်း ဆွမ်းသွားပို့ ပြီး ပြန်တိုင်းပြန်တိုင်း (တပည့်တော်မ ကြ ပါဦးမည် ဘုရား)လို့ ဆိုသတဲ့။

နေ့စဉ်အမျှ 'တပည့်တော်မ ကြပါဦးမည်'ချည်း လုပ်နေ တော့ ဘုန်းကြီးဟာ ခံပြင်းလာပြီး အင်း ဒီကိစ္စတော့ ကျောင်း ဒကာမ လာရင် တိုင်ဦးမှပဲလို့ တွေးမိပြီး ဥပုသ်နေ့ ကျောင်း အမလာတဲ့အခါမှာ တိုင်သတဲ့။

ဒီတော့ ကျောင်းဒကာမက မျက်စိ မကောင်း မျက်နှာ မကောင်း ဖြစ်သွားပြီး 'မှန်လှပါးဒီကိစ္စမှာ တပည့်တော် မသိရ လို့ပါဘုရား၊ သည်းခံတော်မူပါ။ သမီးမိက်ကိုလည်း တပည့် တော်မ ဆုံးမလိုက်ပါမယ်။ (နောင်ကို ဒီလို အမိန့် မရှိစေရပါ ဘုရား)'လို့ လျှောက်လိုက်ပြန်သည်။

ဒါလည်း တစ်ခါထပ်ပြီး မှားကြပြန်တာကိုး။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးဟာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အသံပဲ နေလိုက်ပြီး ကျောင်းဒကာကြီး လာမှပဲ တိုင်ဦးမယ်လေလို့ သဘော ပိုက် ထားလိုက်သည်။

နောက်လပြည့် သီတင်းနေ့မှာ ကျောင်းဒကာကြီးလည်း ဥပုသ်စောင့် လာတော့ ဘုန်းကြီးက လူသူ ရှင်းတဲ့ အခါမှာ ဒကာကြီး သမီး ဆွမ်းလာပို့ လို့ပြန်တိုင်း (တပည့်စောမ် ကြွပါ ဦးမည်) ချည်း သုံးနှုန်းပြောဆိုတယ်။ ဒါဟာ မသင့်လျော်လို့ ကျောင်းအမကြီးကို ပြောပြန်တော့ ကျောင်းအမကြီးက သာပြီးဆိုးအောင် လျှောက်သွားပုံက (ဒီလို နောင်အမိန့် မရှိ စေပါဘူး) တဲ့။ အဲဒါကလည်း သမီး ပြောတာထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဒကာကြီးကြည့်ပြီး ပြော ပါဦးလို့ ဘုန်းကြီးက ပြောသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ကျောင်းဒကာကြီးက 'ဟုတ်လားဘုရား၊ တယ် ရှိုင်းတဲ့ ဟာတွေပဲ။ ဒါလောက် ရှိုင်းလှတာ (အရှင်ဘုရား ကျောင်းဝိုင်းထဲ တစ်ယောက်မှ ခြေတော်ရာမချစေနဲ့ ဘုရား) လို့ လျှောက်သတဲ့။ အဲဒီပုံလိုပါပဲကွယ်' ဟု မိန့်တော်မူပြီး ခုလည်း မင်းတို့ရွာမှာ နောက်ထပ်လိုက်ပြီး မလွဲမှားကြစေနဲ့၊ ငရဲလား တတ်တယ်ဟု ဆုံးမ တော်မူလေသတည်း။ ။

၁၁။ အများကမ္ဘာ့ဦး “တော်” ဖြစ် ပုံဖြင့်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်သည် ပုသိမ်မြို့နယ် ဆီးပင်ကွင်းရွာ ဒါ ယကာများ၏ လျှောက်ထားချက်အရ ထိုရွာတွင် သီတင်းသုံး လျက် တရားဓမ္မ ဟောပြောဆုံးမလျက် နေလေသည်။

ပရိသတ်ထဲတွင်ဆရာတော်အားအလွန်
ထရာ ကြည်ညိုလှသည့် ကိုမဲတူဆိုသူလည်း
ပါလာရာကိုမဲတူသည် အခြားသူများကဲ့သို့
တရားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်၍ မေးမြန်းခြင်းမပြု
ဘဲ အုတ်ဖို ဆရာတော် ဦးဥက္ကံသနှင့် ပတ်
သက်၍ မေးလျှောက်လေသည်။

“ဆရာတော်သူရားအား တပည့်ကော် မရှင်းလင်းသည့်ကိစ္စ
တစ်ရပ်ကို မေးမြန်းခွင့် ပြုပါဘုရား”

“ဘာများလည်း ဒုကာ မောင်မဲတူရဲ့”

“တပည့်တော် သိလိုသည်မှာ အုတ်ဖိုဆရာတော် ဦးဥက္ကံသ
သည် ဘုရင်မင်းမြတ် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသော မည်သည့်
ဘွဲ့တံဆိပ်မှလည်းမရပါဘဲလျက်ဒုကာဒုကာမများက ဆရာတော်
ဟု (တော်)ထည့်၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းနေကြသည် ကိစ္စ ဖြစ်
ကြောင်းပါဘုရား”

ထိုအခါ သင်္ကဏာ ဆရာတော်ဘုရားသည် ကိုမဲတူ ဆိုလိုသည့်
သဘောကို သိနားလည်ကာ ပြုံးရုံမျှလောက် ပြုံးတော်မူလျက်
မိမိသည် မင်းတုန်းဘုရင် ဆက်ကပ်သော (အဂ္ဂမဟာလင်္ကာရ
အာရိခဇမဟာဓမ္မရာဇာဂူရု) ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ရလျက်
အုတ်ဖိုဆရာတော် ဦးဥက္ကံသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ
မရဘဲလျက် ဆရာတော်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်ကို မိမိ
အား ကြည်ညိုသူ ကိုမဲတူကမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြောင်းသိရသော
ကြောင့် ကိုမဲတူအား တရားပြုရန် ရည်သန်လျက် မေးခွန်းထုတ်
လိုက်လေသည်။

“ဒကာငယ်စဉ်က ကျွဲကျောင်းပူးသလား”

“ကျောင်းခဲပူးဝါသည် ဘုရား”

“ကျွဲကျောင်းပူးလျှင် ကျွဲ၏ချိုဖျားမှာ နားနေကာ လူ၏ တက်ခေါက်သံ ကဲ့သို့ တက်ခေါက်သော မြီးတန်းနှယ်နှင့် ငှက်ကို တွေ့ပူးမှာပေါ့”

“မှန်လှပါ တွေ့ပူးပါသည် ဘုရား”

“အဲဒီငှက်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ငှက်တော်ဟု ခေါ်ကြပါသည် ဘုရား”

“အေး-အဲဒီတောထဲက ငှက်တောင်မှ (တော်) ထည့်၍ ခေါ်ကြသေးတာပဲ။ ထုတ်ဖို့ဆရာတော်ကလည်း ဘယ်ဘုရင်ကမှ တံဆိပ်တော် မကပ်ပေမယ့် ဘုရားသားတော် တစ်ပါးမို့လို့ ‘တော်’ ထည့်ခေါ်ကြတာ ကြည်ညိုသောဆန္ဒနှင့် အများတ မှည့်ခေါ်လျှင် ‘ဆရာတော်’ တာပဟု မိန့်တော်မူရာ ဒကာ ကိုမိတူလည်း ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံသွားလေသည်။

၁၂။ ခွေးစကားကျားစိုက်ပုံပြင်

တပည့်ဘော်တို့သည် ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ဆွမ်း စသည် တို့ကို မြတ်စွာဘုရားအား နေ့ညမပြတ် ကပ်လှူ ပူဇော်သမှု ပြုရာသည်တို့ကို အချို့သောသူတို့သည် ဤကိစ္စမျိုးသည် ကုသိုလ်ရ သည်မဟုတ်၊ ကြွက်စာကျွေးခြင်းနှင့် ကြွက်လမ်းပြုခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုပါ၍ ဤကိစ္စကို ရှင်းလင်းမိန့်ဟတော်မူပါဘုရား ဟု ရန်ကုန်မြို့သို့ တွေ့ရောက်ရှိလာသော သင်္ကဏိဆရာတော် ထံသို့ကိုင်တန်းလမ်းနေ ဦးပန်းဆိုသူက လျှောက်ထားမေးမြန်း သောကြောင့် အောက်ပါ ပုံပြင်ကို မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခွေးစားကျားခြောက်ယု

ရှေးရှေးတုန်းက ခွေးလင်မယားသည် လယ်တဲတစ်တဲကို အမှီပြု၍ နေကြလေသည်။ လယ်တဲမှာ ကောင်ယာတဲ ဖြစ်၍ ခွေးလင်မယားမှာ အစာရေစာအတွက် မိမိတို့ဘာသာရှာဖွေ စားသောက်ကြရလေသည်။ ယခင်က ထိုသို့ လင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည် အတူတကွ ရှာဖွေစားသောက် ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုမူ ခွေးမတောင် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မွေးလူမွေးခင် ဖြစ်သောကြောင့် မလိုက်ပါတဲ လင်ရှာလာ သမျှကို သာ စားသောက် နေရလေသည်။

သို့သော်လည်း ခွေးမသည် ဤကဲ့သို့စားသောက်နေရသည် မှာ ပျင်းရိလာပြီးလျှင် လင်တစ်ထမ်း မယားတစ်ရွက် ဆိုသကဲ့သို့ အတူတကွ ရှာဖွေစားသောက်လိစိတ်များ ပြန်ပွားလာလေ သည်။ ထို့ကြောင့်တစ်နေ့ လင်ဖြစ်သူ တောသို့ အစာရှာဖွေ သွားမည်ရှိသောအခါ လိုက်ပါရန်ပြောဆိုရာ ခွေးထီးက မွေး ဖွားချိန် နို့ကပ်နေ၍ မလိုက်ခဲ့ရန် တားသော်လည်း မရသော ကြောင့် နှစ်ကောင်သား အတူထွက်ခဲ့ကြရာ တောသို့ ရောက် သောအခါ ခွေးမမှာ ဝမ်းနာလာသဖြင့် နိုးရာဂူထဲသို့ ဝင် ရောက် မွေးဖွားရလေသည်။

အရေးပေါ်ကိစ္စဖြစ်၍သာ ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်ရသော်လည်း ခွေးလင်မယားအဖို့ ဘေးအန္တရာယ် များသော နေရာ ဖြစ် ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဂူမှာ ခွေးတို့၏ မဟာရန်သူကြီးဖြစ်သော ကျားနေသော ဂူ ဖြစ် သောကြောင့်တည်း။

ထိုအခါ လင်ဖြစ်သူ ခွေးထီးသည် အစာရှာဖွေထွက်နေ သောကျားပြန်လာလျှင် ဘေးအန္တရာယ်ကလည်း ရင်ဆိုင် ရ တော့မည်။ မီးနေသည်ဖြစ်၍လည်း အခြားသို့ရှေ့ပြောင်းရန် မလွယ်ကူဖြစ်နေရာ၊ ဤအခြေအနေ အကျပ်အတည်းမှ ထွက် ပေါက်ကုန်စဉ်စားကာ ခွေးမအား ပြောဆိုရန် စကားများကို သင်ကြားထားလိုက်လေသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျားသည် အစာရှာရာမှ ပြန်လာ၍ ခွေး ထီးသည် ခွေးမအား ယခင် သင်ကြားထားသည့် အတိုင်း စကားပြောဆိုလေသည်။

“ဟဲ့...ရှင်မ ကလေးတွေ ငိုလှချေလား”

“ငိုမှာပေါ့ ဆာကြတာကိုး”

“ဆာနေရင် မနေ့က ငါ့ကိုက်သတ်ခဲ့တဲ့ ကျားသား ကျွေး လိုက်ပါလား”

“အဲဒီကျားသား ရှင့်သားတွေ စားလို့ ကုန်ပြီ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျားတစ်ကောင် ထွက်ရှာ လိုက်ဦးမယ်၊ ဟော—ပြောရင်းဆိုရင်း ကျားနဲ့ရတယ်။ ငါ့သား တွေစားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ထိုသို့ ခွေးလင်မယား ပြောဆိုသော စကားသံများကို ကြား ရသော ဂူပိုင်ရှင် ကျားသည် “အလို...ဒီခွေးသည် အလွန် စွမ်း သော ခွေးပဲ ကလား၊ ကျားကို ကိုက်သတ်ပြီး စားသတ်၊ အခု လည်း ငါ့အနံ့ ရသွားပြီထင်တယ်” ဟု တွေးတောကာ ကြောက် လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ကျားသည် ဒဏ်ရသောပိုး ပြေး၍လာရာ သစ်ပင်ပေါ်မှ စိတ်ဆွဲမျောက်က တွေ့မြင်၍ ကျားအား လှမ်းခေါ်ပြီး မေး မြန်းရာ ကျားက အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောပြလေတော့ သည်။

ထိုအခါ မျောက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လျက် “မဖြစ် နိုင်တာပဲ ကိုရွှေကျားရယ်၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့စကားမပြော ပါနဲ့၊ ကျားကသာ ခွေးကိုစားတာ ကမ္ဘာ့ အစဉ်အလာပါ” ဟု ပြောဆိုသော်လည်း ကျားက “အမယ်လေး ကိုရွှေမျောက်ရယ်၊ ကျုပ်ကို ချောက်မချာပါနဲ့။ မယုံရင် ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ပါ လား” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

မျောက်ကလည်း ကျားကြီးဖြစ်ပါလျက် ခွေးကို ကြောက်
 လန့်ပြေးရသည် ဆိုခြင်းကို မခံချင်လျက်ရှိရာ နှစ်ကောင်အတူ
 သွားရန် ပြောဆိုလေသည်။ မျောက် ပြောဖန်များသော အခါ
 တွင် ကြောက်နေသော ကျားမှာ ကြောက်လှ သဖြင့် မသွားဝံ့။
 “အသင်မျောက်က ခုန်ပေါက်၍ အမြင့်သို့ပြေးနိုင်သည်။ ကျုပ်
 မှာ မပြေးနိုင်၊ ဒါကြောင့် အသင် မျောက်နှင့်အမြီးချင်း ချည်
 ၍ သွားပါရစေ” ဟု တောင်းဆိုကာ မျောက်ကလည်း သဘော
 တူညီသဖြင့် အမြီးချင်းချည်ကာ ခွေးရှိရာသို့သွားကြလေသည်။

ခွေးထီးမှာလည်း ကျားကို မျောက်က ခေါင်းဆောင်ကာ
 ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ပထမသော် ထိတ်ခန့်
 ဖြစ်သွားလျက် နောက်တွင်မှ စဉ်းစား၍ရကာ ခပ်တည်တည်
 ထိုင်၍ စောင့်နေပြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခွေးထီးက
 ‘အံ့မယ် ဒီမျောက်နှယ် မိတ်ဆွေမပီ၊ ကတိမတည်လိုက်လေ၊ ငါ့
 ဆီက ချေးသွားတဲ့ကျားက ၉-တောင်ကျား၊ အချေးဆပ်ဖို့ခေါ်
 လာတဲ့ကျားက ၆-တောင်လောက် ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ မကျေနပ်နိုင်
 တူး၊ နောက်တစ်ကောင် ထပ်ရွာခဲ့ရမယ်’ လို့ ပြော ဆို လေ
 သည်။

ဤတွင် ကျားက “အင်း...ကြည့်စမ်း၊ ဒီမျောက်ဟာ ငါ့ကို
 စေတနာနဲ့ လိုက်ပို့တာမဟုတ်၊ သူ့ခွေးဆီက ချေးခဲ့တဲ့ ကျား
 အတွက် ငါ့ကို လှည့်ဖျားပြီး ခွေးစာကျွေးဖို့ ခေါ်လာတာ
 ကိုး” ဟု တွေးကာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကျားကတအား
 ပြေးလေရာ အမြီးချင်း ချည်ထားသော မျောက်မှာ ဒယဉ်တိုက်
 ပါသွား၍ ငုတ်နှင့် ထိုးမိကာ သေဆုံးလေတော့သတဲ့။

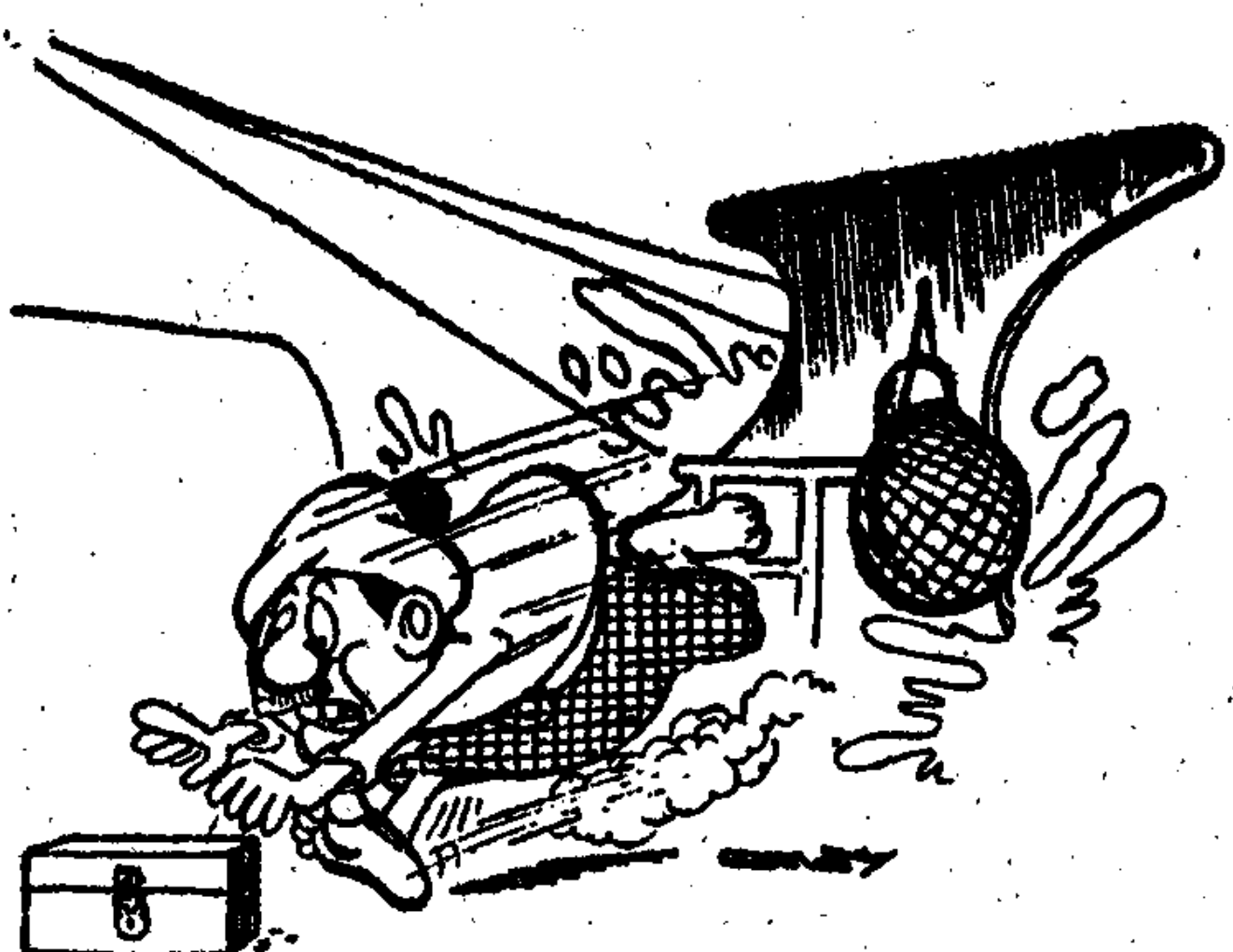
ဒကာ လျှောက်ထားတဲ့စကား ဆွမ်း၊ပန်း၊ဆီမီး၊ထီး၊တံခွန်
 ကုက္ကားလှူတာဟာ 'ကုသိုလ်မရ ကြွက်လမ်းပြုကျိုးစာ'ဟု ဆရာ
 အချို့က ပြောစကားကိုယုံမှားမိလျှင် "ခွေးစကား ကျားပိုက်ယုံ
 ပုံပြင်လို ဖြစ်တော့မပေါ့" ဟု ဟောကြားတော် မူသတည်း။

၁၄။ အရေးရောက်တော့ ဘူးသီးခြောက်
 သတိမရသလို ပုံပြင်

ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်တို့ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊အနတ္တစသော
 လက္ခဏာရေး သုံးပါးတင်၍ ဆင်ခြင် အားထုတ်ပါလျှင် လူနတ်
 နိဗ္ဗာန်သုံးဟန်သော ချမ်းသာကို အမှန်ရနိုင်ပါမည်လားဘုရား”
 ဟု ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော် ဘုရားပွဲတွင် ဆရာကြီး ဦးရွှေ
 သာက မေးမြန်းလျှောက်ထားလေသည်။

“အင်း...ဒကာကြီး ဦးရွှေသာမလဲ လက္ခဏာရေး သုံးပါး
 တထူးလောက်နဲ့ လူနတ် နိဗ္ဗာန် စတဲ့ ချမ်းသာသုံးရပ်ကို ခံစား
 ရလို့ဟန်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သတိရှိရန် လိုပုံကို မေ့နေရင်
 ကျောက်မှော်ရွာက ယေယျာကြီး မောင်ပိန်လို ဖြစ်နေတတ်တယ်
 နော်” ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

အရှေ့ဘက်ကလေးများသို့ ခြောက်စာ

“ကျောက်မှော်ရွာကလေးသူကြီးအကြောင်းကို မိန့်ဟတော် မူပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော် က မိန့်ကြားလေသည်။

ကျောက်မှော်ရွာက ဒကာ မောင်ပိန်ဆိုသူမှာ ရေမကူး တတ်သော်လည်း စီးပွားရေး ဝင်ငွေကောင်းသဖြင့် လှေကြီး တစ်စင်းထောင်ကာ လှေသူကြီး လုပ်နေလေသည်။ သို့သော် လည်း ရေမကူး တတ်သောကြောင့် သေမည့်ဘေးကို အလွန် ပင် ကြောက်ရွံ့လေရကား တော်တော်ကြီးသော ဘူးသီးကြီး တစ်လုံးကို ဝယ်ကာ အထဲမှ အစေ့ အဆန်များကို ထုတ်၍ အခြောက်လှန်းလျက် ပဲစင်၌ အမြဲချိတ်ကာ ထားလေသည်။

အကယ်၍ လေမိုးနှင့်ကြုံကြိုက်၍ ရေနစ်မည်ဆိုလျှင် ဤဘူး သီးခြောက်ကို အားကိုးပြု၍ ကူးခတ်ကာ အသက်ဘေးမှ ကာကွယ်ရန် ရည်မှန်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

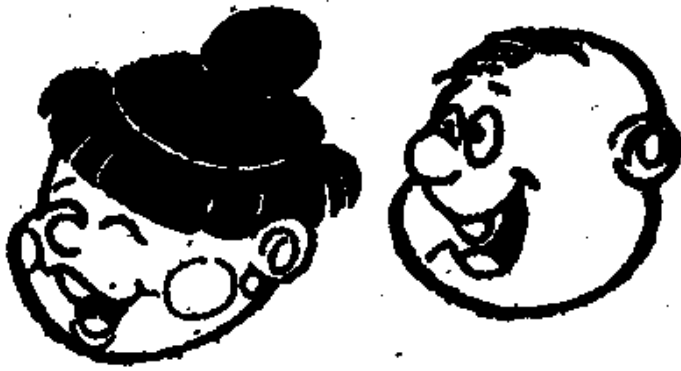
ထိုသို့ လှေသူကြီး ကိုပိန်သည် ဘူးသီးခြောက်ကြီးမှာ မိမိ အတွက် အသက်ကယ်ဆယ်မည့် အားကိုးရာကြီး ဖြစ်သဖြင့် နေ့စဉ်ပင် ဘူးသီးခြောက်ကြီးနားမှ မခွာဘဲ ဘူးသီးခြောက်ကြီး ရှိသားပဲ့ဟုဆိုကာ ရေကူးမသင်ဘဲ နေလေသည်။

တစ်ခါသော် မြစ်အလယ်တွင် လေကြီးမိုးကြီး တိုက်ခတ် ခြင်းနှင့် ကြုံကြိုက်လေရာ၊ လှေထိုးခွားများက စွမ်းအား ရှိသမျှ ကြိုးစား ကာကွယ်ကြသော်လည်း လေဒဏ်မှာ ပြင်း ထန်လွန်းသဖြင့် မတတ်နိုင်စေဘဲ လှေမှာ ပျက်စီးရလေ တော့သည်။ လှေသူကြီးကိုပိန်မှာ ဤသို့ အရေးကြုံသောအခါ တွင် မိမိတစ်လျှောက်လုံး ဂရုပြုကာ အားကိုးလာခဲ့သော ဘူးသီးခြောက်ကို သတိမေ့ပြီး လှေပေါင်းထဲတွင် ထားသော ရွှေငွေသေတ္တာကိုသာ အာရုံထားလျက် သွားရောက်ယူငင်လေ ရာ လှေနှစ်ရာသို့ပါသွားပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရလေတော့သည်။

“ဒကာကြီး ဦးရွှေသာလဲ ဧဝံမဖြစ်အောင် ဘူးသီး ခြောက်လဲ နေ့စဉ် ဂရုထား အားထုတ်ပါ။ အသက်ဇီဝိန်ချုပ် ငြိမ်းကာနီးကာလမှာ ရွှေငွေရတနာ ဆန်ရေစပါး သားသမီး သားမယားတို့ကို တွယ်တာပါက အပါယ်ရွာ လားတတ် ကြောင်း ပုံပြင်ကို နှိပ်ချုပ်ရင်း မိန့်ကြားလိုက်ရာ ကြားရသူ များမှာ သာဓုခေါ်ကြလေတော့သည်။

၁၅။ ပရိတ်အိုး ရေမပွက်သည်ကို
ချေဖျက်တော်မူသည့်ပုံပြင်

မန္တလေးမြို့တည်မင်းတုန်း
ဘုရင်ကြီးသည် လေး ပြင်
လေးရပ်ရှိ ကျောင်း တိုက်
အသီးသီးမှ ဆရာတော်၊

သံဃာတော်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ကာ ပရိတ်အိုးများဖြင့် ပရိတ်ကို
ရွတ်စေ၍ ပရိတ်တရားတော်ကို နာယူလေသည်။

ဆရာတော်များသည် ပရိတ်များချီးမြှင့် ရွတ်ဖတ်ပြီးသည့်
နောက် မင်းတုန်းဘုရင်ကိုယ်တိုင် အဖျော်ယမကာ စသည်
များတို့ကို ဆက်ကပ်ရင်း “ဆရာတော် သံဃာတော်
အရှင်မြတ်တို့အား လျှောက်ထားရန် ရှိပါသည်ဘုရား” ဟု
ပကာမခံ ခွင့်ပန်ပြီးနောက် ၎င်းသီလိသောအချက် တစ်ခုကို
မေးမြန်းလေသည်။

“မှန်လှပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့၏ ဘေးလောင်း
တော်၊ ဘိုးလောင်းတော်ဖြစ်သော အဇာတသတ် မင်းနှင့်
သီရိဓမ္မာသောကမင်းတို့၏ လက်ထက်တော် အရှင် မဟာ
မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ ပရိတ် ရွတ်ဖတ်
သောအခါ ပရိတ်ရေများ ဆူပွက်၍ လာသည်ဟု မှတ်သား
ရပူးပါသည် ဘုရား၊ ယခု အရှင်ဘုရားတို့ ပရိတ်ရွတ်ဖတ်
သောအခါ ပရိတ်အိုးများသည် ဆူပွက်ပွိုဝေးစွာ လှုပ်ရှားမှုပင်
မရှိ၊ တည်ငြိမ်သောသမာဓိနှင့် ရှိနေပါကလား ဘုရား” ဟု

လျှောက်ထားရာ၊ ဆရာတော် သံဃာတော်များ အားလုံး
သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်မိန့်ကြားခြင်း မရှိဘဲ ပြုံး၍အာ
နေတော်မူကြလေသည်။ ထိုအခါ သင်္ဂဟဆရာတော်ဘုရားက-

“သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးက ခမည်းတော် ဗိန္ဒုသာရ
မင်းကြီး နတ်ရွာလားသောအခါ သူမနုမျိုး ကိုးကျိပ်ကိုးပါး
သော အမင်းမင်းတို့က သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံပြီး ဇမ္ဗူဒီပေါ
တစ်ကျွန်းလုံးကို မင်းဆုံးကေရာင် တစ်ပါးတည်း ဖြစ်ရုံမျှမက
အထက်ကောင်းကင်သို့ တစ်ယူဇနာ၊ မြေအောက်ပထဝီမြေသို့
တစ်ယူဇနာ အာဏာစက်ပျံ့နှံ့လို့ သလေး စပါး များကို
ကျေးသားတို့ ကိုက်ချီကာ ဆက်သရခြင်း၊ အနောတတ္ထ ဝေ
အိုင်မှ ရေကို နတ်တို့ဆက်သရခြင်း၊ နဂါးကိုပင် ခေါ်လျှင်
ရသည်များကို ကြားဖူးပါသလား”

“မှန်လှပါ၊ ကြားနာဖူး မှတ်သားဖူးကြောင်းပါ”

“သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးဆရာ ရှင် မဟာမောဂ္ဂလိ
တိဿပုတ္တ မထေရ်ကဲ့သို့ အာသဝေါ ကုန်ခမ်းသော ရဟန္တာ
များမဟုတ်၍ ပရိတ်အိုး မပွက်သည်ကို ထားပါဦးဆော့၊ ရေ
မြေရှင်ကိုယ်တိုင်က သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးလို နဂါးကို
ခေါ်နိုင်ဖို့ဝေးစွာ၊ ရေမြေကလေးတစ်ကောင်မှ လာအောင်
မခေါ်နိုင်ဘဲနှင့် ပရိတ်အိုးမပွက်တာကို ဝမ်းနည်းဖို့ မရှိပါ
ဘူး”ဟု မိန့်ကြားတော် မူသတည်း။

၁၆။ ရေများ၊ ရေခိုင် ဥပမာပုံပြင်

မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်
နေဖြူမြို့နယ် မင်းခရု
ရွာကြီးတွင် သင်္ကဏ်
ဆရာတော် ကြွရောက်
၍ တရား ဝေဒနာ

တိုက်ကျွေးနေရာ မင်းခရုရွာမှ အင်းသူကြီး ဦးမြတ်ကျော်သည်
လည်း ရောက်ရှိကာ ဆရာတော်အား ပူဇော် ကန်တော့ရင်း
စိတ်တွင် မရှင်းသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တင်လျှောက်လေရာ။

“တပည့်တော်မှာ ငယ်စဉ်က အင်းသူကြီး မြစ်လေတော့
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အကုသိုလ်များသော မြစ်ပါသည်ဘုရား။ နှစ်ရှည်
လများ သူတစ်ပါးအသက်များကိုသာ သတ်ဖြတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ
တော့ မနည်းလှတဲ့ ဒုစရိုက်ကြောင့် ယခုမှ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တရား ဘာဝနာ အားပြုမယ်ဆိုလို့လဲ မမျှမတဖြစ်နေတော့
မထူးတဲ့အတူတူ ကုသိုလ်တရား အားထုတ်လိုစိတ် မရှိတော့ပါ
ဘုရား။ အကယ်၍ များကုသိုလ်တရားပြုပါက ဒီအကုသိုလ်တွေ
ပျောက်မယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်တရား ပွားများလိုလို့ ထင်ရှား
အောင် ဟောကြားတော်မူပါဘုရား”

“ဒီကိစ္စမှာ ဒီလိုသဘောမထားနဲ့ ဒကာ မြတ်ကျော်ရေ၊
ရေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ညွှန်မှာပေါက်သည့် ကြာပန်းကိုပင် ရေ
နှင့်ဆေးထော့ စင်ကြယ်ပြန်သလို ဖြစ်တယ်။ နောက် ယခု

ဥပမာက ကျောက်တုံးနဲ့လှေလိုဖြစ်တယ်။ ကျောက်တုံးကကြီး ပြီး လှေကသေးရင် မြုပ်မယ်။ လှေကကြီးပြီး ကျောက်တုံးက သေးရင် မမြုပ်သလိုဘဲဒကာရဲ့ အကူသိုလ်ကို ကု သိုလ် နဲ့ ကုစားလို့ရနိုင်ပါတယ်။ ရနိုင်တဲ့ သာဓကတွေလည်း ရှိပါတယ်” ဟု အားပေးမိန့်ကြားကာ အောက်ပါ ဥပမာများကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

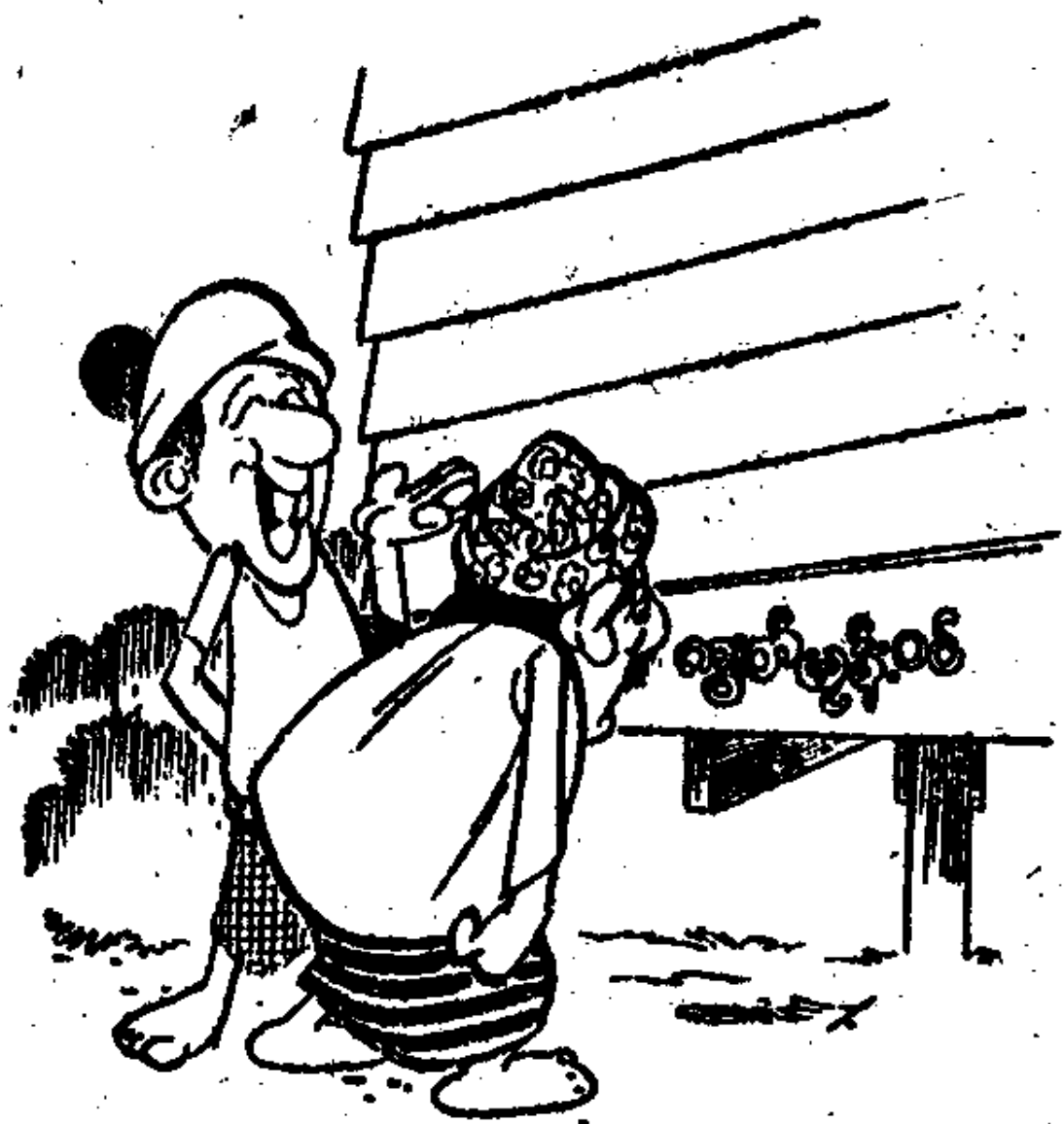
“ရှေးအခါကသောဏမည်သော ထေရ်အရှင်၏ ဖခင်သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ မုဆိုးတံငါစသည့် အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းလာလေရာ၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ နာမကျန်း ဖြစ်လာသောအခါတွင် သတိများကင်းလွတ်ကာ သေငယ်ဇော၌ နစ်မြောနေလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ နစ်မြောနေခိုက်တွင် ၎င်းအား ခွေးပေါင်းများစွာက ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲသည် ဟူ၍ ထင်မြင်သောကြောင့် “ငါ့သားရဲ့ ကယ်ပါဦး၊ အဖေ ကိုခွေးတွေ ဝိုင်းကိုက်ကုန်ပါပြီ” ဟု ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းလေသည်။

သာဖြစ်သူ သောဏမထေရ်က ဆင်ခြင်သည်မှာ ဖခင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် လူဆိုး တံငါစသော ပါဏာတိပါတ အလုပ်များကိုသာလုပ်ခဲ့၍ ယခုသေအံ့မှူးမှူးတွင် ခွေးများက ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲသည်ဟု ထင်မြင်ခြင်းမှာ အမှန်ပင် ငရဲလားချေတော့မည်။ ငါ၏ဖခင်ဖြစ်လျက် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် လျော်ကန်သောကိစ္စမဟုတ်။ ငါကြံစည်အံ့ဟု တွေးတောကာ တပည့်ကိုရင်များအား ပန်းပွင့်ပေါင်းများစွာတို့ကို ရှာဖွေစုဆောင်းရန် ခိုင်းစေလိုက်လေသည်။ ပန်းများကို ရရှိသောအခါတွင် သူ၏ ဖခင်မြင်သာသောနေရာတွင် ပန်းများကို အဆန်းတကြယ်

ဖန်တီးထားရှိပြီးလျှင် ဖခင် ဤပန်းများကို ဘုရားအားကပ်လှူ
 ပါလေဟု တိုက်တွန်းသောအခါတွင် ဖခင်သည်စိတ်ဖြင့် ရည်
 မှန်းကာ လှူဒါန်းပူဇော်လေသည်။ ထိုသို့ စေတနာလောဖြင့်
 ရည်မှန်းကာ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းသောကြောင့် ပန်းများ
 သည် အစည်းအဝေး အခိုင်အမြစ်မှ ပန်းရှုထားအဖြစ် ထင်မြင်
 လာရင်း စုတေစိတ်ကျသွားရာ ကောင်းသောဂတိသို့ လား
 သွားသည့် ကျမ်းတော်လာ သာဓကများ ရှိလေသည်။

“သည်ဥပမာလိုပဲ ဒကာတော်၊ ရေများစေနိုင်၊ မီးများ
 မီးနိုင်ဆိုသလို ကုသိုလ်များများလုပ်လျှင် အကုသိုလ်ကိုနိုင်ပါ
 သည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူရာ အင်းသူကြီး ဦးမြတ်ကျော်
 သည် ထိုနေ့မှစ၍ အင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ သူတော်ကောင်း
 တရားကို တရံမခြား အားထုတ်ကြိုးစား လုပ်ကိုင်လေတော့
 သည်။ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားသည် ဥပမာ သာဓက ပုံပြင်
 ဖြင့် တရားပြုကောင်းလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွတ်မုန်းဝင်ပျဉ်

၁၇။ ကျွတ် မုန်း ဝင် မုံ ပြင်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားထံသို့ စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်
 တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် လျှောက်ထား မေးမြန်းသည်မှာ
 မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ်သုံးပုံ အဋ္ဌ
 ကထာ၊ ဋီကာ၊ ဂဏ္ဍိ၊ ယောဇနာ၊ ဂန္ဓိန္ဒရ စသည်များဖြင့်
 လောကုတ္တရာကျမ်းများ၊ လောကီအကြောင်းရာများ မှာလည်း
 သာမ၊ ယဇ၊ ဣဂ္ဂ၊ ဗေဒင်စသည်များ၊ အဂ္ဂိရတ်၊ ဘုမ္မိရတ်၊ သိုက်၊
 ဝတ်၊ နရသင်္ခါ၊ နရတန်ဆောင်စသော လောကီရေးရာကျမ်း

စာ အသီးသီး အခိုင်အမာရှိနေပါလျက် ဝါဒချင်းမတူ အယူ ကွဲပြား ငြင်းခုံနေကြသည်များကို သာမန်လူတို့မှာ နားရှုပ် ထွေးစရာ ဖြစ်နေပါ၍ ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

“အင်း...ဒကာကြီးမေးပုံက (ဟိုတုန်းကကျွတ်-မုန်း-ဝင်) ဆိုတဲ့ ပုံပြင်လို ဖြစ်နေပြီပေါ့ကိုး”

“ဘယ်လိုပါလဲ ဘုရား”

“ဟို-ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့၊ တောင်သူကြီး တစ်ယောက် ဟာ ရွာဦးကျောင်းနားမှာ ဇရပ်တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်လို့ ဒါန်းပြီး နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း တံမြက်လှည်းကျင်းပြီး သန့်ရှင်း သူတ်သင်လေ့ရှိသတဲ့၊ ကျောင်းရဲ့ အနီးမှာဆိုတော့ ကျောင်း သားကလေးများဟာ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ ဆော့ကစားကြ ရင်း ထုံးစံ မြေဖြူတို့နဲ့ ဇရပ်ခါးပန်း၊ လှေကားစတဲ့ နေရာ တွေမှာ စာတို့ အရုပ်တို့ ရေးကြသတဲ့။

“ဇရပ်ကို အလွန်သန့်ရှင်းစေချင်တဲ့ ဇရပ်ဒကာဟာ” သူ့ ဇရပ်ကို အခုလိုပေရေအောင် ရေးခြစ်တာကို သဘောမကျလို့ ဘုန်းတော်ကြီးကို တိုင်ကြားလို့ ဇရပ်မှာ ဘယ်ကျောင်းသားမှ မရေးကြဘူးတဲ့။

ဒါပေမယ့် အတော်ကြာတဲ့အခါမှာ အရပ်တကာလှည့်လည် သွားလာနေတဲ့ စိတ်မနဲ့ သူတစ်ဦးဟာ ဇရပ်ခါးပန်းမှာ (ကျွတ် မုန်း-ဝင်)ဆိုတဲ့ စာလုံးကြီးများကို ထုံးနဲ့ ရေးသားထားတာ တံမြက်စည်းလှည့်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ဇရပ်ဒကာဟာ တွေ့ရှိပြီး စိတ်ဆိုးသွားသတဲ့။

ဒါနဲ့ဘုန်းကြီးခံကို သွားရောက်ပြီး လျှောက်ထားပြန်သတဲ့။
 “အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့်တွေဟာ ဇရပ်ခါးပန်းမှာ စာရေးပြန်
 ပါပြီအရှင်ဘုရား” လို့ပေါ့။ ဘုန်းကြီးကလည်း သူ့ကျောင်း
 သား ကိုရင်မှန်သမျှ ဇရပ်မှာ စာမရေးရလို့ အမိန့် ထုတ်ထား
 လို့ ဘယ်သူမှမရေးတဲ့ အကြောင်း၊ စာမှာ ဘယ်လိုရေးသား
 ထားသလဲလို့ မေးမြန်းတော့ ဇရပ်ဒကာက (ကျွတ်၊ မှန်း၊ ဝင်)
 လို့ ရေးထားတာ တွေရကြောင်းများ လျှောက်ထားသတဲ့။

ဒီအခါ ဘုန်းကြီးက ‘ဆံမယ်-ဇရပ်ဒကာနယ်၊ ဒီစာဟာ
 နယ်နယ်ရပ်ရပ်ဟုတ်ဘူး၊ ထောက်လောကုတ္တရာ နှစ်လိမြင်တဲ့
 ပညာရှိများ၊ ရေးသွားတာ ဖြစ်ရမယ်လို့’

စိန်ကြားပြီး ကျွတ်-ဆိုတာက တဏှာ၊ ရာဂ၊ လောဘ၊
 ဒေါသတို့က (ကျွတ်လို့ရရင် ဝင်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကို ‘မှန်း’
 ပြီး မဂ္ဂသစ္စာကိုပွားလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ ‘ဝင်’) နိုင်တယ်လို့ ဆိုထား
 တာလို့ ရှင်းပြအဖြေပေးလိုက်သတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဇရပ်ဒကာဟာ မကျေနပ်သေးတာနဲ့ ရွာထဲမှာ
 ဆရာလုပ်နေတဲ့ ဆေးဆရာဆီ သွားပြီး ဇရပ် ခါးပန်းမှာ
 (ကျွတ်၊ မှန်း၊ ဝင်)လို့ ရေးထားတာ ဟောရကြောင်း၊ ရွာဦး
 ကျောင်း ဘုန်းကြီး အဖြေပေးတာ မကျေနပ်သေးလို့ လာ
 ရောက် ပေးမြန်းရကြောင်းများကို ပြောတော့ ဆေးဆရာက
 လည်း ‘ဟာ ဒါဟာ ဆေးစာပဲဗျ။ တော်တော်နဲ့သိတဲ့ ဆေး
 ဆရာ ရေးသွားတာပဲဗျ’လို့ ပြောပြီး ဆေးဆရာ ကလည်း
 သူသဘောပေါက်ပုံကို ပြောပြသတဲ့။

“ဒီဆေးကေ ဒုလာပါဒရက် ဆေးနည်းကို အတိုကောက် ခေါ်တဲ့ နိဿရည်းပဲဗျ”

“(ကျွတ်) ဆိုတာက မှီကျွတ်ဗျ၊ (မုန်း) ဆိုတာက သမုန်း ကတိုးခေါက်ကို ခေါ်တာဗျ၊ (ဝင်) ဆိုတာကတော့ တခြား ဟုတ်ပါရိုးလား၊ သင်းဝင်ပေါက်ဖြူပေပျ၊ အဲဒီ သုံးမျိုးကို သုံးခုခွက်တစ်ခုခွက်တင် ကျိုသောက်ရင် ဒုလာပါဒရက် အတုက တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့” လို့ ရှင်းပြသတဲ့။

“ဒါပေမယ့် ဇရပ်ဒကာဟာ မကျေနပ်သေးတာနဲ့ ခွာထဲ မှာထင်ရှားတဲ့ အဂ္ဂိရတ်သမားဆီကိုသွားပြီး ကျွတ်၊ မုန်း၊ ဝင် အကြောင်း မေးမြန်းပြန်တော့ အဂ္ဂိရတ်သမားကတော့ ဒါဟာ ဆေးစာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တရားစာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဂ္ဂိရတ် စာပဲဗျ”

“ကျားမင်းကြွက်၌၊ ဆဒ္ဒန်ဂိုက်က၊ ပြာလျှင်ကျသည်၊ မုချ နိဗ္ဗာန် ဝင်ခကြောင်းတည်း” လို့ ဆိုထားတာဗျ”

(ကျွတ်) ဆိုတာက တနင်းလာနံ ‘ကျား’ ကိုယူ၊ (မုန်း) ဆို တာက ကြာသပတေးနံ ‘ကြွက်’ ကိုယူ၊ (ဝင်) ဆိုတာက ဗုဒ္ဓဟူးနံ ‘ဆင်’ လို့ မှတ်ထားဗျ၊ ဒါဟာ အဂ္ဂိရတ်စာပဲလို့ ပြောလိုက် ပြန်သတဲ့။

ဒါနဲ့ ဇရပ်ဒကာဟာ ဘုန်းကြီးပြောတာကို ယုံရခိုးခိုး၊ ဆေးဆရာပြောတာ မှန်ရခိုးခိုး၊ အဂ္ဂိရတ်သမား ပြောတာ လက်ခံရခိုးခိုးနဲ့ မကျေနပ်ဖြစ်နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဇရပ်ကိုသွားပြီး တံမြက်လှည်း

တော့ လူတစ်ယောက်က စာကိုဖတ်ပြီး ပြုံးနေတာ တွေ့ရ
 တယ်။ အင်း၊ ဒီလူတော့ဖြင့် ဒီစာအကြောင်း ကောင်းကောင်း
 သိလို့ ပြုံးတာပဲဆိုပြီး ဇရပ်ဒကာက ဆရာရယ်ဒီစာ အကြောင်း
 သိရင် ချီးမြှင့်ပြောကြားခဲ့ပါလို့ ခိုခိုသေသေတောင်းပန်သတဲ့။
 ဒီအခါ ဖတ်နေတဲ့သူက 'ခင်ဗျားက ဘာစာ ထင်လို့တုံး'လို့
 မေးတော့ 'ဆရာရယ် ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မသိပါဘူး။
 ဘုန်းကြီးကတော့ တရားစာတဲ့၊ ဆေးဆရာကတော့ ဆေးစာ
 တဲ့၊ အဂ္ဂိရတ်သမားကတော့ အဂ္ဂိရတ်စာတဲ့၊ တစ် မျိုး စီ
 ပြောကြပါတယ်'လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ဇရပ်ဒကာက ဆရာလို့ခေါ်တဲ့ စိတ် မနွံသူက
 'ဘယ်သူပြောတာမှ မမှန်ဘူး။ (ကျွတ်၊ မုန်း၊ ဝင်)ဆိုတာ ကျုပ်
 ဝေးတာ'

'(ကျွတ်)ဆိုတာက သီတင်းကျွတ်လို့၊ (မုန်း)ဆိုတာ တန်
 ဆောင်မုန်းရောက်ရင်၊ (ဝင်)ဆိုတာက ဝက်ပါပွဲမှာ မုန်ဟင်းခါး
 စားရတော့မယ်လို့ မှတ်ထားတာဗျ'

ဟု ရှင်းလင်း ပြောကြားရာမှ ဇရပ်ဒကာမှာ သဘော
 ပေါက်သွားသတဲ့။ 'ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ်ပဲ ဒါယကာကြီး'
 ဟု မိန့်ကြားတော် မူသတည်း။

၁၇။ မြေကြီးကို ရှိခိုးလိုသော ဥပမာ

တစ်ရံရောအခါ ကုန်းတောဆရာတော် ဦးအာသဘပုံလွန် တော်မူသဖြင့် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြ သော (၁) ဗန်းမော်ဆရာတော်၊ (၂) မောင်းထောင် ဆရာ တော်၊ (၃) သင်္ဂဇာဆရာ တော်၊ (၄) စလင်းဆရာ တော် စသော ဆရာတော် ကြီး လေးပါးတို့ ဈာပန ကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက် ရန် ကြံကြလေရာ၊ လမ်း ခရီး ရေဖြတ်ကြီး အင်း ဇရပ်တွင်ဆွမ်းချိန် ရောက် သည် နှင့် ဟက် ရောက် နားနေ၍ ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီး တော် မူကြ၏။

မြေကြီးကိုရှိခိုး၍

ထိုသို့ ခေတ္တနားခိုက်တွင် သင်္ဂဇာဆရာတော်က ဗန်းမော် ဆရာတော်အား ကျီစားလိုသော သဘောကားနှင့် မောင်း ထောင် ဆရာတော်နှင့် စလင်း ဆရာတော်တို့အား စကား စတော်မူသည်မှာ....

“ကပည့်တော်သည် ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ ဓမ္မဇန ဝါသိက တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် ဗန်းမော် ဆရာတော်က အရှေ့

အရပ်တွင် သီတင်းသုံးနေသည်ဆိုလျှင် အရှေ့အရပ်သို့ ဦးချိုပြီး ကိန်းစက်ပါသည်။ အနောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်၊ မြောက်အရပ်တွင် သီတင်းသုံးသည်ဟု ကြားသိရပါက သီတင်းသုံးရာ အရပ်ကို ဦးချိုပြီးမှ ကိန်းစက်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားရာ ဗန်းမော်ဆရာတော်က “ငါတပည့် တော်ပေစွ”ဟု ပြုံးတော်မူသည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်က ဆက်လက်၍....

“အကယ်၍ ဗန်းမော်ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မူပါက တပည့်တော်သည် ဤမဟာပထဝီမြေကြီးကို မျက်နှာမူ၍ ချိခိုးပြီးမှသာ ကိန်းစက်ရပါလိမ့်မည် ထင်မိပါသည်” ဟု ဆိုလျှင် မောင်းထောင်ဆရာတော်၊ စလင်းဆရာတော်နှစ်ပါးတို့က များစွာ ရယ်မောကြပြီး စလင်းဆရာတော်က “သင်္ဂဇာဆရာတော်၏ စကားအရ မဟာပထဝီမြေကြီးကို ချိခိုးပြီးမှ ကိန်းစက်ရ (အိပ်ရ) မည်ဆိုသော စကားကိုထောက်လျှင် ဗန်းမော်ဆရာတော် အဝီစိ ငရဲသို့ ကျလိမ့်မည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေပြီ” ဟု ရယ်မောကြရာ....

သင်္ဂဇာဆရာတော်က--

“တပည့်တော် ဤသို့မဆိုဝံ့ပါ။ မဟာပထဝီမြေကြီးကို ချိခိုးပြီး အိပ်ရမည်ဆိုသည်မှာ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးအထူနှင့် အမျှ ကျေးဇူးကြီးလှပါသည် ဟူသော စိတ်နှင့်မြေကြီးကို ချိခိုးပြီးမှ အိပ်ရပါမည်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားရာ ပြောလေလျှင် ဗန်းမော်ဆရာတော်က....

“အင်း-စကားရှားသည့် လူမဟုတ်ပေဘူးဗျာနော်၊ အစက
ဒါကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်းမဟုတ်၊ ကျုပ်ကို အဝီစိပို့တာ၊
မဟုတ်တာကြံပြီး ‘မမှန်တာပြောဖို့ အလုပ်မှာတော့ ဘုရားရှင်
လက်ထက်ကဆိုလျှင် တေဒက်ထားပေလိမ့်မည်’ ဟု ပြန်၍နက်
တော် မူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မောင်းထောင်ဆရာတော်က “အင်း-စကား
တစ်ခွန်းပြောရင် အစွန်းနှစ်ဘက်လွက်အောင် ကြံဆောင်ပြီး
ပြောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေပဲ” ဟု စကားစလိုက်ပြန်ကာ သင်္ဂဇာ
ဆရာတော်က “တပည့်တော် ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ နည်းကို
အတုခိုးပြီး ဤစကားမျိုး တတ်ပါသည်” ဟု ထပ်ဆင့်ခန့်ပြန်ရာ
မောင်းထောင် ဆရာတော်က “အင်း...ဗန်းမော်ဆရာတော်လဲ
မဟုတ်တာကြံပြီး မမှန်တာ ပြောတတ်သလား ကြားပါရပေ
ဦး” ဟု စကားစဖော်ပေးလိုက်ရာ သင်္ဂဇာဆရာတော်က -

“မှန်ပါ၊ စစ်ကိုင်းချောင်တွင် ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရား
နှင့် ဗန်းမော်ဆရာတော်တို့ သီတင်းသုံးကြစဉ်အခါ-

“စိပ်ပုတီးရယ်နဲ့ ရိပ်မိုးတဲ့ထွဋ်ခေါင်
ဦးရွှေညို သီလချောရယ်နှင့် တောခိုသည့်ချောင်”

ဟု ကျောင်းနံဘေးတွင် စာရေး၍ ကပ်ထားရာ ထွဋ်ခေါင်
ဆရာတော်မြင်တော်မူသဖြင့် ကေန္တီဗန်းမော်ဆရာကော် ပဏ္ဍိ
လက်ရာပဲဟု ခေါ်၍မေးရာ တပည့်တော်ရေးသည်မှာ အရှင်
ဘုရားကို ပြက်ချော်၍ ရေးသည်မဟုတ်ပါ။ “အရှင်ဘုရား၏
သီလတော်သည် စင်ကြယ်စွာ ချောပြေပြစ်ကြောင်း။ သီလ
ချောဟု စာတင်စား၍ရေးပါကြောင်း” လျှောက်ထားရာ ဘုရား

ခေါင်ဆရာတော်က “ဉာဏ်ရှိတိုင်းမင်းပြောမည်။ ရေးရင်းက
ခါကို ရည်ရွယ်တာမဟုတ်” ဟူသော စကားကြားဖူး၍ အတုခိုး
ရခြင်းပါဘုရားဟု လျှောက်ထားရာ အားလုံး ရယ်မောကြရ
လေသတည်း။ ■

၁၈။ ပိန္နဲပင်ထောင်ကာမှ ခေါင်းမြှောင်
လေခြင်း၊ ပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား ဟင်္သာတမြို့၌ တရားရေးအေး
တိုက်ကျေးစဉ် မြို့အုပ်ကတော် တစ်ယောက်၏ လျှောက်ချက်
စကားကို အကြောင်းပြု၍ ဤပုံပြင်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ
မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။
တစ်ခါတော့ လင်က ရွာနီးချုပ်
စစ်မှာ စီးပွားရှာ သွားနေတုန်း
အရပ် မသိအောင် သူ့မိန်းမက
တိတ်တိတ်ပုန်း လင်ငယ်နေသတဲ့
တစ်နေ့တော့ လင်ငယ်ကို ကြက်
သားဟင်း ချက် ကျွေး သ တဲ့။
အင်း...လင်ငယ်ကို ပုံပိုး ပြီး ချက်
ကျွေး ရတာ ဆိုတော့ လင်ကြီးကို
ကျွေးရသလို ထင်ထင် ရွာရွာ

လူမြင်သူမြင်ခံပြီး ကျေးရဲတာမဟုတ်တော့ ကြက်သားဟင်း
 ပန်းကန်ကို (ခြင်ထောင်ထဲ) သွင်းပြီး ကျေးသတဲ့။ မိန်းမက
 လည်း စားပါမောင်ရဲ့နဲ့ တွန်းပြီးကျေးတော့ ကမန်းကတန်း
 စားရင်း လည်ချောင်းမှာ ကြက်သားရိုး စူးပြန်တော့လည်း
 လူသိခံပြီး မလုပ်ရဲတာနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲမှာပဲ ကြိတ်ပြီးနှိပ်လား
 နယ်လားလုပ်တာ လင်ငယ် သေပါလေရောတဲ့။

ဒီတော့ မိန်းမမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေပြီး လင်ကြီး
 ကလည်း ပြန်လာချိန်နီးတော့ ခေါင်းမီးတောက်သလို ဖြစ်
 သွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မိန်းမဆိုတာ တစ်ဏှပုတ္တိညက် လျင်
 မြန်စွာ ပေါ်တတ်တာမို့ ရုတ်တရက် အကြံရပြီး လှေကား
 ဘက်က တံခါးရှက်ကွယ်ပြီး လင်ငယ်အလောင်းကို အသာပဲ
 ငုတ်တုတ်ထိုင်ထားသတဲ့။

ညချမ်းအခါမှာ သူ့လင်ကြီးရောက်ရှိလာတဲ့နောက် အိပ်ရာ
 ဝင်တဲ့အခါမှာ “မောင်မင်းရယ် ညများအိပ်ရင် သတိနဲ့အိပ်
 ပါနော်၊ လက်နက်ကလေး ဘာလေးလဲ အနားမှာအဆင်သင့်
 ထား။ အခုတလော သူ့ခိုးတော်တော်ထနေသတဲ့”လို့ သတိ
 ပေးပြီး အိပ်ကြသတဲ့။

သန်းခေါင်ကျော်ကျတော့ မိန်းမက သူ့လင်ကိုလက်ကုပ်
 နှိုးပြီး “မောင်မင်းကြားရဲ့လား၊ လှေကားတက်တံခါးနားက
 ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်နဲ့ ကေန္တ သူ့ခိုးပဲဖြစ်ရမယ်”လို့ ခပ်တိုးတိုး
 ပြောသတဲ့။ ခရီးပန်းလာတဲ့လင်တော်မောင်ကလည်း အိပ်မှုနဲ့
 စုံမွှားနဲ့ထပြီး မိန်းမကပြောတဲ့ တံခါးကြား ကြည့်လိုက်ပေး

လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်တွေ့တာနဲ့ အနားမှာအသင့်ထားတဲ့ လှဲနဲ့တအားထိုးလိုက်တာ ဆီးစပ်ထိုးမိသွားသတဲ့၊ ဒီအခါ မိန်းမက-

“ဟော မောင်မင်း၊ ကျုပ်တို့လင်မယားလက်ချက်နဲ့ သူ့ခိုးတော့ သေပြီ၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်က လွတ်အံ့မယ်မထင်ဘူး” လို့ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ အလောင်းကို ချီမပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲက ပိန္နဲပင်သွားပြီး ထောင်ထားလိုက်ကြသတဲ့။ နံနက်အာရုဏ်တက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဖိုးသူတော်ဟာ တံမြက်လှည်းဖို့ အထမှာ ပိန္နဲပင်ခြေရင်းမှာ လူတစ်ယောက် တက်မယ့်ဟန် ခပ်မည်းမည်းတွေ့တာနဲ့ ကေန္တ ပိန္နဲသီးသူ့ခိုးပဲဆိုပြီး ကျောင်းသားကိုရင်နဲ့အတူ ငုတ်တိုနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြသတဲ့။

သေပြီးသားမသာဟာ တုတ်တိုဒဏ်ရာကြောင့် မြေပေါ်မှာ လဲကျသွားတော့ ဖိုးသူတော်လည်း တို့တော့လူတစ်ယောက်ကို သတ်မိပြီ၊ ဒီအတိုင်းသင်္ဂြိုဟ်လို့လဲမဖြစ်ဘူး၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်လည်းရှိသေး၊ ဒီတော့ အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း ပျံလွန်တော်မူဟန် ပြုလေမှပဲလို့အကြံရသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ အလောင်းကို ကတုံးရိပ်ပြီး သင်္ကန်းလွှမ်းကာ ဇရပ်ပေါ်မှာထားပြီး အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း ပျံလွန်တော်မူဟန်နဲ့ လာလာသမျှ ဧည့် ပရိသတ်တွေဆီက သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ကို အလှူခံနေသတဲ့၊ အဲဒီအခိုက်မှာ မိန်းမဟာလည်း ဧဝပ်လာလေဟန်နဲ့ အကဲခတ်လာတော့ ဘုန်းကြီးပျံဆိုတာ ခြားဟုတ်ပါရိုးလား၊ သူတို့လင်မယား ပိန္နဲပင်မှာထောင်ထား

ခဲတဲ့ သူ့လင်ငယ်ဖြစ်နေမှန်းသိရတော့ အလောင်းနားသွားပြီး
ငိုသတဲ့။

“အမယ်လေး- မနေ့ကတော့ရောင်၊ ပိန္နဲပင်ထောင်ကာမှ
ခေါင်းပြောင်ရသလေး” လို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ငိုသတဲ့။

အဲဒီလိုငိုသံကိုဘုန်းကြီးကကြားတော့ “ဟဲ့ဒကာမ နင့်ဟာနင်
ငိုချင်သလိုငို၊ ငါ့ပိန္နဲပင်တော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့” လို့ ပြောသတဲ့ ဟု
ဟောပြောတော်မူလေသတည်း။

၁၉။ ရှင်ဓမ္မလွန်း မင်းနန္ဒာတို့လို

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရား
သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွလာ
ရောက် ရှိ သည် ဟု သတင်း
ကြားကြသော ဒကာ၊ ဒကာမ
များက လာရောက် ပင့်ဖိတ်

ကြသဖြင့် လိုက်ပါသွားကာ ကျိုက်ခေါက်စေတီတွင် သီတင်းသုံး
နေထိုင်ကာ တရားဓမ္မများ ဟောပြောလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ‘မသိမရှင်သော အခင်းကိစ္စတို့ကို မေးမြန်း
လျှောက်ထားကြရာတွင် ဦးသာအောင်ဆိုသော ထင်းကုန်သည်
တစ်ဦးက သံလျင်တွင် နာမည်ကြီးလှသော ရှင်ဓမ္မလွန်းမင်းနန္ဒာ
တို့ ဇာတ်အကြောင်းကို မေးမြန်းလေသည်။

“မှန်လှပါ တပည့်တော်တို့ ကြားဖူးဖတ်ဖူးသော ရာဇဝင်
ဇာတ်စာတို့တွင် ဥက္ကလာပဲမင်းကြီး၏ သားတော် မင်းနန္ဒာနှင့်

သန်လျင်မင်း၏ သမီးတော် ရှင်မွေးလွန်းတို့သည် သူငယ်ချင်း
မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်စုံမက်ကြသော်လည်း အဝအကြောင်း
ကံ နဖူးစာမဖန်လာ၍ မင်းနန္ဒာသေလွန်ရပါသည်။

မင်းနန္ဒာသေလွန်သော သတင်းကိုကြားလျှင် ရှင်မွေးလွန်း
လည်း သေလွန်ရာ နှစ်ဦးသားအား တစ်ပြိုင်နက် မီးသင်္ဂြိုဟ်
သောအခါ၌ ကောင်းကင်ယံတွင် မီးခိုးများ ဝေပင်းကြသည်
ဟူသော ဆိုစကားသည် ဘုရားဟောကျမ်းဂန်နှင့် ညီမညီကို
သိလိုလှပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဟဆရာတော်က တရားနှင့်ယှဉ်လျက်ဟောပြု
တော်မူသည်မှာ ကိလေသာ တဏှာရာဂစသော ဆယ့်တစ်မီး
သည် လျှံလျှံညှိုးမျှ တောက်လောင်တတ်သည်မှာ ရှင်မွေးလွန်း
မင်းနန္ဒာတို့ခေတ်တွင်မှမဟုတ်၊ လွန်လေပြီသော အတိတေ
သာ ကာလကလည်း ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်များ ရှိ
ကြောင်း ကျမ်းဟောင်းသာကေများ ဖတ်ရှုရသည်။

ရှေးအခါက ရွာငယ်တစ်ခု၏ အနီးတွင် တောရမှီးနေကြ
သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိလေသည်။ ထိုကျောင်းမှရဟန်း
ငယ်တစ်ပါးသည် ထိုရွာငယ်ကလေးကို ဆွမ်းခံကြသွားလေရာ
ဆွမ်းလောင်းသော ဒကာမငယ်လေး တစ်ဦးသည် ထိုရဟန်း
ငယ်ကို ရာဂဖြင့် ကပ်ငြိလျက် မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ပင် ဖြစ်တော့
သည်။

ထိုသို့ မစားနိုင်၊ အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် အသားအရေများ
ခြောက်ခန်းကာသေရွာသို့ နီးမထတ် ဖြစ်နေသောအခါ မိခင်
နှင့် ဖခင်တို့သည် ချစ်မငြီးသော သမီးအလိုကို အကြိမ်ကြိမ်
အဟန်တန် ချော့ကာမော့ကာ မေးကြလေသည်။

အပျိုအရွယ်လေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်
 စရှက်၊ ငတ်မရှက်ဟူသော စကားပုံအရ အဖေမိဘကို မရှက်နိုင်
 တော့ဘဲ တောရကျောင်းမှ ဆွမ်းခံလာသော ရဟန်းငယ်ကို
 လိုချင်တပ်မက်ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောကြားလေတော့သည်။ ထို
 အခါ သမီးဘာမျှမပူနှင့်၊ အဖေ ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ပြော
 ဆိုကာ သမီးလေး သေရမည့် အရေးကြောင့် အရွက်ကိုမှ
 မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ရဟန်းငယ် ဆွမ်းခံအပြန်တွင် တော
 စပ်မှ နေ၍ “လူလွှက်ကာ သမီးလေးနှင့် စုံဖက်ပါမည့်
 အကြောင်း” ဖျောင်းဖျလျှောက်ထားလေတော့သည်။

သို့စဉ်လျက် ရဟန်းပျိုသည် “ရာဂဖြင့်ငြိသောစိတ်မရှိ” ဟု
 ငှူးတိတိပြောဆိုကာ တောစပ်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

သမီး၏ဖခင်မှာလည်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး
 လျှင် “သမီးရေ ရဟန်းကတော့ ရာဂစိတ်ဖြင့် ငြိသောစိတ်မရှိ
 လို့ ငြင်းပယ်လိုက်သတဲ့” ဟု ပြောသောအခါတွင် သမီးကလေး
 မှာ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံး၍ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ရင်ကွဲနာကျ
 ၍ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

မိဘနှစ်ပါးမှာသမီးကလေး၏အသုဘကို ကောင်းစွာသဂြိုဟ်
 ၍ ဆရာဘုန်းကြီးအား သမီးလေး၏ ဝါချည်ဖောက်ထဘီကို
 လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးလည်း ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ရဟန်းငယ်
 အား သည်ထဘီသည် ဦးပဉ္စင်းအား စွဲလမ်းတမ်းတပါသော်
 လည်း အလိုမပြည့်၍ ရာဂမီး တောက်လောင်ကာ သေဆုံးရ
 သော မာတုဂါမလေး၏ ထဘီတည်းဟု မိန့်ကြားသောအခါ

ရဟန်းငယ်သည် 'ဤမျှလောက် စွဲလမ်းနှစ်သက်သော မိန်းမ ငယ်ကို ငါပယ်မိလေတကား' ဟု တွေးတောကြံဆ ထုဂ နှိပ်စက် နှလုံးထိခိုက်ပြီး ပုံလွန်တော်မူသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်မွေးလွန်း မင်းနန္ဒာတို့လို စုံမင်နှစ်သက်၍ အသက်သေရကြောင်း ထုံးဟောင်း ရှိပေသည်ဟု မိန့်ကြား တော်မူသတည်း။

၂၀။ ဘေးသင့်အောင်ကောင်း ပုံပြင်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားသည် အမြို့ မြို့အရွာရွာသို့ လှည့်လည်ကာ တရား ဟောသည့် အခိုက်တွင် ဟော၍ ဝါ တွင်း၌ကား မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ရှိမင်းတုန်းဒင်းကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း သော သင်္ဂဇာကျောင်းတိုက်တွင် တပည့် တပန်း သံဃာ များစွာတို့အား စာပေ ပို့ချလျက် ရှိလေသည်။

စာပေပို့ချရာတွင်လည်း အလွန် ပင် နာမည်ကြီး၍ ဇီကာကျော် ပို့ချရာတွင် အထူးသဖြင့် ထင်ရှားလေရာကား စာ ဝါလိုက်သူသံဃာတော်တို့မှာ ကျောင်းလုံး လှုံ့မျှသုံးရာကျော် လေးရာနီးပါး ရှိကြလေသည်။

တစ်ခါသော်၌ကောကျော်တွင်ပါသော သုန္ဒရီမနောသုမနော အပိုဒ်ကို အနက်သဗ္ဗာန်ရာတွင် သုန္ဒရီ လောင်းသော မနောစိတ် ဖြစ်၏ (ကောင်းသောစိတ်တည်း) ဟူ၍ဖြစ်၏။ တပည့်အချို့က တွေးတောဆင်ခြင်ကြသည်မှာ သောမနဿ ဟူသည် လည်း လောဘမှသာဖြစ်သည်။ လောဘမှသည်လည်း အကုသိုလ် ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်ဖြစ်ပါကလည်း အကုသလာဓမ္မာအရ သာဝဇ္ဇလက္ခဏ အပါယ်ရှာသို့ လားဖို့ရှိသောကြောင့် ကောင်း သည်ဟု မဆိုသာဟု တွေးတောမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် စာဝါတက်သောအခါ တွင် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ထိုအကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထား မေးမြန်းလေသည်။ ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က ရှင်းပြ သည်မှာ သုန္ဒရီသဒ္ဓါ၏သဘောမှာ သောဘဏတ္ထဝါစက တင့်တယ်ခြင်း ဟူသောအနက်ကို ထွန်းပြသည်။ သုမနော ကောင်းသောစိတ်ဟု အနက်ပေးငြားသော်လည်း သဘောမှာ တင့်တယ်ရုံမျှသာဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကောင်းသည်မဟုတ်၊ တင့် တယ်ရုံသာ မှတ်ယူရမည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

၂၁။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားပါဦး

မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးသည် ၎င်းစိတ်၌ မရှင်းလင်းသော ကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာ သော အခါများတွင် လေးပြင် လေးရပ်ရှိ ဆရာတော် သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ် လှူဒါန်းကာ မေးမြန်းတတ်လေသည်။ ထို့ ကြောင့် ယခုလည်း မိမိလက်ထက်၌ မည်သမျှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်

ရသည်ဟု မကြားမသိရသော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်ထား
မေးမြန်းလေသည်။

ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ရခဲ လေစွသော လူ့ဘဝ (မနု
ဿတ္တဒုလ္လဘ) ကိုလည်း ရရှိကြပါသည်။ သာသနာ ထွန်းသော
ဘုရားခေတ် (ဗုဒ္ဓပုဂံဒုလ္လဘ) ကိုလည်း ကြုံကြိုက်ကြပါ
သည်။ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသောခေတ် (သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိဒုလ္လဘ)
နှင့်လည်း ကြုံကြိုက်ရပါသည်။ တရားတော်ကို ကြားနာသော
ခေတ် (ဓမ္မသဝနဒုလ္လဘ) နှင့်လည်း ကြုံကြိုက်ရပါသည်။
ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူနိုင်သောခေတ် (ပဗ္ဗဇိတဒုလ္လဘ) ကိုလည်း
ရယူနိုင်ကြသော ဒုလ္လဘငါးရပ်နှင့် ပြည့်စုံကြပါသည်။

ပါလျက် သိဟိဋ္ဌိသာသနာခေတ် ဒေဝါနံ ပိယတိဿမင်း
လက်ထက်ကကဲ့သို့ ဆရာတော်ထေရ်အရှင်များ ကြိုးစားအား
ထုတ်၍ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန္တာ၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည်
သောတာပန်၊ သကဒါဂါမိထိုက်သည်ဟု ဘုရား တပည့်တော်
၏ လက်ထက်မှာ မကြားမသိရသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပါ
သည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားမေးမြန်းလေ၏။

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်အား အခြားဆရာတော်များက တိုက်
တန်းကြသောအခါ အောက်ပါပုံပြင်နှင့်ဟပ်၍ ဖြေ ကြား
မိန့်ဟတော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက တစ်ရွာတည်းနေမိတ်ဆွေနှစ်
ယေ က်တို့သည် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ အတူခရီး
သွားလာကာ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကြရာ
အစာရေစာရွှားပါးလှသော ကန္တာရ တစ်ခု
ကိုဖြတ်ကျော်ရလေသည်။ ထိုကန္တာရတွင် ရေ

မပင်မရနိုင်ဘဲရှိရာ တစ်ယောက်သောသူမှာ အင်အား နည်းပါးသောကြောင့် ခရီးဆက်ရန်ပင် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ကျန်သော အင်အားပြည့်ဖြိုးသော မိတ်ဆွေက ကြီးစားလို့သာသွားပါ။ မကြာခင် ရောက်ပါတော့ မည် ဟု အားပေး၍ ဖေးမတုံ့ခေါ်လာ၏။ ကန္တာရကို လွန်မြောက်ပြီး တောစပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာရာ ဆီးဖြူပင်တစ်ပင်က တွေ့၍ ရေငတ်ပြေရန် ဆီးဖြူပင်ကို ခူးဆွတ်စားသောက်ရန် ကြီးစားကြလေသည်။

အင်အားနည်းပါးသူသည် ဆီးဖြူသီးကို စားလို့လှသော စိတ်ဖြင့် အပင်ပေါ်သို့တက်ရာ မတက်နိုင်ဘဲ လန်၍လန်၍သာ ကျလာလေသည်။ ထိုနောက် အင်အားကောင်းသူကို တက်ပေးရန် ပြောကြားသောအခါ အင်အား ကောင်းသော သူက အပင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သို့သော် ခွဲကြားမှရွှေသို့ တိုးမှသာ ဆီးဖြူသီးကို ရယူနိုင်မည်ဖြစ်၍ ကိုင်းပေါ်သို့ လျှောက်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ဆီးဖြူသားသည် ဆတ်သောအမျိုးဖြစ်သဖြင့် ကျိုး၍ကျမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မဝံ့မရဲဖြစ်၍ နေလေသည်။

ထိုသို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသော်အင်းအားနည်းပါးသူကပြောသည်မှာ “ရွှေသို့ တိုးပါတော့လား၊ ယောကျ်ားဖြစ်လျက် သတ္တိနည်းရန်ကော၊ သစ်ပင်တက် နှံ့ချာလေခြင်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ရင်း တိုက်တွန်းလေသည်။ သည်ဥပမာလိုပါ ရေမြေရှင်ရယ်၊ သူများချည်းလဲ အကြီးစားနည်းသည် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုနည်းသည်ဟု အပြစ်မတင် နေပါနဲ့ဦး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်

လည်း ကြိုးစားပါဦး၊ သူတစ်ပါး အားထုတ်နေတာကို စိတ်
ရှုပ်အောင် မပြောနဲ့” ဟု မိန့်တော်မူရာ မင်းတုန်းမင်းနှင့်
တကွ အားလုံးသော သံဃာတော်တို့ပါ ပြုံးရယ်ကာ သဘော
ကျတော်မူလေသည်။

၂၂။ ပခန်းဘက်က ဘုန်းကြီးလူထွက် ဆီရောင်း
သလို ပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာတော် တပည့်
များ အား ရဟန်း ဘောင်
သို့ ရောက် ပြီး မှ လူ ထွက်
သွားမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်
တော် မူ လေ သည်။ ထို့
ကြောင့် စကား စပ်မိတိုင်း

အကြောင်းဆိုက်တိုင်း ပြောဆိုဆုံးမလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုဋီကာကျော် လာရောက် စာဝါတက်ကြ
သော မိမိကျောင်းကိုက်နှင့်တကွ အခြားကျောင်းတိုက်များမှ
ဦးပိဋ္ဌင်းများစုံညီသည့် အခါတွင်လည်း လူ့ဘောင်၏ ရှုပ်ထွေး
ပုံများ၊ ကာမဂုဏ်၏ ညှိဟောက်ပုံများကို အကျယ်တဝင့်ဟော
တော်မူလေသည်။

“တပည့်တို့ ရှေးအခါက ရွာကပ်ရွာမှာ ရဟန်း ထွက်
တစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ပရိယေသန ဝမ်းစာ

အတွက် ဆီရောင်းလို့ကျွေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် စီးပွားလဲမဖြစ်၊ စားလောက်ရုံမျှမရ ဖြစ်နေသတဲ့။

ဒီလို ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ဆီရောင်းရာမှာ အလွန် ရှိ၊ အလွန်ဒု၊ ပြီး အလေးမခိုး၊ မှတ်မခိုးဘဲ မှန်ရာကိုသာပြော ပြီး မှန်တဲ့အတိုင်းတာ ရောင်းချတော့ အမြတ်အစွန်းနည်းပါး လို့ စားလောက်အောင်မရဘူးတဲ့။ ဒါကလည်း ရဟန်းလူထွက်ရဲ့ အကျင့်ကိုး၊ ရဟန်းဘဝက ဝိနည်းသိက္ခာနဲ့ နေလာတော့ လိမ်စ ရမှာ ကောက်ရမှာ ခိုးရမှာကို ငရဲကြောက်လို့ မလုပ်ဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ မယားကလည်း မစားလောက် တစူတစူ တဖြူဖြူနေ တော့တာကိုး “တော့မလဲ ဒီလောက်ရိုးနေရင် ဘုန်းကြီးဘဝက အလကား လူထွက်လာသေးတယ်။ တစ်သက်လုံးဘဲ ဝတ် နေပါတော့လား။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဘယ်ဈေးသည်မှ ရိုးတယ်လို့ မကြားဘူးပေါင်၊ တော့မှာသာရိုးနေ နိဗ္ဗာန် ရောက်မယ့်ဟာ ကြီး” လို့ မြည်တုန်တောက်တီးသတဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း ဘုန်းကြီး လူထွက်ဟာ ရိုးမြဲရိုးနေပြန်တော့ “ဒါလောက် ရိုး နေ ရင် တော့ မစားလောက် မသောက်လောက်နဲ့ ကျုပ် တော်နဲ့ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး” လို့ အနိုင်ကို ကိုင်လိုက်သတဲ့။

ဒီအခါမှာ လောကီကျွန်၊ တဏှာကျွန်ဖြစ်လေတော့ မယား က ဒီစကားလေးနဲ့ ကိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ဘဲ အသည်းကို ကျွဲခတ် သလိုဖြစ်သွားပြီး “ကဲပါဟာ ငါဒီအနီးတပိုက်မှာတော့ မဟုတ် တာကို မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ တစ်ရွာတစ်ကျေးသွားပြီး ရှာပါ့မယ်” ဆိုပြီး ဆိပ်ကိုထမ်းပြီး အဝေးမြို့ရွာကို သွားပြီး ရောင်းချ သတဲ့။

တစ်ခြားမြို့ရွာမှာ ရောင်းချရာမှာတော့ မှုတ်ခိုးလိုခိုး ဆီ
 ကောင်းထဲ ဆီညံ တွေ ရောလိုရောပေါ့လေ။ ပိုက်ဆံရရင် ပြီးရော
 ဆိုပြီး မဟုတ်တာမမှန်တာမှန်သမျှ လုပ်တော့တာပဲတဲ့။ ဒီလို
 လုပ်လိုက်တာ နှစ်လလောက်အကြာမှာ ငွေနှစ်ရာလောက်
 ပိုလာတော့ မိန်းမကို ပြချင်တာနဲ့ အိမ်ပြန်လာသတဲ့။ ဒီလို
 ပြန်လာရင်း ကံဆိုးချင်တော့ လမ်းချောင်း အကူးမှာ လှေ
 မှောက်ပြီး ပါလာတဲ့ ငွေထုပ်ကလေး ဆုံးရှုံး လှလုံးချည်းကျန်
 တော့သတဲ့။ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ မတရားရှာဖွေလို့ရတဲ့ ငွေ
 မတွေ့ကုန်လို့မို့ ကမ်းပေါ် ရောက်ရောက်ခြင်း ကုန်းလို့အော်လိုက်
 သတဲ့။

“ကျုပ်မှာ ငရဲဘဲ ကျန်ပါတော့တယ်” တဲ့။

ဒါနဲ့ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေပြီး ရွာဘက်ကို ဆီပုံးကလေး
 ဖမ်းလာပြီး (ဆီမပါဘဲနဲ့) အိမ်တစ်အိမ်ရွှေရပ်ကာ “ဆီယူ
 ကြဦးမလားဗျို ဆီ-ဆီ” လို့ ဟစ်အော်လိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ အိမ်
 ဘဲက မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး “ဘာဆီပါသလဲ၊ ပဲဆီ
 ယား၊ နှမ်းဆီလား” လို့ မေးတော့ “ပဲဆီပါ ဒကာမကြီးရှဲ့”
 လို့ ယောင်ယမ်းပြောသတဲ့။ အိမ်ရှင်ဓကလည်း ခပ်ရှဲ့ရှဲ့မို့
 “ပဲဆီဖြင့် ကန် တော့ ဆွမ်း ပါ ဘုရား” လို့ ပြော လိုက် တော့
 ရဟန်းလူထွက်ဟာ သူ့ အမှားကို သူသိပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ ထွက်သွား
 ရသတဲ့။

ပိုတဲ့ငွေကလေးကလည်း ရေထဲမျောသွားလို့ အိမ်ကိုမပြန်ရဲ
 ဘဲနဲ့ ဆက်ပြီး ငရဲရွာရပြန်သတဲ့ကဲ့။ အဲဒါကြောင့် လူ့ဘက်
 များမလှမ်းကြနဲ့၊ ပခန်းဘက်က ဘုန်းကြီးလူထွက် ဆီရောင်း

သလို ဖြစ်နေဦးမည်ဟူ၍ မိန့်ကြားရာ ဦးပဉ္စင်းအပေါင်းတို့မှာ
တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါးကြည့်ကာ ပြုံးကြလေသည်။

၂၃။ သပွတ်ခါးသီး ဝိဇ္ဇာ

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် မြင်းခြံမြို့၌ သီတင်းသုံးနေ
စဉ် အကွက်အုပ် တစ်ယောက်သည် ရပ်ကွက်ထဲမှ အဂ္ဂိရတ်
သမား လင်မယား နှစ်ဦးကို ခေါ်လာ၏။ ထိုလင်မယား
နှစ်ယောက်မှာ မိန်းမဈေးရောင်း၍ ရသမျှငွေကိုရွှေဖြစ်အောင်
ကြံရာ မီးစား၍ကုန်သဖြင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြ၏။ ဆုံးမ၍မရ
သဖြင့် ဆရာတော်ထံ ဆုံးမပေးရန် ခေါ်ဆောင်လာရပါသည်
ဟု လျှောက်ထား၍ ဆရာတော်က မိန့်ကြားသည်မှာ...

ရှေးယခင်က မုံရွေးရွာတွင် အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာပါ၍ မဟာ
ရွာဇေယျသမ္မ အဂ္ဂိရတ်ဖိုတွင်ကုန်သဖြင့် ယခုလိုပင် မကြာခဏ
ရန်ဖြစ်ကြ၏။ မယားကသည်းမခံနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချရာ
ရွာအပြင် ညောင်ပင်အောက်သို့ သွားရောက်ပြီး အိပ်စက်နေ
သတဲ့။ ထိုအကြောင်းကိုသိသော နွားကျောင်းသား လူငယ်
တစ်ယောက် ခပ်နှောက်နှောက်က ညောင်ပင်ကို ကွယ်ပြီး
အိပ်မက်ပေးသည်မှာ....

အသင်လူသား သင်ယခု ထွက်ရပ်ပေါက်ချိန် တန်ပေပြီ၊
သပွတ်ခါးသီးတစ်ကျပ်၊ ထန်းဖိုတန်းလျက် တစ်ကျပ်သား၊

ဆားတစ်မတ် ဤသုံးရပ်ကို နယ်ပြီးလျှင် နေဝင်ခါမှတစ်လုံး
 မျှ၊ သန်းခေါင်မှတစ်လုံးစား၊ လင်းအားကြီး တစ်လုံးခွဲ
 မကြောက်မရွံ့နှင့်၊ အမှန်ပင်ဝိဇ္ဇာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ဝိဇ္ဇာရှူးလည်း အိပ်မက်အရ ချက်ချင်းပင် သပုတ်ခါးသီး
 ရှာကာ ဆေးပော်စားပြီး ရုက္ခစိုးပေးသော ဆေးသုံးလုံးနှင့်

ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီဟု အထင်ရောက်နေခိုက် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် သူငယ်
မလေးတစ်ယောက် မိဘကသဘောမမျှ ချစ်သူနှင့် ကျွဲကွင်း
ရ၍ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးကာ သစ်ပင်မှာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် မြင်
တွေ့ရလေလျှင်....

“အလို ငါ သူယောင်တော ရောက်နေပါပေါ့လား၊ သူ
ယောင်မနှင့် ပျော်ပါးရန် ပါသော တောင်တူးနှင့် ထိုးကာ
သူယောင်သီး ခြွေမှ တော်တော့မကိုး”

တောင်တူးနှင့် သူငယ်မလေးကို တိုးသည့်အခိုက် သမီး
ပျောက်၍ လိုက်ရှာနေသော မိဘမောင်ဘွားများနှင့်တွေ့လေရာ
သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာအား တရားခံစွပ်စွဲ၍ ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီး ခေါ်
ဆောင် သွားလေသတည်း။

ဆရာတော်က ‘အဲဒီလိုပဲ စိတ်ထင်ရာ အလွတ် ကြားသော
သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာလို အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာစွဲကပ်လျှင် မှဲ့တတ်သည်
ဒကာတို့’ဟု မိန့်တော်မူပြီးနောက်—

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကုသိုလ်၊ ဥစ္စာ၊ ပညာရမှ ဤသုံးခုကို တစ်ခုခု
မဟုတ်ခဲ့ပါမူ ထိုသူကို ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပေမည်၊ အကျိုးရှိရာကို
သာ ကောင်းမွန်စွာ အားထုတ်၊ ကုသိုလ်မရဥစ္စာရ၊ ဥစ္စာမရ
ပညာရှာဖွေကြရမည်။ နေ့ရှိသမျှ ရန်ဖြစ်၍ မနေကြနှင့်ဟု ဆုံးမ
စကားပြောကြားရာ အကွက်အုပ်နှင့် အဂ္ဂိရတ်သမား လင်မဟား
တို့ သဘောပေါက်၍ ရှင်ပြစွာ ပြန်သွားကြလေတော့သတည်း။

၂၄။ ချဉ်ပေါင်ကိုကာပြန်လို့ ပုံပြင်

သင်္ကဏ်ဆရာတော်ဘုရားသည် မန်းကျည်းတောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူခိုက်တွင် မော်လမြိုင် မောင်ငံ ရပ်နေ ဒကာတစ်ဦးက မနက်ဖြန်နံနက်တွင် ဆွမ်းဘုန်းပေး ကြွတော် မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်လေသည်။ ထိုဆွမ်းဒကာ မပြန်မီပင် ဒိုင်းဝန်းကွင်းရပ်မှ ငွေကြေးနေ ပြည့်ပ ပေါကြွယ် သူတစ်ဦးကလည်း ပနက်ဖြန်နံနက်တွင် ဆွမ်းဘုန်းပေး ကြွပါရန် လာရောက် လျှောက်ထားပြန်လေသည်။

ထိုသို့ ဟစ် ရက် တည်းတွင် ဒါယကာ နှစ်ဦးဆုံသော အခါ ဆရာတော်သည် မည် သည့် ဆွမ်းကို လက်ခံ

ရမည်ဟု မိန့်ကြားခြင်း မပြုလေးဘဲ စဉ်းစား၍ နေတော်မူ သည်။ ထို့နောက် ဒကာတို့နှစ်ယောက် ဆွမ်းပင့်ကြွတာ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ရက်တည်း တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်နေလေတော့ ဘုန်းကြီးမှာ တယ်ဒကာဆီ လိုက်ရမယ်ဆိုတာ မသိအောင် ကျနေလော့ ဟိုတုန်းက (ချဉ်ပေါင်ကို ခြေကန်ရုံး သွားတော့ ခေါင်းတုံး) ဆိုတဲ့ပုံပြင်လိုကျနေပြီဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဆွမ်းဒကာ နှစ်ယောက်မှာ မိမိတို့နှင့်များ သက် ဆိုင်နေမလားဟု ဖိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပုံပြင်ကို မိန့်ကြား ပါရန် နှစ်ယောက်သား တောင်းပန်လျှောက်ထားကြလေသည်။

ရွေးရွေးတုန်းကပေါ့ကွယ် ဒကာတို့ရဲ့၊ ရွာတစ်ရွာက ရွာဦး၊
ကျေးဝင်းဘုန်းကြီးကို ပထမ ဆင်းရဲတဲ့ ဒကာတစ်ဦးက ဆွမ်းစား
ပင့်သတဲ့။ နောက် ချမ်းသာတဲ့ ဒကာကလည်း ဆွမ်းစားပင့်ပြန်
သတဲ့။ ပင့်ကြတဲ့ ရက်ချင်းအချိန်ချင်းကလည်း ယခု ဒကာတို့လို
ဆုံးနေပြန်သတဲ့။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးစဉ်းစားပုံက 'အင်း- ပထမပင့်တဲ့ဒကာက
ဆင်းရဲတယ်။ ဒီတော့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းငရုတ်သီးထောင်းပြစ်မှာပဲ။
နောက်ပင့်တဲ့ ဒကာကတော့ ငွေကြေးချမ်းသာတယ်။ ဒီတော့
ဝက်သားဟင်းနဲ့ နီးစပ်ရမည်။ အဲဒါ ဘယ်လိုကြံရမလဲ' စဉ်းစား
သတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆွမ်းစားဖို့လာပင့်တဲ့ ဒကာနှစ်ယောက် ဆုံတဲ့အခါ
မယ် 'ဒကာတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က တစ်ရက်တည်း
တစ်ချိန်တည်း ပင့်ထားတော့ ဘုန်းကြီးက ဘယ်လို လုပ်ရ
မလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတယ်။ ဒီတော့ ပင့်တုန်းက
လည်း နှစ်ယောက် ပြိုင်တူလိုလို ရွှေ့နောက် ထောက်လာကြ
တယ်။ အခုလည်းပဲ ပြိုင်တူလိုလို ထောက်လာကြတယ်။ အဲဒါ
ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း လုပ်ကြရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ။
ဘုန်းကြီးအကြံကတော့ ဒကာနှစ်ယောက် ဘုန်းကြီးလက်
နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီဆွဲကြ၊ အားရှိသလောက် ဆွဲကြတဲ့အခါ
မှာ သာယာဘက်ကို ဘုန်းကြီးလိုက်မယ်' လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆွမ်းဒကာနှစ်ယောက်ဟာ ဘုန်းကြီးလက်ကို တစ်
ဖက်စီကိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် အားရှိသလောက် ဆွဲကြ

သတဲ။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချက်တဲ့ဒကာကတော့ လက်လုပ်လက်စား သမားဆိုတော့ အားရှိတာပေါ့၊ ဝက်သားချက်တဲ့ ဒကာ ဆိုတာကတော့ အရိပ်ထဲမှာနေပြီး သက်သာခိုနေတဲ့ လူချမ်း သာဆိုတော့ အင်အားနည်းသပေါ့။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ချဉ်ပေါင်ဟင်းဘက်ချဉ်၊ ယိုင်ယိုင်ပြီး ပါသလိုဖြစ်သွားတော့ ဘုန်းကြီးက အင်း- ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဝက်သားနဲ့ဝေးပြီး ချဉ်ပေါင်နဲ့နီးတော့မှာပဲလို့ အတွေးပေါက် သတဲ။

ဒါနဲ့ဘုန်းကြီးက ချဉ်ပေါင်ဟင်းဘက်မပါရအောင် ခြေ တစ်ဖက်ကို ကန်ထားသတဲ၊ ဒါကို ချဉ်ပေါင်ဟင်း ချက်တဲ့ ဒကာကသိတော့ ဆွဲထားရာက ရုတ်တရက် လွတ်ပစ်လိုက် တော့ ဘုန်းကြီးရော လူချမ်းသာပါ ထပ်လျက်သား လဲကျသွား သတဲ။

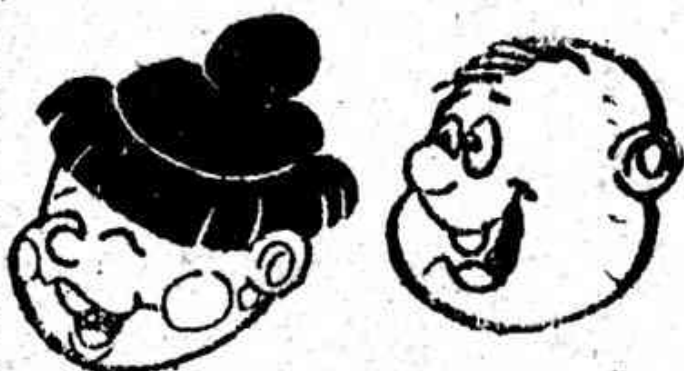
ဒီအခါမှာ ဆမ်းရဲတဲ့ဒကာက ဘုန်းကြီးက ဘက်လိုက်ပြီး ရုန်းတာကိုသိလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြောလိုက်တာတော့....

‘ချဉ်ပေါင်ကိုကာပြန်လို့ ဝက်သားကိုခြေကန်ရုန်း သွား တော့ ခေါင်းတုံး’ လို့ဆိုပြီး ကသတဲ။ အခုလည်း အဲဒီအတိုင်း လုပ်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီဟု ပြက်ရယ်စကား မိန့်ကြားတော် မှုပြီး လျှင် ‘ကဲ-ပထမပင့်သူကိုသာ လက်ခံလိုက်ပါတယ်၊ နောက်ပင့် ဒကာကတော့ နောက်အလျဉ်းသင့်မှပဲ ပင့်ချင်ပင့်ပါတော့’ ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ်ကာ ပြန်သွားကြ လာသည်။

၂၅။ မရန်ခင်က ကုန်မြင်တာနဲ့ သိ

မြင်းခြံမြို့တွင် သီတင်းသုံး
နေသော ဆရာတော် ထံသို့
သင်္ဂြိုဟ်သမား၊ ပရမတ်သမား
စသူတို့ လာရောက်ကာ တရား

ဆွေးနွေးလေ့ရှိရာ ဦးဖားဆိုသော ပရမတ်သမား တစ်ယောက်
လည်း ပါဠိပါဠိသား စာစကား၊ ပေစကားများဖြင့် တန်ဆာဆင်
လျက် မဂ်ဝင်၊ ဖိုလ်ဝင် စကားများကို ပြောဆိုလျက်ရှိသည်မှာ
သူတတ် သူသိချည်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်မျှလောက်အထိ ပြောပါသနည်းဟူမူ သင်္ဂဇာ ဆရာ
တော်ကပင်လျှင် 'ဟဲ့ဒကာရဲ့ နေပါဦး၊ ငါ့တရား မင်းက နှာ
ရအောင် လာတာလား၊ မင်းက ငါ့ကိုတရားဟောတာလား
ဟူ၍ မေးရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ဆရာတော်က ဟန့်တားတော်မူသည့် တိုင်အောင်
ဦးဖားသည် စကားကို ဖြတ်ရင်းကပင်လျှင် သိကျင့်နေသော
အကျင့်တရားများကို ဆက်လက် ပြောကြား၍နေရာ၊ ဆရာ
တော်က....

'ကဲ-တော်တော့ ဒကာ 'ကုန်မြင်တာနဲ့ စုန်မှာသိ' ဆိုတဲ့
ပုံလို ဘုန်းကြီးအကုန်သိပြီ'ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

မကြာသေးတဲ့အခါက မောင်ရွှေခိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့
အပေါင်းအဖော် လေးယောက်ဟာ အောက်မြို့ ကျေးရွာကို
သွားဖို့ရာအတွက် လှေကြုံမှာဖို့ မြင်းခြံဆိပ်ကမ်း ရောက်လာကြ
သတဲ့။

မြင်းခြံဆိပ်ကမ်းမှာလည်း လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်မှာဆိပ်သီး၊ သနပ်ခါးခေါက်၊ ကျောက်ပြင် အစရှိတဲ့အညာကုန်တွေ တင်ထားသတဲ့၊ အောက်မြို့ကျေးရွာကို စုန်မယ် လှေကြီးတစ်စင်းတွေသတဲ့၊ ဒီတော့ မောင်ရွှေခိုတို့ကလည်း ဒီကုန်များဟာ အညာ သွားရောင်းရန်မဟုတ်၊ အောက်မြို့များသာ ရောင်းရတဲ့ ကုန်များဖြစ်တော့၊ အောက်မြို့စုန်မှာ သေချာတာမို့ အကြံလိုက်ချင်တာနဲ့ “ဗျို-လှေဆရာကြီး ဘယ်သွားမှာတုန်းဗျို” လို့ မေးသတဲ့။ ဒီတော့ လှေကြီးမတက်ချင်တဲ့ လှေသားကြီးက သူ့လှေမှာ လှူကြံတင်ရမှာမို့ “အထက်အညာ သိဟ တောဘုရားဖူးသွားမှာဗျ” လို့ ပြောရင်း လှေကိုခွာသတဲ့။ ဒီတော့ မောင်ရွှေခိုတို့က သူ့ဘာပြောပြော “စေန်ခင်ကတည်းက ကုန်မြင်တာနဲ့ သိပါရဲ့” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့ ဒကာရဲ့။

ခုလည်း ဘုန်းကြီးက ဒကာဖားဘာပြောပြော မစုန်ခင်ကတည်းက ကုန်မြင်တာနဲ့ သိဆိုသလို လူစစ်ကြောင်နဲ့နိဗ္ဗာန်ပေါက်မလိုလို၊ တိုက်ကိုယ်ကို အထင်ကြီး၊ ဇနီးမယားနားမှာ မခွာနိုင်ဘဲ နိဗ္ဗာန်စကားပြောနေတာ “ထဘိပုံကြားက နိဗ္ဗာန်စကားပြောတယ်လို့” အများက ကဲ့ရဲ့နေကြဦးမယ်၊ စကားကို သတိထားပြီး ပြောမှပေါ့” ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ ဦးဖားမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ထွက်၍ သွားရတော့သည်။

၂၆။ တရားထူးပြောပြီး အများရှားသူ

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား ညောင်
 ထန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဒကာ
 ဒကာမ များစွာလာရောက် ပူးမြော်
 ကြသည့်အနက် ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်
 သူ မောင်အုန်းမောင်လည်းပါရှိလာ
 ပြီးလျှင်ဆရာတော်ဘုရားအား အရှင်
 ဘုရား၊ ယခုကာလ လူသားများမှာ
 တရားအားထုတ် ဥပုသ်သီလ ယူကာ
 ကျောင်း၊ ကန်၊ ဘုရားသို့ စုဝေး
 ရောက်ကြပြီး အိမ်က ပါလာသော

ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်းတွေကို ဗိုက်တင်းအောင် စား၊
 သူတစ်ပါး အထင်းစကားပြောကြားကာ တရားအားမထုတ်၊
 သီလကို စင်ကြယ်အောင် မကျင့်ကြံကြသည်ကို ဇောနေသည်
 ထင်ပါဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားက “ဒါဖြင့် ဒကာမောင်အုန်း
 ဘာတရားထူးတွေနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြိုးကုတ်နေသည် ထင်
 ပါ”ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ၊ ဦးအုန်းက “တပည့်တော်မှာ လော
 ကီလူမှုရှုပ်ထွေးများပြားလှ၍ မကျင့်ကြံမကြိုးကုတ်နိုင်ပါ။ ဤ
 လောက၌သာ သားမယားစသည်များမရှိပါက နေပိမင်းကြီး

ကဲ့သို့ပင် ကျင့်ကြံနိုင်ပါကြောင်း' လျှောက်ထားလေရာ ဆရာ
တော်နှင့်တကွ ကြားရသော ပရိသတ်ပါ ပြုံးကြရလေသည်။

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ဒကာမောင်အုန်းဟာ တရား
ထူးတွေပြောပြီး အဖျား ရှူးသွားတာပေါ့ကိုး” ဟုဆရာတော်က
မှတ်ချက်ချကာ ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားတော် မူသည်မှာ မောင်
အုန်းစကား အဖျား ရှူးသွားတာက (ဘိုးကုန်းတရားစွဲလာတာနဲ့
တူနေပြီ။)

ရှေးအခါက ကရင်ရွာတစ်ရွာမှာရှိတဲ့ ကရင်မွန်ထောင်နှင့်
ဘိုးကုန်းတို့ ညီအစ်ကို လယ်လုပ်ခိုက်မှာ တစ်ရွာတည်းသားက
လာရောက်ပြီး ဆဲဆိုရိုက်နှက်ကာ ထွက်သွားသတဲ့။

ဒီတော့ ညီဖြစ်သူဘိုးကုန်းဟာ မခံမရပ်နိုင်တာနဲ့ တရားရုံး
ကိုသွားပြီး လျှောက်ထား တိုင်တန်းကာ အမှုဖော်သတဲ့။
ဒီတော့ တရားသူကြီးလုပ်သူက စစ်ဆေးမေးမြန်းတာပေါ့။

“မောင်မင်း ရိုက်တဲ့လူကို မြင်လိုက်သလား”

“မြင်လိုက်ပါတယ်”

“မှတ်မိပါသလား”

“မမှတ်မိပါ”

“လူနာမည်ကော သိသလား”

“မသိပါ”

“အရိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာက ကြီးသလား ငယ်သလား”

“မသိပါ”

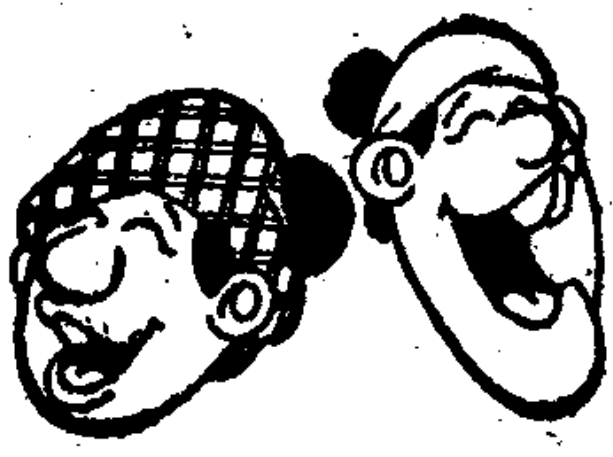
“ဟ...ဒါဖြင့် ဘာလို့တရားစွဲသလဲ”

“မှန်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးအစ်ကို မွန်ထောင်ဟာ ရတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့

သေချင်သေပါစေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး ဒါပေမယ့် မရိုက်ခင်က သူ့ပါးစပ်က ဆဲသည့်စကား နားမခံနိုင်၊ အဆဲခံလိုက်ရတာ နာလွန်းလို့ တရားစွဲတာပါ” လို့ ဆိုသတဲ့။ အဲဒီပုံပြင်လိုပဲ ညောင်တုန်းက မောင်အုန်းရေ တရားထူးလိုလိုနဲ့ အဖျားရှူးသွားသင်္ကန်းဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

၂၇။ မောင်စံအိပ် ငယ်ထိပ်မှာ အဆိပ် ပါရော့သလား

မော်လမြိုင်မြို့နယ် တောရွာ တွင် ကျောင်းထိုင် သူတင်းသုံး ရန် သံဃာတစ်ပါး ချီးမြှင့်ပါ ရန် လာရောက်လျှောက်ထား၍ တပည့်ရင်း သံဃာ တစ်ပါးကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း မကြာခင်မှာပင် ထိုရွာမှလူကြီးများ ရောက် လာပြန်ပြီး ယခင်သံဃာ ကျောင်းတော်မှထွက်ခွာသွား၍ ထပ် မံပြီး ကျောင်းထိုင်သံဃာ အသစ်ချီးမြှင့်ပါရန် လျှောက်တင် ပန်ကြားပြန်သည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က နောက်ထပ်သံဃာတော်ပါးကို ထပ် ပေးလိုက်ပြန်ရာ ရွာမှလူကြီးများလည်း ဝမ်းသာအားရ ပင့်

ဆောင်၍ သွားကြပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုဦးပဉ္စင်းလေးသည် ထိုရွာမှာ မမျှော်ပိုက်သဖြင့် တားမရဆီးမရ ထွက်ကြွသွားပြန်ရာ ရွာလူကြီးများလည်း တစ်ဖန် ကျောင်းထိုင် သံသာတစ်ပါး ထပ်မံတောင်းကြပြန်လေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် ရိုးရိုးအေးအေး နေ ဓာတ်သော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို ထည့်ပေးလိုက်ပါသော်လည်း ထိုဦးပဉ္စင်းပင်လျှင်သုံးလပြည့်အောင်မနေတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်ကြွသွားပြန်သဖြင့် ရွာလူကြီးတို့မှာ ဆရာတော်ထံ ရောက်ရှိ လာပြန်ပြီး ထပ်မံ တောင်းခံပြန်လေသည်။ ဤတွင် သင်္ကဓာ ဆရာတော်က “အင်း... ကောတို့ရွာထိပ်လည်း အဆိပ်ပါပြီ ထင် တယ်” ဟု ပြက်ရယ်စကား မိန့်ကြားတော် မူလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ လူကြီးများက “ဥပမာစကား ထင်ရှားအောင်မိန့် ကြားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားရာ...

ရှေးအခါက ရွာဘစ်ရွာမှာ ရိုးသားထဲ လူငယ်ဆစ်ယောက် ကို သမီးသုံးယောက်ရှိတဲ့အမေက သဘောတူ ကြည်ဖြူစာနဲ့ အကြီးဆုံးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးစားလိုက်ထတဲ့။ လင်မယား အဖြစ် ပေါင်းသင်းလို့ တစ်နှစ်အကြာမှာ သမီးကြီးဟာ သေ သွားတော့ လင်ဖြစ်သူ လူရိုးက....

“မင်းခေသရင် ငါဘယ်သူနဲ့နေရမလဲကွယ် မကြီးရယ်” လို့ ထပ်ကာထပ်ကာပြောဆိုပြီး ငိုသတဲ့။ ဒီတော့ ယောက္ခမလုပ်တဲ့ မိန်းမကြီးက အငိုတိတ်စေတော့ဆိုပြီး....

“အကြီးသောမပူပါနဲ့လေ အလတ်မလေး ရှိပါသေး” လို့ ငိုရင်းနှင့်ပြောတော့ မောင်စံအိပ်လည်း အငိုတိတ်သတဲ့။

ဒါနဲ့ သမီးလတ်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး ပေးလိုက်ပေမယ့် ကြာကြာမပေါင်းရဘဲနဲ့ သမီးလတ်ဟာသေပြန်ရောတဲ့။ ဒီအခါ မှာလည်း မောင်စံအိပ်က အရင်ကလိုပဲ “ညဉ့်သေရင် မောင် ဘယ်သူနဲ့ နေရမလဲကွယ် အဲဟယ်”

ဆိုပြီး ငိုပြန်တော့ ယောက္ခမကလည်း....

“အလတ်သေ မပူလေနဲ့ အငယ်ကျန်သေးရဲ့”

လို့ ငိုရင်းပြောတော့ ကိုလူရိုးဟာ အရင်ကလိုပဲ အငိုပြန် တိတ်သွားသတဲ့။

ယောက္ခမကြီးကလည်း မသာကိစ္စပြီးပြတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သမီးအငယ်ဆုံးနဲ့ ပေးစားထားပြန်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် လည်း ကြာကြာမပေါင်းရဘဲ သမီးကြီးနဲ့သမီးလတ်လိုပဲ သေပြန်ရောတဲ့။ ဒီအခါမှာ ကိုလူရိုးဟာ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး အရင်ကလိုပဲ ငိုတာကတော့—

“မယ်မင်းရယ်သေ နေတတ်ချည်ဘူး၊ ဘယ်သူရယ် ဘယ်ဝါနဲ့ နေရမယ် မောင်မသိတယ် ပြောလို့ပါဦး”

လို့ ငိုပြန်သတဲ့။ ဒီအခါမှာတော့ ယောက္ခမကြီးမှာလည်း ပေးစရာသမီးက ကုန်နေလေတော့....

“မနေတတ်လည်း မနေနိုင်လက်မှိုင်ချပေါ့ လူကလေးရယ်၊ မကြီးနဲ့ပေးစား မကြီးခမျာသေရရှာ၊ မလတ်နဲ့ပေးစား မလတ်ခမျာ သေကံဆိုး၊ မထွေးကျပြန်တော့ မထွေးခမျာ ဘေးသင့်ရှာ မောင်စံအိပ်က သိထိပ်မှာ အဆိပ်ပါတယ် အမေထင်မိတယ်” လို့ပြောပြီး ငိုသတဲ့ ဒကာတို့ရဲ့။

“ဆခုလည်းဖီလိပုံကျနေပြီ၊ ဒကာတို့ ကျောင်းဆောက်တဲ့ ရွာထိပ် အဆိပ်ပိပါရောသလားကွယ်၊ အကြိမ်ကြိမ်များပေါ့ဟာ၊ ငါအမေမတတ်နိုင် လက်မှိုင်ချရတော့မှပဲကွယ်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းတောင်းလာသော ရွာလူကြီး တို့မှာ အသာကလေးဦးချ၍ ပြန်သွားလေတော့သည်။

၂၈။ တစ်ခုတည်းမှတ်ထားလျှင် မှားတတ်ပုံ

ဆရာတော်သည် ရွှေတိဂုံကုန်းတော်တွင် တရားရေးအား အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးနေစဉ် ဒါယကာဆရာသူခ ဆိုသူသည် ပါဠိတစ်ပုဒ် ပါ စကားကို မှုသေယူ၍ ဘဝင်မကျ စိတ်နှစ်ခု ဖြစ်နေကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က....
 ကယ်အရာမဆိုတစ်ခုတည်းတွေ့ရုံနဲ့ မှတ်ထားမိရင် အမှားသာများတတ်သည်၊ ဆရာတော် ပုံတစ်ခု ပြောမယ် နားထောင်” ဟုမိန့်တော်မူပြီ။

ရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏တိုင်းစွန့် ဇနပုဒ် တုန်လှုပ်ထကြွသဖြင့် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ နှိမ်နင်းနှိပ်ကွပ် အောင်မြင်သဖြင့် ပြန်လာ၏။ ခရီး

တစ်ထောက်တွင် တောသားကလေးတစ်ယောက် ကြောက်၍ ထွက်ပြေးရာ အိမ်ရှေ့မင်းသားမြင်တော်မူပြီး လိုက်၍ခေါ်စေသည်။

တောသားကလေး၏ ရိုးသားသောအသွင်ကိုမြင်၍ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တော်တွင် ခစားရန် ခေါ်လာလေသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းက “ထီးသုံး နန်းသုံး မသိလျှင် တွေ့ရာ မြင်ရာ မှတ်သားပါ” ဟု မှာထားလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ အလွန်ကြီးမားလှသော လိပ်ကြီးတစ်ကောင် ဆက်သရာ ဘုရင်မင်းမြတ် နှစ်သက်လှသဖြင့် တောတွင်းသားလေးကို....

“ဤမဟာရွှေလိပ်တော်အား သို့မှီး၍ထားလေ” ဟု ပေးအပ်၍ ထားသဖြင့် အဝတ်နှင့်ဖုံးအုပ် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

တောတွင်းသားကလေး စိတ်ထဲက တွေးမိသည်မှာ လိပ်ကိုပင် (မဟာ) ရွှေလိပ်တော်ဟု ခေါ်ပေသည်တကားဟု မှတ်သား၍ ထားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်က....

“ယနေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ဥပုသ်ဆောင်သို့ ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူမည်” ဟု ဘုရင့်စံကားကိုကြား၍ သွားတာကို (ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူသည်) ဟု ခေါ်ကြောင်း မှတ်သားထားပြန်သည်။

ပွဲတော်တည်ချိန်ကျလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်က....

“မင်းကြီးများ ‘မွန်း’ တိမ်းပြီလား ထွက်၍ကြည့်ကြစမ်း” ဟုဆိုရာ အမတ်ကြီးများ ‘နေ’ ကိုမော့၍ ကြည့်ကြသည်ကို

မြင်လျှင် (မုန်း) ဆိုသောစကားမှာ (နေ)ကို ခေါ်တာပါလား ဟု မှတ်သား၍ ထားလေသည်။

ပုံတော်တည်ဆဲတွင် “စားတော်ကဲ ဒါ... ပုံသကူသား မုန်ရဲ့ လား” ဟု မေးတော်မူရာ တောတွင်းသား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြက်သားဟင်းခွက်ကို မြင်ရသဖြင့် (ပုံသကူဆိုတာကြက်) ဟု မှတ်သားထားပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် တောတွင်းသား ကလေး အား မဟာရွှေလိပ်တော်ကြီးကို ယူခဲ့ရန် စေခိုင်း၍ သွား၍ယူရာ ထားသည့်နေရာမှာ မရှိတော့၍...

“မုန်လှပါဘုရား၊ (မဟာ)ရွှေလိပ်တော်ကြီးကို သိမ်းဆည်း ထားရာ အရက်ကျဉ်း၍ (ပုံသကူ) လွန်အပြီး (မုန်း) မထွက်ခင် (ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူသည်) ဖြစ်၍ ရွာမတွေ့ပါကြောင်း” လျှောက်ထားသတဲ။ မေခင်သုခလည်း စာစစ်ခုတည်း မှတ်ပြီး “ရွှေစကြာ ဖြန့်” သလို ဖြစ်နေဦးမယ်ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

၂၉။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှား ဘုရားဟောကို အပြစ်မတင်သင့်

အခါတစ်ပါး ဆရာတော် ထံ ဒကာတစ်ယောက် လာ ရောက် လျှောက်ထားသော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက် ၍ ဆရာတော်က ကိုယ်က အဓိပ္ပာယ်ကောက် မှားတာ

ကို တစ်ခြားအပြစ်တင်ဖို့ မသင့်ကြောင်း ပုံပြင်တစ်ခုကို ဟောပြု
လေသည်။

တရံရောအခါ ရွာတစ်ရွာတွင် မောင်ထူးနှင့် မိဖူးဆိုသော
လင်မယား နှစ်ယောက်ရှိရာ ကောက်ညှင်းပေါင်း ထောင်းချ
ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသမှု ပြုကြလေသည်။

သို့ကြောင့် မယားမိဖူးမှာ ကောက်ညှင်းလည်း ပေါင်းခု
ထွက်လည်း ဈေးရောင်းရသဖြင့် လုပ်ငန်းမထွက်ကျယ်ဘဲရှိ၍ လင်
ဖြစ်သူအား “မောင်မင်း ကောက်ညှင်း ပေါင်းတတ်ပါစ” ဟု
မေးသောအခါ မောင်ထူးက “မယ်မင်းနယ် ကောက်ညှင်း
ပေါင်းတာများ ခက်ခက်နိုးနိုးဗျာ၊ ပေါင်းတတ်ပါ၍” ဟု
ပြောလေသည်။

သို့ကြောင့် မိဖူးကယုံကြည်စိတ်ချကာ ပေါင်းရန် ကောက်
ညှင်းဆန်ကို ပေးအပ်ကာ ဈေးရောင်းထွက်သွားလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ခေါင်းပေါ်မှ ကောက် ညှင်း ပေါင်း
တောင်းကို ချလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် လင်တော်မောင်ကိုရွှေထူးက
ဆီးကြို၍ ပြောသည်။ “မယ်မင်းတို့ ရွာအကြောင်း ကနေ့မှ
ကောင်းကောင်းသိရပြီ၊ အလွန်တရာ ရွာသူ (စုန်းမ) ပေါ်ပါဘိ၊
ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုး တစ်နေ့ကုန်အောင်ပေါင်းသော်လည်း
ထင်းကုန်၍ အငွေတစ်ချက်မှ မထွက်ပါတကား” ဟု ပြောကြား
လေသည်။

မယားမိဖူးကလည်း မသင်္ကာ၍ ပေါင်းအိုးကို သွားကြည့်
သောအခါ ရေတစ်စက်မှမပါသည်ကိုတွေ့ရ၍ မောင်ထူးအား

မေးကြည့်သောအခါ “ဟ...ပေါင်းအိုးထဲ ရေထည့်ရတယ်ဆိုတာ ငါမှမသိဘဲ” ဟု ပြောလေသည်။ ဤတွင်မှ လင်တော်မောင် မောင်ထူးက ကိုယ်မသိသည်ကို အသိလုပ်ပြီး၊ ရွာသူ (စုန်းမ)ကို အပြစ်တင်မှန်း သိရလေတော့သည်။

သည်ဥပမာလိုပဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အသေအချာ မသိ၍ မနပ်သည့်ကောက်ညှင်းကို ရုပ်ရွာအား အပြစ်တင် ဆိုတဲ့ ထူးလိုပင်ကိုယ်အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားတာနဲ့ ဘုရားဟော ကျမ်းဂန်ကို အပြစ်မတင်သင့်ကြောင်း သတိပေးစကား မိန့်ကြားတော်မူသတည်း။ ။

၂၉။ ဒကာမ မိသေး ကလေးထမင်းခွံ သလို ပုံပြင်

ဆရာတော် ဘုရား
သည် ရန်ကုန်မြို့၌ သီ
တင်းသုံးနေခိုက် ဒါ
ယကာတစ်ဦးက မိမိ
မှာ စာပေကျမ်းဂန်

သင်အံ လေ့ကျင့်မှု မရှိသောကြောင့် မိမိကျင့်နိုင်သမျှ၊ ကျင့်နိုင်ရန် တပည့်တော်နှင့် တန်သော တရားများ ဟောကြား ခတ်မှုပါဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဆရာတော်က လူတို့ရှောင်

ကြည့်အပ်သော တရား ၁၀ ပါး၊ လူတို့ စောင့်စည်းအပ်သော တရား ၁၀ ပါးတို့ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ဒကာက လွန်စွာသဘောကျလှပါသည် ဆိုပြီး လျှောက်ထားပြန်သည်မှာ....

“မှန်လှပါဘုရား တပည့်တော်သည် ဤနေ့မှစ၍ ပါဏာတိပါတ စသော မကောင်းမှုများကို ရှောင်ကြဉ်၍ တရားသဖြင့် ရှာကြံကာ ရအပ်သောပစ္စည်းဥစ္စာများကိုလည်း သားမယားတို့အား ကျွေးမွေး၍ တဖြည်းဖြည်း ကုသိုလ်ချည်း အားထုတ်ပါတော့မည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၏။ ဆရာတော်က....

“အင်း...ဒကာမမိသေး၊ ကလေးထမင်းခွံ သလို ဖြစ်နေပါဦးမယ် ဒကာရယ်” ဟု အမိန့်ရှိသဖြင့် ဒကာမကို သိရန် တောကြားတော်မူမီ ဟု လျှောက်ထားမှ....

“ပခန်းမြို့နယ်က မိသေးဆိုတဲ့ ဒကာမ ကလေးထမင်းခွံ ရန်ပန်းကန်ပြားနှင့် အပြည့်ယူလာ၍ ဝါးသောအခါ ခွံတစ်နည်းနည်း၊ သူ့ဝမ်းထဲရောက်တာက များသတဲ့ဒကာကြီး” ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

၃၀။ မရှုချင်နေ ဩဇာလာမပေးနဲ့

အခါတစ်ပါးတွင် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးသည် သင်္ကဏေ ဆရာတော် အပါအဝင် လေးပြင်လေးရပ်မှ ဆရာတော်သံသာ

တော်တို့အား ပင့်ဖိတ်၍ဆွမ်းကပ်ကာ “မိမိက ဆွမ်း၊ ဆက်နိုး
 ကျောင်း၊ ဆေးစသော ပစ္စည်းလေးပါး တာဝန်ယူလှူဒါန်းပါ
 သည်၊ အရှင်ဘုရားတို့ကသာ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိဝေဓ စသည်
 သာသနာသုံးရပ်ကို မပြတ်မလပ်အောင်သာ ထမ်းဆောင်ကြ
 ပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဃာတော်က “အင်း...ဒကာတော်ရေမြေ
 ရှင် လျှောက်ထားပုံက နိဗ္ဗာန်ကျောင်းမချရသေးတဲ့ ဘုန်းကြီး
 ပျံ့နှံ့တူနေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ပုံဆောင်လေသည်မှာ....

ရှေးရှေးတုန်းက ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဘုန်းကြီးတစ်
 ပါးပျံ့လွန်တော်မူရာခေါင်းသွင်း၍ထားပြီးကောက်ပဲသီးနှံပေါ်
 ချိန် မထောက်သေးဘဲ ဒကာ ဒကာမများ မှုခလည်း လှူဖို့
 တန်းဖို့ ငွေကြေးထည့်ဝင်ဖို့ မတတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိသတဲ့။ ဒီအခါ
 မှာ ဘုန်းကြီးကလည်း နိဗ္ဗာန်ကျောင်းချထားချင်တဲ့ စိတ်အာရုံ
 ပြင်းပြလေတော့ ငွေကြေးအသပြာ တတ်နိုင်တဲ့ လူချမ်းသာ
 ဒကာတစ်ယောက်ကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြပြီး
 နိဗ္ဗာန်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းဖို့ အမိန့်ရှိသတဲ့။

ဒီအခါမှာ လူချမ်းသာ ဒါယကာက “ခေါင်းထဲက ဆရာ
 တော် အသားသည် ဖြူသလား၊ ညှိသလား” လို့ မေးသတဲ့။
 ဒီအခါဘုန်းကြီးက “ဟေ့ဒကာ နိဗ္ဗာန်ကျောင်းကလေးတစ်ခုနဲ့
 အလောင်းကို ထုတ်ပြနေရဦးမှာလားကွ၊ ကဲ....မလှချင်နေ” လို့
 မိန့်တော်မူသတဲ့။

ဒီဥပမာလိုပဲ အခုလည်း ငါတို့၏အသင်သဏ္ဍာန်မှာ ကျင့်ကြံ
 အားထုတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို ထုတ်မပြနိုင်ဘူး။ ဒကာတော်

ရေမြေရှင် ဆွမ်းလေး ကွမ်းလေး လူချင်လည်းလူ မလူချင်
လည်းနေ၊ ဘုန်းကြီးတွေကိုတော့ သြဇာပေးပြီး မခိုင်းပါလောနဲ့
ဟု မိန့်ကြားကာ ထ၍ပြန်ကြွတော်မူလေရာ တောင်းပန်ပြီး
ပင့်ဖိတ်ကာ ပြေရာပြေကြောင်း လျှောက်ထားရလေသည်။

၃၁။ အဝေးကိုလှမ်းပူမနေနဲ့.

အခါတစ်ပါးတွင်လည်း မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် ဆရာ
တော် သံဃာတော်များအား နန်းဦးရင်ပြင်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်း
ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ၎င်း၏စိတ်ချောက်
ချားလျက်ရှိသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တင်ပြ လျှောက်ထား
လေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီး လျှောက်ထားသော ပြဿနာမှာ “မိမိ
တို့၏ တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့မှာ မူးမတ် ကုန်သည်
သူဌေး၊ ဆင်းရဲသားစသော အမျိုးမျိုးသောသူတို့၏ ဆင်းရဲမှု၊
ချမ်းသာမှု၊ ကျန်းမာမှုတို့မှ အကြီးအမှူးပြုသူ မိမိ၏ ဟာဝန်
သာဖြစ်ပါတကား။ မိမိသည်လည်း မည်၍မည်မျှ တတ်နိုင်
ပါသနည်း။ မိမိသည်ပင်လျှင် သေမင်းခံတွင်းအက်သို့ တစ်စစ
သက်ဆင်းနေပါတကား။ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် ကုသိုလ်
အကုသိုလ် ထိုထိုသောအမှုတို့သည်လည်း ရှိကြပေဦးမည်။ မိမိ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအတွက် မည်သို့ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း” ဟု

သက်ဝင်၍ စိတ်နှလုံးမရွှင် အိပ်၍ပင် မပျော်ကြောင်းများကို
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ
ဒကာတော်ရှေ့မြေ့ရှင်မှာ “သားနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖေ ယုန်
သလို” ဖြစ်နေပြီဟု မိန့်ကြားကာ အောက်ပါပုံပြင်ကို ဥပမာ
ဆောင်တော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက မိုးလေဝသ ခေါင်းပါး၍ ဆန်ရေစပါး ရွား
သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံသာ ဆန်စပါးကိုစားရပြီး အမြဲအားဖြင့်
လူး၊ ဆတ်၊ ပြောင်း စသည်များကိုသာ စားသောက်ရသော
ရွာတစ်ရွာတွင် သားအမိသားအဖလေးယောက်ရှိသည်။ သား
နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်မြို့တစ်ရွာသွားကာ စီးပွားရွာရန်
မိခင်ဖခင်ထံ ခွင့်ပန်ကြ၍ ခွင့်ပြုလိုက်ကြရလေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ အထက်အညာ ကသာ၊ ဗန်းမော်မြို့များသို့
သွားရောက်ပြီး ညီဖြစ်သူမှာ အောက်မြို့သို့ သွားရောက်လေ
သည်။

ထိုရွာ၏ ဘုရားပွဲမှာ ကြီးမား၍ စည်ကားသော ဘုရားပွဲ
တစ်ပွဲ နှစ်စဉ်ရှိရာ ပဲ၊ ပြောင်း၊ လူး၊ ဆတ် စသည်များကိုသာ
အမြဲစားနေကြရသော ရွာခံအိမ်ရှင်များမှာ ဧည့်သည်များ
ရောက်လာသောအခါမှ ရွားရွားပါးပါး စုဆောင်းထားသော
စပါးကို ထောင်းဖွတ်၍ ဆန်ထမင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြလေ
သည်။

ဤသို့သော ကာလတွင်မှ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ဧည့်မြှောင်
သဖွယ် ဆန်ထမင်းကိုစားကြလေရာ၊ သားနှစ်ယောက်အား
များစွာဆတ်ရလျက် “ဪ...ကျုပ်တို့သားများ အခုလိုဆန့်

ထမင်းကလေးမှ စားရပါမလား” လို့ တွေးတော အောက်
မေ့မိသတဲ့။ ဒကာတော်ရေမြေ့ရှင်မှာလည်း အဝေးကိုလှမ်းပြီး
ပူနေတတ်တာထက် ကိုယ့်အတွက်ပါကြိုးစားပါဦးဟု မိန့်ကြား
တော် မူလေသည်။ ။

၃၂။ သားကောင်မြင်မှ မြားတစ်ပစ်

ဆရာတော်သည် အချက်ပေါ်လျှင် ချွက်ချင်းပင် ဥပမာ
ပုံပြင်စကားနှင့် ဟောကြားတော်မူသည်ကို မင်းတုန်းမင်း
တရားကြီးက အလွန်တရာ အံ့ဩလှသဖြင့် “အရှင်ဘုရား
မည်သည့်ပြဿနာမဆို ထင်ရှားအောင် ဥပမာ သာဓကများ
ဖြင့် ဟောကြားရာတွင် ကြိုတင်၍ အရကျက်ထားပါသလား”
ဟု လျှောက်ထားရာတွင် ဆရာတော်ဘုရားက-

“ဒကာတော် တော၌ ကျက်စား မုဆိုးများသည် သား
ကောင်ကို ရွာရန်အသွား အိမ်ကပင် လေးနှင့်မြားကို ချိန်၍
သွားသလား၊ သားကောင်ကိုမြင်မှမြားကိုတင်၍ ပစ်သလား”
ဟု မေးတော်မူသည်။

ဘုရင်ကြီးက “အရှင်ဘုရား မုဆိုးများသည် သားကောင်
ကို မြင်မှ လေးနှင့်မြားကို တင်၍ ပစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု
လျှောက်ထားလျှင်-

“ဒကာတော် မင်းကေတု၊ ဆရာတော်လဲ သားကောင်
 ကို မြင်မှပင် မြားတင်၍ ပစ်သည်။ ကျောင်းက လာစဉ်က
 သားကောင်ကို မမြင်ရဘဲ၊ လေးမြားကို ချိန်ခဲရိုး မရှိပါ” ဟု
 အမိန့်ရှိလေရာ၊ ဆရာတော်၏ လျှပ်တပြက်ဉာဏ်ကို အံ့ဩ
 ချီးမွမ်းကြလေတော့သည်။ ။

၃၃။ ထန်းနှို့ခြောက် ဥပမာပုံပြင်

မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးက သင်္ဂဇာ ဆရာတော်အား
 “အရှင်ဘုရားသည် ငယ်စဉ်ကပင် ရဟန်းပြုသော ငယ်ဖြူ
 အစစ် ဖြစ်ပါသလား၊ ကြီးမှရဟန်းပြုသော တောထွက်ဖြစ်ပါ
 သလား ဘုရား”

“ငယ်ဖြူဖြစ်သည် ဒကာတော်”

“ဤသို့ဆိုလျှင် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြသည့်အခါ လှပ
 ယဉ်ကျေးသော မိဖုရား အပျိုတော်များ၏ ရူပါရုံကို မြင်တွေ့
 ရသည်တစ်ကြောင်း၊ ကောင်းမြတ်သော ဆွမ်းခဲတယ်၊ အအိ
 အဆိမ့်များကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ခဲ့သည် တစ်ကြောင်း
 ကြောင့်၊ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်ကျိန်းစက်တော်မူရာတွင်
 ပြန်ဆင်ခြင်မိပါက ဒုက္ခများစွာရောက်ရှာလိမ့်မည်ထင်ပါသည်”

“ဒကာတော်၊ ထန်းပင်တို့တွင် များစွာကုန်သော ထန်းနှို့
 ထန်းစများ ရှိကြသည်။ ထိုထန်းနှို့ ထန်းစများတွင် ထန်း

သမားများက ပြုပြင်စုစည်း၍ ဓားနှင့် လှီးပေးထားလျှင် ထန်းနှံ ထန်းရည်များ ထွက်သည်။ ထန်းနှံထွက်ရန် ထပ်၍ လှီးပေးပြန်သည်။ အချို့သော ထန်းနှံများမှာ တစ်ကြိမ် ထစ်ခါမှ မလှီးဘဲထားသဖြင့် ထန်းနှံထွက်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း လိန်ပိန်ခြောက်ကပ်၍ သွားရသည်။ ဒီလိုပဲ ဆရာတော်ထိုမှာ တစ်ကြိမ်ထစ်ခါမှ မလှီးဘဲထားသည့် ထန်းနှံ ခြောက် လိုပဲ၊ ဘာကမှ အာရုံမရှိပါ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူရာ မင်းတရားကြီး မှာ အားရကျေနပ်တော် မူသတည်း။

၃၄။ ငှက်ဖျားသင့်မှာကြောက်လို့

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် လေးပြင်လေးရပ် ကျမ်းဂန် တတ် အကျော်၊ ဆရာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကျွေး သာဓု အနုမောဒနာပြုပြီးနောက်...

“အရှင်ဘုရားတို့ ကျောင်းထော်သို့ပြန်ကြွလျှင် အနောက် ဆောင်တန်းလျား (မိဖုရား အပျိုတော်များ နေသော အဆောင်) ဘက်သို့ ကြွပါလျှင် လမ်းသာယာပါသည်။ ကြည့်ရှု စရာ ဆန်းကြယ်သော အာရုံများလဲ စုံစုံလင်လင် တွေ့ရှိနိုင်ပါ သည်” ဟု လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်တစ်ပါးမှ စကားတုံ့ ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ ပြုံး၍သာ နေတော်မူကြရာ၊ သင်္ဂဇာဆရာ တော်က....

“ဒကာထော် နန်းတော်၏ အရှေ့အရပ်မှ ရှမ်းရိုးမထောင် တန်းကြီးကို ရှုစမ်းပါလေ”

“ညိုမှိုင်းမှိုင်း စိမ်းစိုတောတခိုမှာ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသာယာလှသဖြင့် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းလှသော တောင်တန်းသည် နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ သွားသောသူများမှာ ငှက်ဖျားသင့်၍ သေတတ်တယ်”

“အင်း...အဲဒီဥပမာလိုပဲ ဘုန်းကြီးတို့လဲ မရောက်ဘူးတဲ့ ဒေသကိုသွားရင်၊ ငှက်ဖျားသင့်မှာကြောက်လို့ မသွားတော့ပါဘူး” ဟု မိန့်ကြားရာ အားလုံးသေခံ ဆရာတော်တို့နှင့် တကွ၊ မင်းတုန်းမင်းပါ ပြုံးရယ်လေသတည်း။ ။

၃၅။ ဝလုံးအက္ခရာပါမပါ

ကနောင်၊ မြန်အောင်၊ ကြံခင်း၊ ဟင်္သာတ၊ ပုသိမ်၊ ဘီးလင်း စသည့် မြို့နယ်များမှာ ဆရာတော်မကြာခင် ကြွရောက်တရားဟောပြောလေ့ ဖြစ်သော်လည်း၊ အခြားဂိုဏ်းများကို ကြည်ညိုကြသူများလည်း ရှိလေရာ၊ ဟင်္သာတမြို့သို့ အရောက်တစ်ခုသောတရားပွဲတွင် မောင်သာဝဆိုသူသည် သေနတ်ဖြင့် ဆရာတော်အား ပစ်ခတ်လုပ်ကြံလေသည်။

ဆရာတော်ဘက်ကဒကာများ လိုက်လံဖမ်းဆီးသော်လည်း မောင်သာဝသည် လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးသွားပြီး ခဲနှင့်ပေါက်သူ မောင်သာနိုး ဆိုသူကိုသာ ဖမ်းဆီး ရမိလေ

သည်။ မောင်သာနိုးအား ဒကာများက ဒေါသအလျောက် ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်ကြရာ ဆရာတော်ကမေတ္တာရပ်ခံကာ သူ့ကံနှင့်သူ ရှိပါစေဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ဆရာတော်မှာ ပျံလွန်လောက်သော ဒဏ်ရာ မဟုတ်သော်လည်း သေးငယ်သောဒဏ်ရာ မဟုတ်ဟူသာ ဟုဆရာပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးဝါးကုသမှု အချိန်သည်အတော် အတန်ကြာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဒဏ်ရာရရှိ၍ ဆေးဝါးကုသမှုခံနေရင်း အတော်အတန်သက်သာသော အခါတွင် “တပည့်တို့ငါ့အား မီးပေါက် (သေနတ်) ဖြင့် ပစ်သူသည် ယခုအခါ အဘယ်မှာရှိသနည်း” ဟု မေးရာ အနီးရှိ ဒကာများက မင်းမှုထမ်း (ပုလိပ်) များဖမ်းဆီးရရှိ၍ ယခုအခါ အရေးပိုင်ရုံးတွင် ချုပ်နှောင်ထားပါကြောင်း လျှောက်ထားကြလေသည်။

ထိုအခါဆရာတော်က “ဤသို့ဆိုလျှင် ငါ့အား အရေးပိုင်ဆိုသူထံသို့ ပို့ကြပါက” ဟု အမိန့်တော်ရှိလေသည်။ တပည့်ဒါယကာများက ဆရာတော်၏ဒဏ်ရာမှာ သက်သာရုံမျှသာရှိသေး၍ မသင့်လျော်ကြောင်း အတန်တန်တောင်းပန်လျှောက်ထားကြသော်လည်း ဆရာတော်မှာ လက်မခံဘဲ “ငါ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ကြပါ ဒကာတို့” ဟု မိန့်ကြားလေသောကြောင့် တပည့်ဒါယကာတို့မှာ မနေသာတော့ဘဲ ထမ်းစင်လုပ်ကာ အရေးပိုင် ရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးရလေသည်။

“ဒကာတော် အရေးပိုင်မင်း၊ မြန်မာစာများ ရေးတတ်ပါစ”

“ရေးတတ် ဖတ်တတ်ပါသည် ဘုရား”

“လူ့ဘုံ-နတ်ဘုံ-ဗြဟ္မာ့ဘုံ ဟူသော စာများ ရေးသော အင်္ဂါ ဝလုံးအက္ခရာများ ပါပါသလား”

“မပါပါဘုရား”

“ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၏ အမည်များကိုရေးသားသော အင်္ဂါ တွင်ကော ဝလုံးအက္ခရာ ပါသလား”

အရေးပိုင်သည် အနီးရှိ စက္ကူတစ်ရွက်ကိုဆွဲလျက် ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်၏ အမည်များကို ရေးကြည့်ပြီးလျှင် ပါပါသည်ဘုရား ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

“အဘယ် ငရဲမှ ပါပါသနည်း”

“မှန်လှပါ။ မဟာအဝိစိ ငရဲမှာ ဝလုံးအက္ခရာဖြင့် ရေးရ ပါသည်ဘုရား”

“ဒကာတော် အရေးပိုင်မင်းရှဲ့ အာဏာစက်အောက်မှာ ဝလုံးအက္ခရာအမည်ပါသော ဒကာတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားသည်များ ရှိပါသလား”

“ရှိပါသည်ဘုရား”

သို့ဆိုမှ ဝလုံးအက္ခရာ အမည်ပါသူသည် သူ့အပြု အမူ ကြောင့် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ဘုံမရောက်၊ အဝိစိသို့ သူ့ဘာသာသူ ရောက်မည်ကြောင့် ကိုယ့်ပယောဂ မပါစေလိုဘူး ဒကာ၊ ဝါကြောင့် ချမ်းသာပေးပါ။ ဘုန်းကြီးက ကျေနပ်ပါသည်” ဟူ၍ မိန့်ကြားသည်အထိ တရားကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ် ပေသည်။

၃၆။ နာလည်းနာ၊ နံလည်းနံ ပုံဖြင့်

မိမိအား သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ရန် ကြံစည်သူ တရားခံ
မောင်သာဝအား တရားဥပဒေအရ ထိုက်ရာ တရားစီရင်မည်
ကို ဥပက္ခောပြုသင့်ပါလျက် ဆရာတော်က ဥပက္ခောမပြုရုံမက
အမှုပိတ်ပေးရန်ပင် အမိန့်ရှိသည်များကို တပည့် ဒကာများ
က မကျေမချမ်းဖြင့် လျှောက်ထားကြလေသည်။

“တပည့်တို့အမှုအလောက် (အမှုအခင်း) ဖြစ်သည်ဆိုရာမှာ
အလွန်တရာပင် အလုပ်များသည်ဟု လောက်သားများ ပြော
ကြားသိရှိရသည်။ သက်သေများရုံးသို့ သွားရမည်။ ဆရာတော်
ကိုယ်တိုင်လည်း ရုံးသို့ကြွရဦးမည်။ ဤလိုလူမျိုးနှင့်လည်း ရုံးတွင်
တွေ့ကြရဦးမည်။ မြင်ကြရဦးမည်ကို မမြင်လို၊ မတွေ့လို၊
စကားနှင့်ပတ်သက်၍လည်း မကြားလို၊ ဆက်လက်၍လည်း
မပြောလို၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤဘဝသာ လူအဖြစ်၌ ရ၍
တမလွန်၌ကား လူ့ပြည်မှဖွဲ့ကြဉ်ကာ ငရဲတွင် ရောက်မည်မှာ
ဝေကံဖြစ်၍၊ ငရဲသားအား ဘာကြောင့်ရန်လုပ်လိုကြသေး
သနည်း၊ သူ့ထိုက်နှင့် သူ့ကံရှိပါစေ ကျေကြပါတပည့်တို့”
ဟု ချော့မော့ကာ တရားပြလေသည်။

တပည့်တို့ကလည်း မိမိဆရာကို ဤသို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ထိပါးသည့်အတွက် နည်းနည်းကလေးမျှ မကျေနပ် နိုင်ဘဲ
အသည်းနာလှသဖြင့် ထပ်မံ၍ မကျေနပ်ကြောင်း လျှောက်

ထားနေကြရာ ဆရာတော်က “တပည့်တို့မှာ နာရုံသာ နာရသည်။ ငါ့မှာတော့ တရားလည်းဟောရသေး။ သေနတ် ပစ်လည်း ခံရသေးဆိုတော့ “နာလည်းနာ၊ နံလည်း နံသေး” ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

ရှေးရှေးတုန်းက အဘိုးကြီး အဘွားကြီးလင်မယား ရှိသတဲ့။ အဲဒီလင်မယားဟာ တစ်ခါတော့ စကားများရန်ဖြစ်ကြပြီး လုံးထွေး သတ်ပုတ်ကြသတဲ့။ ဒီလို လုံးထွေး သတ်ပုတ်ကြတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ မိရာကို ဆွဲကိုင်လုပ်ကြရာ အဘွားကြီးရဲ့ပေါင်ကို ကိုက်မိကြသတဲ့။

နောက် အိမ်နီးချင်းများ ဖျန်ဖြေလို့ ပြေငြိမ်း သွားကြတဲ့အခါ ညအခါကျလို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားပြောကြတော့ အဘွားကြီးက မောင်မင်း ကိုက်သည်မှာ ကျွန်မရဲ့ပေါင်မှာ နာလိုက်တာလို့ ပြောတော့ အဘိုးကြီးက “မယ်မင်းက နာရုံသာနာတာပါ။ ကျုပ်မှာတော့ “(နာလည်းနာ၊ နံလည်းနံ)” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ အဲဒီ ဥပမာလိုပေါ့။ တပည့်တို့မှာ နာရုံတာ နာပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးမှာတော့ “နာလည်းနာ၊ နံလည်းနံ” ဖြစ်ရသေးတယ်ဟု မိန့်ကြားရာ တပည့်များမှာ တွေးတော၍ ပြုံးရယ် ကြရကာ ကျေနပ်လိုက်ရလေတော့သည်။ ။

၃၇။ အေးစကားကြောင့် ဆေးစားမပျားနဲ့

ဆရာတော်သည် တောင်ငူမြို့သို့ အရောက်တွင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေကျ ဒကာ ဒကာမတို့ လာရောက်၍ ဆည်းကပ်ကြ ရင်း မေးမြန်းလျှောက်ထားကြလေသည်။

လူတစ်ယောက်ကမူ “မနုဿတ္တဘာဝေ ဒုလ္လဘော ဟူသည် မှာ ရခဲလှစွာသော လူ့ဘဝဖြစ်ပါသော်လည်း အကုသိုလ် ကြောင့် ရသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကြောင့် ရသည်ဟု လည်းကောင်း ကျမ်းဟောင်းအသီးသီးက ဆိုကြပါသည်။ ဘုရားတပည့်တော် မပြီးမပြေရှိနေပါ၍ ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်း မိန့်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်လေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က “ဒကာတော် တောင်တူး မြောက်တူးတူးပြီး၊ ဟိုမေး သည်မေး မေးမနေလေနဲ့၊ ဆရာ တော် ထင်ရှားပြီလို့သည်မှာ လူ့ဘဝသည် ကုသိုလ်ကြောင့် ရသည်ဟုမှတ်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤလူ့ဘဝမှ ကုသိုလ် ဆက်၍ နိဗ္ဗာန်အထိ သွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ တွေဝေမိန်းမောမနေနှင့် “ဝက်ဂ္ဂူးသမား ဆေးစားမှားသလို ဖြစ်နေမယ်” ဟု မိန့်ကြားပြီး၊ အောက်ပါသာဓကကို မိန့်တော်မူ လေသည်။

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ဝက်ဂ္ဂူးဆရာဂါစွဲတဲ့ လူတစ် ယောက်ရှိသတဲ့။ ဝက်ဂ္ဂူးဆရာဂါ ပျောက်စိမ့်ငှာ ဆရာများနှင့် ကုသပေမယ့် မပျောက်တဲ့အပြင် တိုးလို့သာ လာသတဲ့။

ပထမတစ်လမှာ တစ်ရက်သာရောဂါပေါ်ပေမယ့် ဆရာ
တစ်ပါး ပြောင်းလိုက်တော့ တစ်လမှာ ခုနစ်ရက် ရောဂါထ
လာပြီး နောက်ဆရာတစ်ယောက်ပြောင်းပြန်တော့ တစ်လမှာ
၁၅-ရက် ရောဂါထလာသတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲမသင်္ကာဖြစ်လာပြီး “ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ရောဂါကို
ဘာဆေးများနဲ့ ကုပါသလဲမေးတော့၊ ဆရာက ပဒိုင်းပွင့်နဲ့
ပေါ့ကွ။ ဒါဟာ အရူးဆေးမှာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဆရာတိုင်း
လက်စွဲသုံးနေတာပေါ့ကွ’ လို့ ပြောသတဲ့။

ဝက်ရူးရောဂါသည်ဟာလည်း အင်း...ပဒိုင်းပွင့်ဆိုတာ လူ
ကောင်းတောင် ရူးတတ်တယ်လို့ကြားဖူးပါတယ်၊ ငါ့မှာဝက်ရူး
အခံရှိပါလျက်နှင့် ဒီပဒိုင်းပွင့်ဆေးကိုသာစားရရင် သာပြီးဆုံး
တော့မှာပဲလို့ တွေးမိတာနဲ့ နောက်ဆရာတစ်ယောက်ကိုပြောင်း
ပြီး ကုသတဲ့။ နောက်ဆရာတစ်ယောက်ကျတော့လည်း ပဒိုင်းပွင့်
နဲ့ပဲ ကုမယ်လုပ်ပြန်တော့ ရောဂါသည်က “အမယ်လေး၊ ဆရာ
ရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုဆရာကလည်း ပဒိုင်းပွင့်ကျွေးလို့ ရောဂါ
တိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဒီပြင်ဆေးနဲ့ကုသပါ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ ဆရာက “ဟာ ဟိုဆရာတွေရဲ့ ပဒိုင်းပွင့် ဆေးက
ဝတ်ဆံ့မနှုတ်လို့ပါ။ ငါ့ဆရာရဲ့ပဒိုင်းပွင့်က ဝတ်ဆံ့နှုတ်ထားပါ
တယ် စိတ်ချပါ” လို့ပြောပြီး ကုလိုက်တာ တစ်လမှာ ရက်ပေါင်း
၃၀ ရောဂါထတော့တာပဲ ဒကာရေ၊ ဒီဥပမာလို့ပဲ ဒကာမှာ
လည်း “ဘေးစကားကြောင့် ဆေးစားမများနဲ့” ဘုန်းကြီး
ပြောတာသာ မှတ်သားကြပေတော့ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

၃၈။ ငရဲခန်း၊ ဆေးဒန်းနဲ့ ပုံပြင်

ဆရာတော်သည် ပုစွန်တောင်သို့ အရောက်တွင် ဝါထူးဓမ္မဟောပြုလျက်ရှိရာ ပရမတ်ဆရာနှစ်ယောက်သည် ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မိမိတို့အား ဘာဝနာတရားများ ဟောကြားပြပါရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်လေသည်။

“ဒကာတို့ နှစ်ယောက်အား တရားပေးပေမယ့် ရှေးစကားလို “အရက်သမားကို တရားပြချင်တာနဲ့ ငရဲခန်းပြမိသလို” နေမှာ ထင်ပါရဲ့ ဒကာတို့ရဲ့” ဟု မိန့်တော်မူပြီး.....

ဟိုး.....ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် အရက်သေစာများကို သောက်စားမှုယစ် နေကြသုတစ်စု ရှိသတဲ့။ ဒီလိုအရက်သေစာ သောက်စားနေကြသည်ကို ဥပပါသကာတစ်ယောက်က ချွတ်လိုသဖြင့် ဘုရားတန်ဆောင်း အတွင်းမှ ဆေးဒန်း စသည်များဖြင့် ရေးသားထားသော ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ပန်းချီကားများကို ပြသတဲ့။

သေရည်သေရက်သောက်လို့ ခံရတဲ့ ငရဲခန်းတွေကို ပြတဲ့အခါ အရက်သမားတို့က “ဟ.....ဥပပါသကာကြီး၊ ဒါဟာ ဆေးဒန်းတွေနဲ့ ရေးထားတာပဲ၊ ငရဲခန်းဆိုပြီး ခြောက်မနေပါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆေးဒန်းကိုမကြောက်ပါဘူး” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဒကာတို့မှာလည်း နုကိုက ပရမတ်သမား နုပ်ပြီး သားတွေမို့ ငရဲခန်းပြသော်လည်း ဆေးဒန်းရုပ်ပြသကဲ့သို့ ဖြစ်မှာပါ ဒကာတို့ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

၃၉။ ကွမ်းယာကပေးမှာလို့ ခွေးအခါခံရသလိုပုံပြင်

သင်္ကဏ်ဆရာတော်သည် တပည့်တပန်း ရဟန်းသံဃာများနှင့် တရားဟောလှည့်လည်ရင်း အနောက်ချောင်းသို့ ထောက်ခိုသွားလေသည်။ ထိုရွာမှ လူတစ်ယောက်သည် ကျောင်းဆောက်ထားသော်လည်း မည်သည့်ဘုန်းကြီးကိုမှ မတင်သေးဘဲ အသင့်ကြွလာမည့် ဘုန်းကြီးကို မျှော်နေစဉ် ဆရာတော်ထောက်လာသောကြောင့် ရေစက်ချရန် လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါဆရာတော်က ဒကာကြီးကျောင်းဆောက်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး မျှော်ပုံက ‘ရွှေဘိုနယ်က အပျိုကြီး ရည်းစားမျှော်သလို’ ကျနေပြီ။ ရွှေဘိုနယ်က ရွာတစ်ရွာက အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဟာ ညအခါ မိုင်းငင်ရင်း

လာနေကျရည်းစားကို မျှော်နေသတဲ့၊ သူ့ရည်းစားကြိုက်တဲ့ ကွမ်းယာကလေးတောင် ယာပြီး မျှော်နေသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ရည်းစားကမပေါ်လာလို့ စိတ်ဝှံ့မှာကြိတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသတဲ့။ လာလို့ရှိရင်တော့ မှုလိုက်ဦးမယ်ပေါ့လေ၊ ဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်နေတုန်း အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ခွေးနက်ကြီး အနားရေလာလို့ နောက်နားကခြေသံကြားတော့ ကေန္တ သူ့ရည်းစားထောက်လာပြီပေါ့လေ၊ ချစ်သူရည်းစားဆိုတော့ သတ္တိကလည်း ရှိသေးတော့ “ဒီကဖြင့်မျှော်လိုက်ရတာ ရော့ ဒီမှာကွမ်းယာ” ဆိုပြီး နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်နောက်ပြန်နဲ့ ပေးလိုက်တော့ နောက်မှာထောက်နေတဲ့ ခွေးကြီးရဲ့နှုတ်သီးကို လက်နဲ့ ရိုက်မိလို့ အကိုက်ခံရသတဲ့ ကျောင်းဒကာ။

အဲဒီဥပမာလိုပဲဒကာ၊ ကျောင်းဆောက်ထားပြီး ဘုန်းကြီး
 ကိုမပင့်ဘဲနဲ့ မျှော်နေလို့ရပါမသား၊ ရဦးတော့ သံသာစစ်
 သံသာမှန် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ၊ ကံချော်တဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးပျက်
 ဘုန်းကြီးယုတ်၊ ရဟန်းယောင်များနှင့် “သန်းခေါင်ကျော်
 အပျိုကြီးကွမ်းယာအပေးမှား၍ ခွေးအဝါးခံရသလို” ဟန်
 မပျက် ကြံ့ရမှာ ဆရာတော်စိုးရိမ်ပါဘိ ကျောင်းဒကာဟု
 မိန့်ကြားတော်မူသတည်း။

၄၀။ မျက်စိအောက်မှာ ရဟန်းအသွင်
 ကွယ်ပျောက်သောပုံဖြင့်

ဆရာတော်က အထက်ပါကျောင်းအတွက်နဲ့ ဆက်လက်၍
 မိန့်တော်မူရာ ငါတို့က တစ်ဆင့်စကားကြားဖူးသည့်စကားမှာ....

ရှေးအခါက အင်းဝပြည်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ပဲ့တော်
 တည်ရာသို့ ရွှေရှုလာပြီး ဟည်ငြိမ်သာယာစွာနေဖြင့် မင်းကြီး၏
 ရွှေတော်သို့ ဆွမ်းလာ၍ရပ်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို မင်းကြီး
 မြင်လေရာ....

ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရမည်။ ငါ့ကဲ့သို့
 သောမင်းရွှေတွင် ရဲဝံ့စွာဆွမ်းလာရပ်သည်တစ်ချက်၊ စောင့်
 စည်းသောဣန္ဒြေနှင့် ဝည်းငြိမ်သည်လည်းတစ်ချက်ကြောင့် ငါ
 လူချိန်တန်၍ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဆွမ်းလို၍ အလှူခံသည်သာ ကျေနပ်
 ဖြစ်ရမည်ဟု ကြံစည်တေးဆ သဒ္ဒါကြကော ပဲ့တော်အုပ်ကို သွန်
 မှောက်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှူဒါန်းတော်မူရှာသည်။

ရဟန်းတော်ကြွအသွားမှာ လိမ္မာသောအမတ်တစ်ယောက်
အား ရဟန်းနောက်သို့ လိုက်စေ၍ “အဘယ်အရပ်သို့ ကြွသွား
သည်ကို ငါ့အား ပြန်လည်လျှောက်ထားရမည်” ဟု အမိန့်တော်
ရှိလိုက်၏။ အမတ်သည်လည်း ရဟန်းနောက်နားက မျက်ခြည်
မပြတ် အကဲခတ်လျက် လိုက်ပါသွားလေသည်။

မြို့ပြင် ဇရပ်အရောက်တွင် ရဟန်းသည် ဇရပ်ပေါ်သို့
တက်ပြီး သင်္ကန်းကိုချွတ် လူဝတ်ကိုလဲ ပွဲတော်အုပ် ဆွမ်းများကို
သားမယားများနှင့် အားပါးတရ စားနေကြသည်ကို အမတ်
လိမ္မာ မြင်သောအခါ ဤသို့ ကြံဆပြန်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်က ရဟန္တာထင်မှတ်ကာ လူလိုက်သော
ဆွမ်းမှာ သဒ္ဓါဖြိုးမောက် ဒါနုမြောက်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ အဖြစ်
မှန် လျှောက်ထားလျှင် ထားရှိပြီး သဒ္ဓါပျက်ပြားရုံသာမက၊
ငမိုက်သား ရဟန်းယောင်မှာလည်း ရာဇဝတ် သင့်ချေတော့
မည်။ ငါတွင်လည်း မုသားမပါအောင်၊ ရဟန်းယောင်လည်း
ရာဇဝတ်ဘေးမှလွတ်အောင် ဘုရင်ကြီးထားရှိပြီး သဒ္ဓါလည်း
မပျက်ပြားအောင် အဘယ်သို့ကြံဆောင် လျှောက်ထားရမိ
အံ့နည်း” ဟု စိတ်ကူးရင်း နန်းတော်သို့ ပြန်လေသည်။

နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်က မေးမြန်း၍
တင်လျှောက်ရာတွင်....

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး ရဟန်းနောက်သို့တစ်ကောက်ကောက်
မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်၍ အကဲခတ်ရာ မြို့ပြင်ဇရပ်အရောက်တွင်
ကွယ်ပျောက်၍သွားပါကြောင်းပါ ဘုံထူး” ဟု တင်လျှောက်
ကိုက်လေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလည်း....

“ငါ၏အလှမှာ အလွန် ထူးမြတ် ရဟန္တာ မြတ်ကိုပင်
လောင်းလှပပါသည်” ဟု သဒ္ဓါတိုးပွား ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး
ကာ ပီတိများ လျှမ်းဖြာရလေသတည်း။

“ဤရှေးစကားကြားဖူးသကဲ့သို့ စေတနာထားတတ်လျှင်
မြတ်သည့်အကြောင်း ပုံဟောင်းသာဓက မှတ်သားကြပေတော့
ဒကာတို့” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

၄၁။ ထွားကျွဲကျောင်းသလိုမဲ့မြင်

ဆရာတော် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သည့်အခိုက်တွင် ဒကာ
ဦးဖော့ဆိုသူ ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာတော်ဘုရားအား လျှောက်
ထားသည်မှာ ယခုအခါ သာသနာတော်တွင် ရှုပ်ထွေးလျက်
ဘုရားဟော စာပေကျမ်းဂန်များလည်း သန်ရာသန်ရာ မိမိတို့
အယူအဆများနှင့် ထုတ်ဝေနေရာ စာအုပ်စာတမ်းများလည်း
များလှသဖြင့် တပည့်တော်ကဲ့သို့ ဉာဏ်နုသူများမှာ ဘယ်ဟာ
အမှန် မဝေဖန်နိုင်လောက်အောင် ရှိလှပါသည်။ ဤကိစ္စကို
ဆရာတော်က ဆုံးဖြတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရား”
ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က “အင်း-ဒကာဖော့လဲ မြင်မြင်
သမျှဘုရားဟော ချည်းမှတ်နေပေးကိုး” ဧလို့ဆိုတော့ “မတ္တရာ
က ထွားကျွဲကျောင်းသလို” ဖြစ်နေပြီ။ မတ္တရာအနီးကပေါက်
တောရွာမှ တောင်သူကြီးဦးတာရှဲ့သား ထွားဆိုတာရှိသတဲ့၊
ထွားဟာ အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ရှိလာပေမယ့် အ,တဲ့ နေရာ

မူာ နှစ်ယောက်မရှိအောင်ဘဲ အသတ်၊ ဒီတော့တခြားတစ်နေ့
ရာမှာ ဘာမှအသုံးချမရပေမယ့် ကျွဲကျောင်းသည့် အလုပ်တော့
ဖြင့် ဖြစ်လောက်ရဲ့ဆိုပြီး ကျွဲကျောင်းခိုင်းသတဲ့။

ငထွားဟာ တောထဲမှာ အဖော်တွေနဲ့အတူ ကျောင်းနေ
ရလေတော့ သူ့ကျွဲ လယ်နားမှာ ကပ်သွားတဲ့အခါ ပြေးပြီး
မောင်းရတာပေါ့။ ငထွား အမှန်း နှမမှန်း သိလေတော့ ကျွဲ
ကျောင်းတဲ့အဖော်တွေက သူတို့ကျွဲတွေ လယ်နားကပ်တိုင်း
“ဟေ့ ငထွား မင်းကျွဲတွေ လယ်ကိုစားပြီ သွားမောင်း” ဆို
တိုင်း သွားသွားမောင်းရသတဲ့ ဒီလိုပဲ ခဏခဏမောင်းရလွန်း
လို့ နားရတယ် ထိုင်ရတယ်ကို မရှိဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ အိမ်ရောက်တော့ အဖေရာကျွဲကျောင်းရတာမသက်
သာပါဘူး၊ ထိုင်ရ နားရတယ်ကို မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားကျွဲတွေက
လည်း ခဏခဏပဲ လယ်နားချည်း ကပ်နေတာပဲလို့ ပြော
သတဲ့။

“ဟဲ့ ငထွားရဲ့ ဒီကျွဲတွေ ဒါလောက်မဆိုးပါဘူး၊ သူများ
ကျွဲတွေများ ဖြစ်နေမလား၊ ဒီလိုလုပ် နက်ဖြန်ကျတော့ သူများ
ကျွဲနဲ့ ကွဲပြားအောင် ချိုဖျားမှာ ထန်းရွက်ကိုအခုစွပ်ပြီးထား
ထန်းရွက်ခွေပါမှ သွားမောင်းချေ၊ ထန်းရွက်ခွေ မပါရင်
မမောင်းနဲ့” ဟု အမှတ်အသားထား၍ ပေးလိုက်လေသည်။

ငထွားလည်း သူ့အဖေပြောလိုက်သည့်အတိုင်း လုပ်သွား
သတဲ့။ တောထဲက ကျွဲကျောင်းဘက်တွေကလည်း ငထွားဉာဏ်
ဆင်လာမှန်းသိတော့၊ ငထွားကျွဲတွေက ထန်းရွက်ခွေတွေ
ဖြုတ် သူတို့ကျွဲတွေရဲ့ချိုဖျားမှာ တပ်ထားလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ထွားမှာ သက်သာတယ်မရှိဘဲ သူများကျွဲတွေကို
 သူ့ကျွဲမှတ်ပြီး မောင်းမောင်းနေတော့တာပေါ့၊ ညနေပြန်
 မယ် ဆိုတော့မှ အခြားကျွဲတွေက ထန်းရွက်ခွေတွေဖြုတ်ပြီး
 သူ့ကျွဲတွေကို တပ်ပေးလိုက်သတဲ့။ အိမ်ထောက်လို့ သူ့အဖေ
 က အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်တော့ “အဖေနှယ် ထန်းရွက်
 ခွေတွေတပ်တော့မှ ပိုဆိုးတာ၊ အခါတိုင်း အရွယ်ညီညီမောင်း
 ရသေးတယ်၊ ကနေ့များတော့ ကျွဲငယ်ရော၊ ကျွဲကြီးရောကို
 စုံပါကရော” လို့ ဆိုသတဲ့၊ အဲဒီတော့ ဒကာလည်း “ထိပ်စုပ်
 ထားတိုင်း ကိုယ့်ကျွဲမှတ်လို့ ထွားလို ဖြစ်နေပေါ့” ဟု မိန့်
 တော်မူသတည်း။

၄၂။ သားမက်ကို ဖြစ်မှာလို့ မြေမျိုခံရတဲ့
 ယောက္ခမ

ဆရာတော်သည် ပဲခူးမြို့သို့ ကြွရောက်တရားဟောစဉ်၊ အိုး
 ဘိုရွာမှ ဒကာတစ်ဦးက “တပည့်တော်တို့ ယခုအခါ လူဒါန်း
 ရသည်မှာ စိတ်မသန့်ပါ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဟန်းကျင့်
 ဝတ်နှင့်မညီသော အလဇ္ဇီဒုဿီလများ ပေါများ နေသော
 ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ လျှောက်ထား လေသောအခါ
 သင်္ဃာဆရာတော်က “တော်တော့ ဒကာကြီး၊ သည့်စကား
 များ မပြောလေနှင့်၊ မလူချင်လည်းအသာသာနေ၊ အဘယ်
 သူကအလဇ္ဇီ၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဒုဿီလဟု ဘာကမျှမပြောလေ
 နှင့်၊ ဒကာပြောပုံက စလေဘက်ကမောင်ရွက်၊ သားမက်ဆုံးမ
 သလိုဖြစ်နေပြီ” ဟု ဆိုကာ ဆက်လက် မိန့်ကြားလေသည်။

အညာပြည်က စလေ မောင်ရွက်ဆိုသူမှာ သားမက် တစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ ဒီသားမက်က ယောက္ခမ မိဘရွှေမှာတောင် မရှောင်တဲ မကြားဝံ့မနာသာ သူ့မယားကို ဆဲကာ ဆိုကာ ကိုယ်၌ ချီတာများနဲ့ ထိုင်းကာနှိုင်းကာပြောတော့၊ ယောက္ခမ မောင်ရွက်မှာ မခံသာအောင် ဖြစ်လာသတဲ့။

ဒါနဲ့ဘဲ တစ်ရက်ကျတော့ မောင်ရွက်က သားမက်ကိုခေါ်ပြီး-

“မင်းဟာ နှုတ်ထွက်က အလွန် ရှန်ရှင်းကြမ်းတမ်းတယ်၊ ယောက္ခမဆိုတာ မိဘနဲ့တစ်ကိုက်တည်းပြတယ်၊ ငရဲက မနေဘူး”လို့ ဆုံးမစော့-

“ဟာဗျာ ယောက္ခမကိုပြစ်မှားလို့ သားမက်မှာ ငရဲကြီးတယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး၊ သားမက် ကိုသာ ပြစ်မှားရင် ယောက္ခမမြေမျှတာသာ ကြားဖူးပါတယ်”လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ မောင်ရွက်မှာလည်း မခံချင်တာနဲ့ “အံ့မာ့ မင်းလက်ထက်မှ ကြားဖူးတယ်၊ သားမက်ကိုပြစ်မှားလို့ ယောက္ခမမြေမျှတာ ဘယ်မှာရှိသလဲ”လို့ မေးတော့....

သားမက်က “ရှိပါသော်လော ကျမ်းကြီးကျမ်းဂန် မဟာဗုဒ္ဓဝင်ထဲမှာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားရဲ့ မိဖုရားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ယသော်စောရဲ့ဖခင်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ယောက္ခမ သပ္ပဗုဒ္ဓမင်းဟာ ဘုရားကို မရိုမသေလုပ်လို့ မြေမျှပြီး ငရဲကျတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သားမက်ကိုစော်ကားလို့ မြေမျှတာပေါ့?”လို့ ပြောတော့....

ယောက္ခမမောင်ရွက်လည်းဒေါသပြီး “ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့ အကောင် အိမ်ပေါ်ကဆင်း”လို့ အတင်းနှင်ချတာနဲ့ သားမက်

နဲ့သမီးဟာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး နွားတင်းကုပ်မှာ နေရသတဲ့။
“ဒကာလည်း ကျမ်းအကိုးအကားနဲ့ အငြင်းပွား မနေနဲ့၊
အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်ပေါ့” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

၄၃။ တောထွက်ရှင်အို ပုံပြင်လို

ဘုရားလူကြီး ဦးဖော့က လျှောက်ထားရာတွင် သင်္ဂဏိယဆရာ
တော်နှင့် အုတ်ဖိုရ်ဆရာတော် ဦးဥက္ကံသတို့သည် တရားစကား
များ ငြင်းခုံကြသည်မှာ မှတ်သားဖွယ်အတိ ရှိပါသည်။ ဆရာ
တော်နှစ်ပါး အငြင်းပွားကြသည့်အတွက် တပည့်တော်တို့မှာ
တရား ရကြပါသည်ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ
သင်္ဂဏိယဆရာတော်က....

“အင်း... ဒကာဖော့ပြောပုံက ကျောက်ဆည်နယ် ရေဝန်း
ရွာက တောထွက်ရှင်အိုလိုဖြစ်နေပြီ”

အထက်အညာ ကျောက်ဆည်ရဲ့ တောင်ဘက် ခရီး တစ်
သောင်းလောက်မှာ ရေဝန်းဆိုတဲ့ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာကျောင်း
က တောထွက်ရှင်အိုကြီး တစ်ပါးဟာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာဆေးနီ
ဘွေ ထိုးထားသတဲ့၊ ဥပုသ်စောင့်လာကြတဲ့ ဒကာအချို့က
ရှင်အိုရဲ့အခန်းထဲသွားပြီး....

“ဟောဒီရင်ဘတ်က အင်းက တုတ် ပြီးတဲ့အင်း၊ ဟောဒီ
ကျောဘက်ကအင်းက ဓားပြီးတဲ့အင်း” ဆိုပြီး ဥပုသ်သည်
အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောကာ ရှိသေး၊
ရှင်အိုကြီးဟာ ရုတ်တရက်ထပြီး သူ့ဦးခေါင်းနဲ့ ကျောင်း
ထရံကို တစ်အားကုန် ဆောင့်ပြသတဲ့။

ဒီတော့ ဆရာတော်က “ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာတုန်း” လို့ဆိုပြီး ရွှေကိုခေါ်ပြီးမေးသတဲ့။ ဒီတော့ ရှင်အိုရာ ဥပုသ်သည်တွေရာ တုန်းကြီးရွှေရောက်လာပြီး ပြောကြတာပေါ့။

“တပည့်တော်ဘာသာ အေးအေးနေတာကို ဟောဒီဒကာ တွေက အခါခါ မြှောက်ပင့် ချီးမြှင့်ပြောဆိုနေကြတာကြောင့် တပည့်တော်ဆေးစွမ်း သိရအောင် ကျောင်းနံရံကို ဦးခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ပြတာပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားသတဲ့။

ဒီတော့ ဆရာတော်က “ကိုရင်ကြီးနယ်၊ ဒကာတွေမြှောက် ပင့်တာကိုသိသားနဲ့ အလကား အနာခံတယ်” ဟု မိန့်လေရာ...

ဥပုသ်သည်ဒကာတို့က “မှန်ပါ ဒီလောက်တောင်ခေါင်းနဲ့ တိုက်တာ နည်းနည်းမှ မပေါက်ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထား ကာရှိသေး တောထွက်ကိုရင်ကြီးက နောက်က နောက်ထပ် တစ်ဖန် ကျောင်းနံရံကို ထတိုက်ပြုပြန်သတဲ့။

ဒီတော့ဘုန်းကြီးက “ဪ...ကိုရင်ကြီးနယ် ဘာလို့ အနာ ခံရတာလဲ” လို့ ပြောထော့...

“အို...ဘုန်းကြီးနယ် တပည့်တော် တိုက်တာကိုသာ မြင် တာကို၊ ဘုရားဒကာတွေ မြှောက်ပေးနေတာတွေအရှင်ဘုရား မှ မကြားဘဲ” လို့ လျှောက်တင်သတဲ့။

“အခုလည်း ဘုန်းကြီးနဲ့ ဦးဥက္ကံသတို့ တရားငြင်းတာသာ မြင်တာကိုး၊ အစဉ်မြှောက်ပေးနေတာက သူများ မဟုတ်ပါ ရိုးလား၊ ဒကာကြီးတို့ပဲမဟုတ်လား” ဟု မိန့်တော်မူရာ၊ ဦးဖေဘု နှင့်တကွ အားလုံးတို့မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရယ်မောကြရ လေတော့သတည်း။

၄၄။ ငစံကြောင့် ငါ့ကျား ငယ်ရသည့်ပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် တပည့်တပန်း သံဃာတော် ပေါင်းများစွာနှင့် ဆွမ်းကျသော တောရွာတွင် သီတင်းသုံး နေခိုက် ဒကာတစ်ဦးက ဆရာတော်နှင့်တကွ တပည့်တပန်း ရဟန်း၊ သံဃာများအားလုံး နက်ဖြန်ကာ အရုဏ်တက်တွင် ၎င်းအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြရန်ပင့်ရင်း ဆွမ်းစားပြီးက ယပ်လှဲ တရား ဟောကြားပါရန် လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က “အင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့သည်မှာ တရားသည် တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်ပါ လျက် အခုမှအဘယ်ကြောင့် ယပ်လှဲတရား ယပ်ထောင်တရား ဖြစ်သနည်း။ ဒကာများအလိုစရိုက်က ဘုန်းကြီးလိုက်၍ ယပ် လှဲ ယပ်ထောင်ဖြစ်ရသည်။ မူလက စံအကိုက်သား “ငမိုက်စံ ကြောင့် ငါ့ကျားငယ်ရဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောဆိုလေရာ၊ ဒကာဒကာမအပေါင်းတို့က ထိုပုံကိုမိန့်တော်မူရင်း ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြလေသည်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီး တစ်ပါး ဟာ ရွာနဲ့မနီးတဲ့ တောကြီးထဲမှ တောရ ဆောက်တည်နေသတဲ့၊ ဒီတော့ ငစံ ဆိုတဲ့ ဒကာတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး “ဘုန်းကြီးဘုရား တောကြီးထဲမှာ တစ်ပါးတည်ဆောက်တည်ရတာ သစ်ကျား ဘေးရန်မှ ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။ ရွာသို့ချဉ်းကပ် သီတင်းသုံးပါက ကျောင်းဆောက် လူဒါန်းကြမည်သာ ဖြစ် ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသတဲ့။

ဒီအခါ တောရဘုန်းကြီးက “အင်း-ဒကာလျှောက်မှ ပြောရဦးမယ်၊ တစ်ညမှာ ဘုန်းကြီး ပုတီးစိပ်နေတုန်း လှေကားရင်းမှာ ကျားတစ်ကောင်လာသကဲ့ယ့်” လို့ မိန့်ကြားတော့...

“အရှင်ဘုရား လာတဲ့ကျားက၊ ဘယ်လောက်ကြီးပါသလဲ”

“ကိုးတောင်လောက် ရှိသတဲ့” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ငစံက ရယ်ဖွယ်ဟန်ပြုလုပ်၍ လက်စုပ်လက်စါးစားပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ကာ “ဒီစကားကို သူများကြားလျှင် ဘုန်းကြီးကိုကဲ့ရဲ့ပါလိမ့်မယ်၊ ကျားဆိုတာ ဒါလောက်မကြီးဘူးဘုရား” လို့ လျှောက်ထားတော့....

ဘုန်းကြီးက လိုက်ရောပြီး “ငါလဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကမြင်ရတာပါ၊ အင်း-ခြောက်တောင်လောက်ရှိမှာပါ” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ငစံက အလျင်ကလိုပဲ လက်စုပ်လက်စါးစားရယ်ပြီး “အရှင်ဘုရား ဒီစကားကို အခြား ဒကာတွေသာ ကြားရင်တော့ ဘုန်းကြီးကို ဝိုင်းလှောင်ကြမှာ ဘုရား” လို့ ပြောပြန်သတဲ့။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက “ဟဲ့...ငစံရဲ့ ငါမြင်တာကလဲ ခပ်စေးစေးက ကုန်။ အဲဒီကျားဟာ လေးတောင်လောက်ပဲ ထင်ဆကုန်” လို့ ပြောပြန်တော့လည်း ငစံက အလျင်အတိုင်းပဲ ရယ်ပြန်တော့ ဘုန်းကြီးက “ဒါဖြင့် ကျားဆိုတာ ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိသလဲ” ဆိုတော့....

“ငစံက မှတ်ထားဘုရား၊ ကျားဆိုတာ ကြီးရင်လက်တဝါး ငယ်ရင် လက်လေးသစ်လောက် ရှိတယ်ဘုရား” လို့ ပြောတာနဲ့ တောရဘုန်းကြီးကလည်း မှတ်ထားလိုက်သတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာ သိတင်းနေ့ ပြစ်တာနဲ့ ရွာမှ ဒကာ ဒကာမတို့ဟာ လာရောက်ဥပုသ်စောင့်ရင်းနဲ့ စကားများပြောဆို ရင်းက လူသူမနီးတဲ့ တောကြီးထဲမှာ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေး ရန်များလို့ ရွာနားမှာပြောင်းပြီး ဆီစာင်းသုံးပါက ကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းပါမယ်လို့ လျှောက်ထားကြသတဲ့။ ဒီအခါ မှာ တောရကျောင်းဘုန်းကြီးက....

“မှန်ပေသည့် ဒကာတို့၊ တစ်နေ့က ငါ့ကျောင်းကို ကျား ကြီးတစ်ကောင်လာသေးသည်” ဟု မိန့်တော်မူရာ၊ ဒကာများ မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လျှောက်ထားသတဲ့။

“အရှင်ဘုရားထံရောက်လာသော ကျားကြီးမှာ အဘယ်မျှ လောက် ကြီးပါသလဲဘုရား” ဟု မေးမြန်း လျှောက်ထားရာ တောရကိုယ်တော်ကြီးက....

“ငါ့အထင်ဖြင့် ကျားဟာ ကြီးရင်လက်တဝါး၊ ငယ်ရင် လက်လေးသစ်လောက် ရှိမည်ထင်သည်” ဟု တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြောကြားရာ ဒကာများက တသောသော ရယ်မောကြလေသည်။

တောရကျောင်းဘုန်းကြီးက “ဘာကြောင့်ရယ်ကြသလဲ” ဟု မေးလျှင် ဒကာတို့က “မှန်လှပါ၊ ကျားဆိုသည်မှာ ကြီး လျှင် ရှစ်တောင် ကိုးတောင်၊ ငယ်သော အနောက်လေးမှာ လေးငါးတောင် ရှိပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေလျှင် တောရကိုယ်တော်ကြီးမှာ တောက်ခေါက်ညည်းညူလျက်....

“ကိုးတောင်ကျား မူလကစံအကိုက်သားနဲ့ ငမိုက်သား ငစံကြောင့် ဝါကျားငယ်ရသည်” ဟု မိန့်တော်မူသတဲ့။

ဒီနည်းလိုပဲ၊ ရှေးဆရာတော်တွေ အဆက်ဆက်က ဟောကြားသည့်တရား။ ဒကာများကြောင့် ယပ်လွဲယပ်ထောင်နှင့် တရားတွေ ငယ်သွားရသည်ဟု ဟောကြားတော်မူသတည်း။

၄၅။ ဂုဏ်တော်ဖွင့်ဆိုလို့ နားထောင်ပါ

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် မြောင်းမြမြို့သို့ အရောက်တိုင် မြေနီကုန်းရွာမှ ဒကာတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား။ ဘုရားလက်ထက်က အရိယာသံဃာနှင့် ယခု သမ္မုတိသံဃာတို့ကို လူခြင်းမှာ မည်သို့ ထူးခြားပါသနည်းဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်က “ဒါယကာ အရိယာသံဃာတော်နှင့် ယခု နေသော သံဃာတော်များသည် အယူသီလအားဖြင့် တူမျှ ကြလေသောကြောင့် သံဃာဂုဏ် ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံကြသည် သာဖြစ်ပေသည်။ ယုံမှားမရှိ အရိယာဟုပင် စိတ်ကထင်၍ ကြည်လင်သဒ္ဓါ ပေးလှူရာသည်။ အကျယ်ဟောပါက ကျောက် ဆည်ခရိုင် ကြက်ဆိပ်ကြက်များရွာက တောထွက်ဘုန်းကြီး စကားလို မထူးခြားအောင် ရှိတော့မည်။

ကြက်များရွာအနီးတွင် အသက်ကြီးမှ တရားကျကာ သင်္ကန်း ဝတ်သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ အသက် အရွယ်ကြီးပြင်းမှ သင်္ကန်းဝတ်တော့ ငယ်ဖြူဘုန်းကြီးတွေလို စာကောင်းကောင်း မတတ်ဘူးတဲ့။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျောင်းမှာ ဥပုသ်သည်တွေ ဆုံးပြီး စကားစပြည်ပြောရင်းက ဝတ်အသင်းမှာပါတဲ့ ဒကာတစ်ဦးက သူ့ရထားတဲ့ဂုဏ်တော်နှင့်အမွှန်းကို သံနေ သံထား၊ အဖြတ်အတောက်တွေနဲ့ ရွတ်တာဟာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းတာနဲ့ ဥပုသ်သည်အားလုံးက ချီးမွမ်း ထောပနာပြုကြသတဲ့။

ဒီတော့ တောရဘုန်းကြီးက ကပျာကယာ လာပြီးတော့ “ဒကာ အခုတစ်က ချီးမွမ်းတဲ့ဂုဏ်တော်နှင့်ဆိုတာ ကြားနာပါရစေ ရွတ်ပြစမ်းပါဦး” လို့ ဆိုတာနဲ့ ဒကာကလည်း ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ရွတ်ပြရတာပေါ့။

သောဘဂဝါ-ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာမ ကာရနေန-ဤသို့လူမင်းနတ်မင်းဗြဟ္မာမင်းတို့၏ပူဇော်သက္ကာရဝိသေသအထူးကိုခံထိုက်သောကြောင့်၊ အရဟံ-အဟရ မည်တော်မူ၏။

အဲဒီလိုရွတ်တော့ တောထွက်ဘုန်းကြီးက နားထောင်နေပြီး “အမယ်လေး ဒကာတို့ ဂုဏ်တော်နှင့် ကောင်းလှဆိုလို့ နားထောင်ကြည့်ပါ။ လတ်စသတ် ကျတော့ ဣတိပိသော အတိုင်းပါပဲလား” လို့ ဆိုသတဲ့ဒကာရေ၊ အဲဒီပုံလိုပါတဲ့။

ရှေးအခါက အရိယာသံဃာများနဲ့ ယခုကာလ သမ္မုတိသံဃာများဟာအယူသီလအားဖြင့် တုံ့မျှကြတဲ့အတွက် လူဒါန်းတဲ့နေရာမှာ အရိယာဟုပင် စိတ်ကထင်၍ သဒ္ဓါကြည်လင်စွာ လူဒါန်းပါလေ ဒကာထော်ဟု ဟောကြားတော် မူလေသည်။

၄၆။ ခရီးကြီးမွှေးအုံကိုပြောလိုက်ပါပုံပြင်

ဤပုံပြင်ကလေးမှာ အများကြားဖူးသော ပုံပြင်ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ပုံပြင်ဆိုသော်လည်း အမှန်ကား ဒဏ္ဍာရီမဟုတ် ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား ငယ် စဉ်ဘဝက ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် စာချိုးရေးခဲ့သည့် တကယ် ဖြစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော် ပျိုရွယ်စဉ်အခါက ရွာတစ်ရွာတွင် ဒါယကာမ မမွေးအုံက အလုံးစုံသော ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်တကွ ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ်ထားသတဲ့။ တစ်ခါသော် သင်္ဂဇာဆရာတော်က မမွေးအုံ ချက်လာသော ချဉ်ပေါင် ဟင်းကို....

“ဟင်း ... တယ် ကောင်း တဲ့ ချဉ် ပေါင်ဟင်းပဲ၊ စားလို့ငြီးစရာမရှိပါဘူး” ဟူ၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ ပြောမိခြင်းမှာ အကဲမ၏ သဒ္ဒါတရား

ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျောင်းအမ မမှူးအံ့မှာ ဝမ်းသာအားရ မှတ် သားလွှားပြီးလျှင် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏ခင်ပွန်းသည် အား ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာ ပြောသည်မှာ....

“ကျောင်းဒကာရေ ဦးပဉ္စင်းအတွက် ကြံဖန်ကာ ချက် လိုက်ရတာ ကနေ့မှပဲ သူ့ အကြိုက်သိပေတော့တယ်၊ ချဉ်ပေါင်မှ အကြိုက်ဆုံး ဘယ်တော့မှ မမှန်းဘူးထဲ့” ဟု ပြန်ပြောင်းပြောပြ လေသည်။

ဤသည့်နောက်တွင်ကား မမှူးအံ့သည် ဦးပဉ္စင်းကြိုက် သည့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းချည်းသာ နေ့တိုင်းချက်ကာ ဆက်ကပ် လေရာ ဆရာတော်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ချဉ်ပေါင်ရွက်ချည်း ဘုန်းပေးနေရ၍ ကြာသော် ငြီးငွေ့၍ လာလေသည်။ သို့သော် လည်း မိမိစကားနှင့်မိမိဖြစ်၍ ကျောင်းအမအားလည်း မပြော ရဲသောကြောင့် အောင့်အည်းမျှသိပ်ကာ မိုးကုန်လျှင် ဟင်း ပြောင်းတန်ကောင်းရဲ့၊ ဆောင်းကုန်လျှင် ဟင်းပြောင်းတန် ကောင်းရဲ့၊ နွေကုန်လျှင် ဟင်းပြောင်းတန်ကောင်းရဲ့ဟု အောက် မေ့၍ နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ဟင်းပြောင်းမည့် အရိပ်အရောင် မမြင်နိုင် သောကြောင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ “ချဉ်ပေါင် ဘယ်တော့တုံး မတုံး” ဟု မေးမြန်းကြည့်သောအခါ မမှူးအံ့က....

“ဦးပဉ္စင်း ပူမနေနဲ့၊ ကျောင်းဒကာက သုံးရာသီ မပြတ်ရအောင် ထွန်ယက် ရေလောင်းပြီးတော့ကို စိုက်ထားပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ဦးပဉ္စင်းမှာ လန့်၍သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီမှာကြာကြာနေလျှင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ချဉ်ပေါင်စော်နံ့ရချည့်ဟု အောက်မေ့ကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးကာ ဝေးရာအရပ်တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်လေသည်။

ကျောင်းအမ မမွေးအံ့မှာကား ဦးပဉ္စင်းကလေး ချဉ်ပေါင်ကို ကြောက်၍ ထွက်ပြေးသည်ဟု မထင်မှတ်ဘဲ အခြားအကြောင်းကြောင့်ဟု ထင်မှတ်ကာ တမျှော်မျှော် နေခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ မျှော်ရုံဖြင့် ပေါ်မလာသောအခါတွင် ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးနေသည်ကို စုံစမ်းကာ လူကြုံရုံသမျှ မှာကြားလေသည်။ တစ်ရက်သောအခါတွင် မမွေးအံ့တို့ ရွာအနီးမှ လူတစ်ယောက်က ဦးပဉ္စင်းနေထိုင်ရာကို တွေ့ရှိ၍ မမွေးအံ့က မှာထားကြောင်းကိုလျှောက်ထားသောအခါတွင် ဆရာတော်က စာချိုးကလေးထစ်ဖုန်ကို ရေးသားပေးပို့လိုက်လေသည်။

“ခရီးကြုံ မွေးအံ့ကိုပြောလိုက်ပါ။ ရွှေချဉ်ပေါင်တုံးကမှ မောင်ဘုန်းလေ ပြန်ခဲ့မယ်” ဟူသတည်း။

၄၈။ ဘူးနီကလေးကောက်ရလို့ ပေါက်ကရ ဆေးကုပုံပြင်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားသည် တရားဟောလှည့်လည်ရင်း အနောက်ချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒကာတစ်ဦး လာရောက် ဖူးမြော်လေရာ၊ ယခင်ကမြင်ဖူးသဖြင့် ဆရာတော်က မေးမြန်းရာမှ ဆေးကုသသော ဗိန္ဒောဆရာ ဖြစ်နေကြောင်း သိရသဖြင့် “ဒကာကြီးက ဆေးဆရာမို့လို့ သတိပေးရဦးမယ် ဘူးနီကလေးကောက်ရလို့ ဆေးကုသတဲ့ ဆရာယောင်လိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွယ်” ဟု ပြက်ရယ်စကား မိန့်ကြားလေသောအခါ ဆေးဆရာက အရှင်ဘုရားရှဲ့ သြဝါဒ ခံယူမည့် သူပါဘုရား။ မိန့်ကြားစရာရှိပါက တပည့်ရင်းသဖွယ် မိန့်ကြားတော်မူပါဟု လျှောက်ထားသောကြောင့် ဆရာဘော်က ပုံပြင်ကို မိန့်ကြားလေသည်။

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာမှာ အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ရပ်တစ်ရွာသွားပြီး ရရာအလုပ်နဲ့ စီးပွား ရွာဖို့ သဘောတူကြသတဲ့။ —နှစ်ယောက်သားဟာ လွယ်အိတ် ကလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြသတဲ့။

လမ်းခရီးရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဆေးထည့်ဘူးနီကလေး တစ်လုံး ကောက်ရကြတာနဲ့ နှစ်ယောက်သားဟာ ဝမ်းသာ သွားကြသတဲ့။ တစ်ယောက်က “ဟေ့-ဒီဥစ္စာဟာ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်က ကျရစ်ခဲ့တဲ့ဆေးပဲကွ၊ ဒီတော့ တို့လည်းပဲ ရောက်ရာရွာမှာ ဆေးကုစားရအောင်လို့” တိုင်ပင်ထွက်ခွာသွား ကြသတဲ့။

ဒါနဲ့ ရွာတစ်ရွာရောက်တဲ့အခါ လူနာက မကြာခင်မှာပဲ တွေ့ရှိတော့ လူနာရှင်နဲ့ပြောဆိုပြီး ကောက်ရတဲ့ ဘူးနီကလေး ထဲက ဆေးကို တိုက်ပါလေရော။

လူနာကို တစ်ခွက်တိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ညအခါကျ တော့ လူနာဟာ ဝမ်းသက်တော့တာပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ လူနာရှင်က ဆရာတို့ရယ် လူနာဝမ်းသွားတာ မနည်းလှဘူးဆိုတော့...

“ဟာ...ဘာမှမပူနဲ့။ အခုဝမ်းသွားတာဟာ အပူတွေခိုနေ သမျှ ရောဂါကျတာပဲ။ နောက်ထပ် တစ်ခွက်ကို တိုက်လိုက်ရင် ရှိသမျှရောဂါ လျော့ကနဲ ကျသွားမှာပဲ” ဆိုပြီး အာဝဇွန်း ရှင်ရှင်နဲ့ နောက်ထပ်ဆေးတစ်ခွက်စာကို တစ်ခါတည်း တိုက် လိုက်သတဲ့။

ဒီဆေးနှစ်ခွက်ကောင်းမှုကြောင့် လူနာဟာ ဝမ်းသွားရာက အသက်ပါသွားတာပါပဲ။ ဒီတော့ လူနာရှင်တွေက စိတ်ဆိုးပြီး သူကြီးကိုတိုင်တန်းတော့ သူကြီးကလည်း ဒီလူတွေအမှုလုပ်နေ ရင်လဲ ရှုပ်ပါတယ်ဆိုပြီး “ကဲ...မင်းတို့ ဒီလူသေကို ထမ်းပြီး သုသာန်အရောက် ပို့လိုက်ကြ၊ ပြီးတော့ ဒီရွာမှာမနေနဲ့” လို့ အမိန့်ချလိုက်သတဲ့။

ဆရာ နှစ်ယောက်ဟာလည်း လူသတ်မှုနဲ့ မင်းပြစ်မင်းဒုက် မသင့်တာပဲ တော်လှပြီဆိုပြီး သူတို့ကြောင့် သေတဲ့အလောင်း ကို ထမ်းပြီး သုသာန်ကိုယူသွားကြသတဲ့။ ရွှေကထမ်းတဲ့ လူမှာ တော့ ဘာမှမဖြစ်၊ ခြေထောက်ဘက်က ပေါင်ရင်းထမ်းရတဲ့ သူမှာတော့ အလောင်းကောင်ဖင်က ထက်ကျလာတဲ့ မစင်တွေ ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေနံစော်ပြီး နေတော့တာပဲတဲ့။

ဒါနဲ့ တူးပြီး မြုပ်နံ့ကာ ရွှေခရီးဆက်ကြပြန်တဲ့အခါ ရွှာ
တစ်ရွာအနီး အရောက်မှာ ဆရာလုပ်သူက လူနာရှာရန် ပြော
ပြန်တော့ တစ်ယောက်က “ဟန်တော့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းက
သာ ဆရာလုပ်တယ်၊ ငါ့မှာတော့ လူသေဖင်ဘက်က မစင်ထွက်
မှာ ကြောက်လှချည်ရဲ့၊ တခြားအလုပ်ပဲ ရွာကြပါစို့” လို့
ပြောသတဲ့။

“အဲဒီလို ဥပမာလိုပဲ ဒကာဆေးဆရာရေ၊ ဘူးနီကလေး
ကောက်ရတာနဲ့ ပေါက်ကရ ဆေးကုစားတဲ့ လူလိမ်လို့ ဆေး
တစ်မျိုးတည်းနဲ့တော့ ၉၆ ပါး မကုလေနဲ့” ဟုမိန့်ကြားတော်
မူလိုက်လေသတည်း။ ။

၄၉။ ငစ်သူ တရားနာဖိတ်သလို ပုံပြင်

သင်္ကဏိဆရာတော် ဘုရားသည် ကပည့် သံဃာများတို့ကို
စာဝါပို့ချနေသည့်အခိုက်တွင် ဒကာတစ်ယောက်သည် လူဒါန်း
ဖွယ်ရာများဖြင့် ရောက်ရှိလာကာ လူဒါန်းပြီးလျှင် “ဘုရား
ကပည့်တော်တို့သည် လောကီလူမှု ရှုပ်ထွေး များမြောက်လှပါ၍
ခက်ခဲနက်နဲသော ပရမတ္ထတရားများကို မလိုက်စားနိုင်ပါ
ဘုရား၊ ဆွံ့ပါသော်လည်း တရားတော်ကို လေ့လာကျင့်သုံး
လိုပါ၍ လူအများနားလည်နိုင်မည့် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပါဠိ
ရောအနက်ပါ ပုဒ်၊ ပါဠိ၊ အက္ခရာ၊ ဝစ္စပေါက်၊ သဝေထိုး၊ ပုဒ်မ၊

ပုဒ်သေး လက်ရေးကောင်းကောင်း၊ မျဉ်းကြောင်း ဖြောင့်
ဖြောင့် သေသေချာချာ ရေးသားချီးမြှင့်ပါ ဘုရား” ဟု
လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ
သင်္ဂဇာ ဆရာ
တော်က.....
“ဒကာတော်
သေချာ ပုံက
လွန်လွန်း လှ

သည်။ သတိပဋ္ဌာန် ပါဠိအနက် ကျက်မှတ်ရန် ရေးသားချီးမြှင့်
ပေးပါဘုရားဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးတို့က အမှားအယွင်းကို ရေး
ပေးမည်မဟုတ်၊ ဒကာက မသေချာရမည့်နေရာ သေချာသွပ်
တော့ (ငစ်သူ တရားနာဖိတ်သလို) ဖြစ်နေပြီ” ဟု မိန့်ကြား
တော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက မန္တလေးမြို့တွင် အလှူစီနီပြုကြတဲ့အခါမှာ
ထစ်ဦးတစ်ယောက် မည်သူမည်ဝါကြပါလို့ မဖိတ်ကြဘဲ အရပ်
ထဲမှာ ရွာဆော်က ဟစ်အော်ကာဖိတ်ကြရပါတယ်။ ဒီတော့
အလှူဒကာ မောင်ရိပ် ဆိုသူက ရွာဆော် မောင်စံသူ ကို
အလှူဖိတ်ပေးမလို့ခိုင်းသတဲ့။ အလှူဒကာကလည်း သူ့ အလှူမှာ
လူလာစေချင်တာနဲ့ မောင်စံသူကို မှာတာက “ရွာဆော်ကြီး
အလှူဖိတ်ရာမှာ သေသေချာချာနော်၊ သေသေချာချာ” လို့
ထပ်ကာထပ်ကာ မှာကြားလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ မောင်စံသူ
ကလည်း သေသေချာချာဖိတ်လိုက်ပုံကတော့....

“မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင်၊ သာရိန် တံခါးလမ်း
လှည်းတန်းရပ်ကွက်၊ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနှင့် ဝါးကပ်
ရက်စားသူ၊ အလှူဒါယကာ မောင်ရိပ်၏သား၊ ရှင်ပြု
အလှူမင်္ဂလာသို့ ကြွလာကြပါခင်ဗျား”

လို့ အော်ပြီး ဖိတ်သတဲ့။ မောင်စံသူ သေချာလွန်းတော့
အလှူဒါယကာ မျက်စိကန်းတာပါထည့်ပြီး အော်သတဲ့။ အဲဒီ
ဥပမာလိုပဲ ဒကာရေ၊ သေသေချာချာဆိုတော့လည်း အလှူ
ဒကာ မျက်စိကန်းတာရော၊ ကပ်ရက်စားရတာရော ပါသွား
နေပါဦးမယ်ဟု မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့်...

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မှားပါပေ?” ဟု လျှောက်ထား
တောင်းပန်ရသတည်း။

၅၀။ ငါ့ကိုယ်မှာ သာမဏေရောက်
ငါ့ဘယ်ပျောက်နေပါလိမ့် ပုံပြင်

ဘုရားတပည့်တော်အား “သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စွဲလမ်းခြင်းမရှိဘဲ
ငါ့တစ်လုံးပျောက်အောင် တရားပြဆုံးမတော်မူပါဘုရား” ဟု
မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်နေသော သင်္ဂဇာဆရာတော်အား ဆရာဖေ
ဆိုသူက လျှောက်ထားတောင်းပန်လေသည်။

ဆရာတော်က ဒကာကြီး ဆရာတော် တရားဟော၍ သဘောပေါက်လျှင် “သာမဏေရောက်၍ ငါပျောက်” မှာ စိုးရသကဲ့ ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီး လက်ထက်မှာ သာသနာ စင်ကြယ်မှု အဟွက် မဟာဒါန်ဝန်ခန့်ထားကာ သံဃာတော်များ၊ ကိုရင် ဦးပဉ္စင်းများ ဝိနည်းတော်နှင့် အညီ နေသည် မနေသည်ကို စောင့်ကြည့် ကြပ်မတ်ရသည်။

ရှမ်းကလေးကျွန်းဆရာတော် ရေးသား၍ သုဓမ္မာဆရာတော် တို့ လက်ခံထားသော ဝိနိစ္ဆယုဉပဒေအရာ၊ အချိန်မဟုတ်ဘဲ မြို့ထဲရွာထဲ သွားလာခြင်း သင်္ကန်းရုံမှ စနစ်ကျမကျစသည်များ တို့ကို ကြည့်ရှုရလေသည်။ မဟာဒါန်ဝန်၏ လက်အောက်တွင် မဟာဒါန်ဝန်စာရေးတို့သည် လှည့်လည်ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက် ရသည်။

တစ်ခါသော် မဟာဒါန်ဝန်ကိုယ်တိုင် လှည့်လည်စောင့်နေ စဉ် ကိုရင်လေးတစ်ပါးသည် မိဘအိမ်သို့ ခဏအပြန် အချိန်လင့် သွားသည်ကြောင့် ကျောင်းသို့ပြန်ချိန် မိုးချုပ်၍ မဟာဒါန်ဝန် က ဖမ်းဆီးကာ စစ်ဆေးလေသည်။

ကိုရင်ကလေးက ပြေရာပြေကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း မဟာဒါန်ဝန်က ခွင့်မလွှတ်ဘဲ ကိုရင်ကလေး နေထိုင်ရာ ကျောင်းမှ ဆရာတော်ထံ ပို့အပ်တိုင်ကြားရန် အတူလာကြ လေသည်။

သို့သော်လည်း ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်း ဝင်းတံခါးကြီး ပိတ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းဝင်းပေါက် အနီးရှိ ဇရပ်တွင် ဝင်အိပ်ကြရလေသည်။

မဟာဒါနိဝန်သည် စိတ်ချလက်ချ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်
 သော်လည်း ဆရာတော်ကို အတိုင်ခံရလျှင် ဒဏ်ခံရတော့မည်
 ကို ကြောက်သော ကိုရင်ကလေးမှာ အိပ်မပျော်ဘဲရှိရာ သန်း
 ခေါင်ကျော်သောအခါတွင် တစ်ခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်မောကျနေ
 သော မဟာဒါနိဝန်၏ ပုဆိုးကို မနိုးအောင် တဖြည်းဖြည်း
 ချွတ်ပြီး မိမိ၏ကိုယ်၌ဝတ်ကာ မိမိသင်းပိုင်နှင့် ကေသီကို မဟာ
 ဒါနိဝန်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းခြုံ ထွက်ပြေးလေသတည်း။

မဟာဒါနိဝန်မင်း မိုးလင်း၍ နိုးလေသော်၊ မိမိ၏ ပုဆိုး
 ပျောက်ပြီး ကိုယ်ပေါ်၌ သင်္ကန်းရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်
 ‘ငါ့ကိုယ်မှာ သာမဏေရောက်၍ ငါ့ဘယ်ပျောက်နေပါလိမ့်’ ဟု
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာဖွေရသတဲ့ ဒကာရဲ့ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ
 သတည်း။

၅၁။ အကေသိတာဖြင့် သာပြည့် မခေါ်ခဲ့ရလား

သင်္ဂဓာကျောင်းဆို၍ ရွာအနံ့ ကိုးကွယ်ခြင်း မှခံရမိကာ
 အရှေ့ပြင် သာသနာပိုင်ကျောင်းတွင် မှီတင်း သီတင်းသုံးနေ
 စဉ်အခါ ဒကာတစ်ယောက်သည် အသုဘပင့်ဖိတ်သောအခါ
 သာသနာပိုင်ဆရာတော်က စာဝါကိစ္စ မအားမလပ်သဖြင့်
 ဦးခေါမိန့် ဘွဲ့အမည်ရှိသော တောထွက်ရဟန်းကြီး တစ်ပါးကို
 ထည့်လိုက်လေသည်။

တောထွက်ကြီး ဦးခေမိန္ဒသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သီလပေးဖူးခြင်း မရှိသောကြောင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သီလပေးရာ၊ ငါးပါးသီလ အဆုံးသတ် ဆူပေး ဖြစ်သော “တိသရဏေနသဟ ပဉ္စသီလံ သာဓုကံကတော အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” စသည်ဖြင့် ဈာလပတ်ဖြစ်၍ အမှားမှားနှင့်ပင် အဆုံးသတ်လိုက်ရလေသည်။

ထိုသို့သီလပေးပြီးနောက် တရားဟောပါရန် တောင်းပန်နေ၍ အခက်ကြုံနေကာ တောထွက်ဖြစ်၍ တရားမဟောတတ် ရေစက်သာ ချပါတော့မည်ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်လာရတော့သည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးခေမိန္ဒသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ပြောရာ သင်္ဂဇာဆရာတော်က “ဘုန်းကြီး ပေတလူ အဖြစ်မျိုးနဲ့တူနေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ဦးပေတလူနှင့် မည်သို့တူကြောင်း ဆက်လက်ဟောကြားပါရန် လျှောက်ကြသောကြောင့် အောက်ပါပုံပြင်ကို ဟောပြောတော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် ဘုန်းကြီး ဦးပေတလူမှာ သီလပေး ရေစက်ချသလျှင် ကျက်မှတ်၍ထားသည်။ သို့သော်လည်း ကပ္ပိယကြီးဦးသာပြည့်မှာမူကား တရားစာများ ကျက်၍ထားသည်မှာ တရားစာ အများအပြား ရရှိထားလေသည်။ သို့ကြောင့် ဦးပေတလူက ဦးသာပြည့် တရားစာတွေ ရကြောင်းကို လူလာတိုင်း ပွဲထုတ်၍ ကြားထားလေသည်။

တစ်ခါတော့ အသုဘတစ်ခုက ဦးပေတလူအား အသုဘရှု ပင့်ဖိတ်ရာ သီလပေး ရေစက်ချရုံပဲလား၊ တရားဟောရန်ပါ သေးသလားဟုမေး၏။ ပင့်လာသူက သီလပေး ရေစက်ချရုံ သာပါဘုရားဟု လျှောက်ထား၍ တစ်ပါးတည်းလိုက်သွားလေ သည်။

မသာအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သီလပေး၍ အပြီးတွင် ဒကာဒကာမများက တရားလေးတစ်ပုဒ် ချီးမြှင့်ပါရန် တောင်း ပန်ကြရာ၊ ဦးပေတလူမှာ တရားမဟောတတ်ဟုလည်း မပြော ချင်....

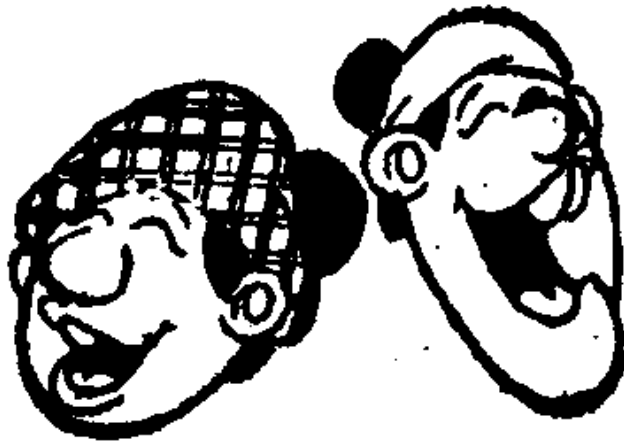
“ပင့်လာတုန်းကတော့ မပြောဘဲကိုး၊ ဒီလို တရားဟော စေချင်မှန်း အစကသိတာဖြင့် သာပြည့် မခေါ်ခဲ့ရလား” ဟု ဆိုသတဲ့။ အခုတော့ ငါ့ရှင်မောင်ခေမိန္ဒက တရားဟောတတ်တဲ့ မောင်သူရိယကိုမှ ခေါ်မသွားဘဲကိုးကွယ်ဟု မိန့်တော်မူလေ သည်။

၅၂။ မယားကြောက်ရသော သောဘော ပုံဖြင့်

သင်္ဂဇာဆရာတော်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၌ ဟိုးဟိုး ကျော်ကာ ကျမ်းတတ်သည်။ တရားဟော ကောင်းသည်ဟု အများကပြောဆိုကြရာ၊ ဟင်္သာတမှ ဦးမေဓာဆိုသော ဘုန်း

ကြီးက သင်္ဂဇာ သင်္ဂဇာနဲ့ နာမည်သာကြီးတာပါ။ ကျမ်းကန် ကျတော့ ငါ့လောက်မတတ်ပါဘူးဟု ပြောဆိုလေသည်။

အနီးရှိ ဒကာတစ်ယောက် ကလည်း မြောက်ပင်၌ ပေး သည်မှာဒီလိုဆိုရင် စကားပြော ပြိုင်ရဲပါ့မလားဟု မေး သော အခါ ဦးမေခေက “ပြောရဲပါ

ဗျာ၊ အချိန်မရွေး အခါမရွေးပါ”ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဒကာ ကလည်း သင်္ဂဇာဆရာတော်ကို ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသဖြင့် ပြောရဲ ရင် အခုသွားရအောင်ဟု လျှောက်ထား၏။ ဦးမေခေကလည်း ထ၍ ကြံလေသဖြင့် ဒကာလည်း နောက်မှလိုက်ပါ၍ လာလေ သည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော် တည်းခိုသီတင်းသုံးရာသို့ ရောက်သော် ဦးမေခေက သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားအားမေးသည်မှာ ဗြဟ္မာ သုံးမှာ ဗြဟ္မာများသည် ရွှေဗိမာန် ငွေဗိမာန်တို့ဖြင့် ပျော်စံကြ သူများဖြစ်၍ လူများကဲ့သို့ပင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာအာရုံ ခံစားကြသည် မထုတ်လော့ဟု ရဲရဲထင်းတင်း မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က ဤသို့မမှတ်ယူသင့်ကြောင်း အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဋီကာကျော်တွင် သာနာဒိတ္တ ယံနတ္ထိ ဟူသော ပါဠိကိုထောက်၍ ရွှေဗိမာန်၊ ငွေဗိမာန်၊ ပတ္တမြား ဗိမာန်တို့ဖြင့် စံစားသော်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာအာရုံခံစားမှု မရှိပုံကို အထောက်အထားများ ဖော်ပြလျက် ဟောပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးဦးမေဓာက အကြောက်အကန်ခုခံငြင်းခုံ
မနေတော့ဘဲ တပည့်တော်လည်း ဒီလိုထင်တာပါဟုလျှောက်၍
ဦးချသွားရာ၊ ဒကာနှင့်တကွ အားလုံးသော ကြားရသူများတို့
သည် သောဘောညံ့မျှ ဖယ်ကြလေတော့သည်။

ဤတွင် သင်္ဂဇာဆရာတော်က “ဪ မောင်ဗေဒါလုပ်ပုံက
ဟုတ်တော့မလိုလို့နဲ့ မယားကြောက်ရတဲ့ ငသာဘောဖြစ်ပုံမျိုး
ပါပဲလား” ဟု မိန့်ကြားတော် မူလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
ပရိသတ်တို့က ငသာဘောဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုပါလဲ ဘုရားဟု
လျှောက်ထားကြသောကြောင့် ဆရာတော်က အောက်ပါပုံပြင်
ကို မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် မယားကို အလွန်ကြောက်ရ
သော ငသာဘောဆိုသူရှိလေသည်။ မယားကို ကြောက်ရလှ
သော်လည်း သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများတွေ့လျှင်မူ သူက
မယားအား နိုင်လှကြောင်းဖြင့် အသားယူကာ ပြောဆိုတတ်
လေသည်။

တစ်ခါသော် သူငယ်ချင်းများရွှေတွင် ဤသို့ ကြားဝါ
နေရာ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မင်းကသာ
ကြားနေ တို့သတင်းကြားတာကတော့ မယားကချည်းနိုင်တယ်
ဆိုပါကလား၊ ပြောကြားလေလျှင် ကြားလက်စ ငသာဘော
မှာ မယုံရင် မင်းတို့လိုက်ခဲ့ကြ၊ မျက်မြင်အားဖြင့် ဖိနပ်နှင့်
ချပြမည်ဟု ဆက်ကြားလေသည်။

သူငယ်ချင်းများကလည်း မခံချင်ကြသဖြင့် အိမ်သို့လိုက် သွားကြရာ ငသာဘောက ဟန်နှင့်ပန်နှင့် “ဟေ့...ရှင်မ ထမင်း ခူးစမ်း” ဟု ဆို၍ မိန်းမကဝတ္ထုများအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာပင် ထမင်းခူး၍ ကျွေးရာ သူငယ်ချင်းများကလည်း ဟုတ်ပေသားပဲ တို့သတင်းကြားတာ မှားပြီဟု ထင်ကြလေသည်။

ငသာဘောသည် ဟင်းတစ်ဇွန်းကို ကောက်၍ မြည်းလိုက်ပြီး “ကြည့်စမ်း မိန်းမ မပီသလိုက်တာ ဟင်းမှ အစပ်တည့်အောင် မချက်တတ်ဘူး၊ ဒီဟင်းက ဆားခပ်များလိုက်တာ၊ ငါဖိနပ်နဲ့ ကချလိုက်ရ” လို့ ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းများက “အဟုတ်သား ပါလား” လို့ တွေးတောမိကြလေသည်။

သို့တော့၍ မဆုံးသေးမီတွင် မယားဖြစ်သူက “အောင်မယ် စော်စော်ကားကား စကားကို ကြည့်ပြောပါ။ အလုပ်လည်း မယ်မယ်ရရမလုပ်ချင်၊ ရွာရိုးလျှောက်လှည့်ရာက ပြန်၊ ချက် ကျွေးတာ အေးအေးမစားဘဲနဲ့ ချေးကများသေး၊ ပြီးတော့ ဖိနပ်နဲ့ချမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ချရဲချကြည့်ပါလား၊ ဒီကောင်မ အကြောင်း သိသွားအောင်” ဟု ပြန်၍ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တော့လေတော့သည်။

ထိုအခါ ငသာဘောက “ဪ...ရှင်မ နှယ်၊ ကျုပ်က ဆားများသွားတာ ပြောတာပါ၊ ငန်တယ်လို့ မဆိုပါဘူး၊ အခုလည်း ထမင်းနဲ့ဆမ်းစားတော့ အတော်ပါပဲ” ဟု လျှော့ချ သွားလေတော့သည်။

“မောင်မေခါလည်း ဒိဉ္ဇပမာလို ဖြစ်နေပြီ၊ အစတုန်းက တော့ ဟုတ္တိပတ္တိလား အောက်မေ့ပါတယ်၊ အပြီးသတ်ကျ တော့ အဖျားရှူးသွားတာကိုး” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေ၏။ ဦးမေခါလည်းဝတ်ချ၍ ပြန်သွားလေတော့သည်။

၅၃။ အရက် ၅၀ သာ သောက်မည့်သူ

ဆရာတော်သည် ကေတုမတီမည်သော တောင်ငူမြို့သို့ ကြွ ရောက်လာသည့်အခိုက် မြို့ဝန်ကြီးမှာ အရက်သေစာကို အမြဲ သောက်သုံးနေကြောင်း သတင်းကြားရ၍ အလှူခံအံ့ဟု မြို့ဝန် မင်းရောက်အလာတွင် သုရာမေရယျက် အကြောင်းများကိုသာ များစွာဟောကြားလေသည်။

လို့ နောက် မြို့ဝန် မင်းသည်လည်း သုရာ မေရယျက်ကို များစွာ သောက်သုံး နေသည် ဟုကြားရ၍ သောက်

အကြောင်း အားဖြင့်လည်း လူကြီးမပီသရာ ကျနေသည်။ လောကုတ္တရာ အကြောင်း အလိုအားဖြင့်လည်း ဆရာတော် ဟောခဲ့သလို တမလွန်ငဲ့ရဲသို့ ကျမည်ကြောင့် မသောက်သုံးရန် အလှူခံလေသည်။

ထိုအခါ မြို့ဝန်မှာ အရက်သေစာကို မဖြတ်နိုင်ဖြစ်သော်လည်း ပရိသတ်ရွှေတွင် မလှူလျှင်မဖြစ်သောကြောင့် “တပည့်ထော်သည် အရက် ၅၀ သာ သောက်ပါတော့မည်” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ဤတွင် သင်္ဂဓာဆရာထော်က စဉ်းစားသည်မှာ မြို့ဝန်ပြောသော (အရက် ၅၀) ဆိုသည်မှာ နေ့ရက်ပေါင်း ၅၀ တစ်လခွဲသာသာကို ဆိုလိုလေသလား။ အရက်အိုးပေါင်း-၅၀၊ အရက်ပိဏ္ဍာချိန်ပေါင်း ၅၀ ဆိုလေ မလားမသိ ဖြစ်ရသည်။ မည်သည့် ၅၀ ဖြစ်ကြောင်းကိုကား မေး၍မကောင်း။ ထို့ကြောင့် ထုံးဟောင်းသာကေ ဥပမာ ထောင်၍ပြုမှသာ တော်လိမ့်မည်ဟု အောက်ပါ ဥပမာကို ဟောပြုလေသည်။

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် ဦးပေါက် ဆိန်ဟူ သော ဘုန်းကြီး တစ်ပါးရှိလေရာ ထိုဘုန်းကြီးသည် အခြားသော ဘုန်းကြီးများ စက္ခုန္ဒြေချသည်ကဲ့သို့ ရွှေသိုင့်လျက် မကြွဘဲ အပေါ်သို့ မော့လျက် ကြွသွားလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ အပေါ် မော့လျက်သာ ကြွသွားသည်ကို ဒကာ အပေါင်းတို့ သိလိုသဖြင့် မေးမြန်း လျှောက်ထားကြသည်မှာ “ဘုန်းကြီးဘုရား ကြွသွားပုံသည် အခြားဘုန်းကြီးများနှင့် မတူ တမူကွဲပြားနေပါသည်။ အခြားသော ဘုန်းကြီးတို့မှာ အောက်သို့သာ ငုံ့၍ ကြွသွားပါလျက် အရှင်ဘုရားမူကား အပေါ်သို့ မော့၍ကြွသွားသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း မိန့်ကြားတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား ကြည့်လေသည်။

ဦးပေါက်ဆိန်က ပြန်လည်၍ မိန့်ကြားလည်မှာ ဒကာတို့
 သည် ဘုန်းကြီးကိစ္စတွေ အလွန်သိချင်ကြသည်။ မမေးအပ်
 မမေးရာမှန်း၊ မေးအပ်ရာ၊ မေးရာမှန်းမသိကြ၊ ငါက ဝိနည်း
 တော်ကို ထိန်းရာမှာ သူများနဲ့တူသူမဟုတ်၊ သူများထက်ပိုသေး
 သည်။ အခြားသောရဟန်းတို့သည် စက္ခုဖြေ့ လေးတောင်ချ၍
 ထွားကြသည်။ ငါကား နှစ်တောင်သာချသည်။ သို့သော် ထို
 ဘုန်းကြီးများချသောစက္ခုဖြေ့ လေးတောင်သည် လူတို့၏လက်
 သစ်တောင်တာ လေးတောင်ဖြစ်သည်။ ငါချသောစက္ခုဖြေ့
 သည် နေထွက်ရာ ယုဂန္ဓိရံတောင်နှင့် နေပင်ရာ အတ္တင်မတောင်
 ဖြစ်သည်ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

ဤဥပမာကဲ့သို့ပင် မြို့ဝန်မင်းသည် “အရက် ၅၀ သာ
 သောက်ပါတော့မည်” ဆိုသည်မှာ အဘယ်အရက် ၅၀ ဟု
 မဆို “ဦးပေါက်ဆိန် ရဟန်းပျက်ကဲ့သို့ ထိုနှစ်စွန်းထွက်စကား
 ပြောသည်” ဟု မိန့်ကြားတော် မူလေရာ မြို့ဝန်မင်းလည်း
 ရှက်ရှက်နှင့် တိုင်ကိုကွယ်ကာ ပြုံး၍ နေလေတော့သည်။

၅၄။ တရားစွဲပုံ ဟန်မကိုက်လို့ ဒဏ်ရိုက်ခံရသောပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် သန်လျင်ဘက်သို့ တရားဟော
ရောက်သည့်အခိုက်တွင် ကျိုက်ခေါက် စေတီတော်အား သွား
ရောက်ပူးမြော်ရာ သန်လျင်သား ဒကာတစ်ယောက်အား ကျိုက်
ခေါက်ဟု အမည်တွင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းကြည့်
လေသည်။

သန်လျင်သား ဒကာကလည်း
ဝမ်းသာ အားရဖြင့် “ဘုရား
တပည့်တော်လျှောက်ထားပါမည်
ဘုရား၊ ဤကျိုက်ခေါက် ဟူသော
စကားသည် အရှင်ဘုရားတို့မြန်မာ
စကား မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်
တို့၏ မှန်စကား ဖြစ်ပါသည်။
“ကျိုက်” ဆိုသည်မှာ မှန်ဘာသာ
ဖြင့် (ဘုရား) ဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါ
သည် ဘုရား။

“ပဆန်” ဆိုသည်မှာ အဖြူ

ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၍ ဘုရားဖြူဖြူကိုဆိုလျှင် “ကျိုက်ပဆန်” ဟု ခေါ်
ပါသည်ဘုရား။ ကျိုက် ပါသမျှသည် ဘုရားဟူသော မှတ်တော်
မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ကြီးမှာ ဒီဒကာသည် တော်တော်နဲ့ပင် သိမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်၍ 'ကျိက်' ဆိုတာ ဘုရားကိုခေါ်တာတော့ နားလည်ပါပြီ။ ကျိက်ခေါ်ခေါ်ပုံကို ရှင်းပြပါဦး ဆိုသောအခါ...

“ဒါကတော့ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်ထဲက ကျိက်ခေါ်က် လှုပ် ခေါ်နေကြတာပဲဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေရာ ထင်္ဂဇာဆရာတော်က “ဪ...ဒကာနယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရပေး အစချီတုန်းကတော့ ရာဇဝင်သမိုင်း၊ မော်ကွန်းနှင့် ကန်ပိုင်းကို အပိုင်အနိုင် ပြောတတ်မလို့နဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ (ငဝိုင်းတရား စွဲသလို) ပါပဲလား” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ အတူပါလာသော တပည့်များက မောင်ဝိုင်း အကြောင်း မိန့်ကြားပါဦးဘုရားဟု ပိုင်းဝန်းကာ လျှောက်ထား တောင်းပန်ကြသဖြင့် ဆရာတော်က ဟောပြောတော်မူသည်။

မင်းဘူးမြို့တောင်ပိုင်းမှာ မောင်ဝိုင်းဆိုသူ ရှိသတဲ့။ အဲဒီ မောင်ဝိုင်းဟာ စကားပြောကလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆိုတော့ တစ်ခါမှာ ညီအစ်ကိုတစ်စုက ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်လို့ ဦးခေါင်း ပေါက်သွားသတဲ့။ ဒီအခါမှာ မောင်ဝိုင်းက ဒီအတိုင်း ခံရိုးလား တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး ရုံးကိုသွား တရားစွဲသတဲ့။

ရုံးရောက်တော့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားပုံက “ဘုရား ကျွန် တော် မင်းဘူးမြို့ တောင်ပိုင်းက တရားလို မောင်ဝိုင်း ရှိခိုး

အသနားတော်မြတ်ခံပါသည်။ ကျေးဇူးတော်ရှင် တရားပိုင်
မင်းဘုရား” လို့ ကာရံတွေနဲ့ဘာတွေနဲ့ နိဒါန်းခံလိုက်တော့
တံရားသူကြီးဟာလည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး နားထောင်နေခိုက် ဆက်
ပြီးတော့ လျှောက်လိုက်တာက “ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ခေါင်း
ကို သူတို့တစ်မျိုးလုံးဝိုင်းရိုက်ကြလို့ မြဲကုန်ပြီ” လို့ ဆိုသတဲ့။

အဲဒီလို အမြီးအမောက်မတည့်လို့ ရုံးမင်းက....

“စကားတစ်လုံးချင်း ဟန်မကိုက်ဘူး၊ ဒဏ်ရိုက်၍ အစွဲ
မဟုတ်သူကို ဆွဲထုတ်ကြ”

ဟု အမိန့်ချသတဲ့ဒဏ်ခံရဲ့။ “အခုလည်း မင်းလျှောက်တာ
ဟန်မကိုက်တော့ ဒဏ်ရိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့သည်” ဟု မိန့်
တော်မူရာ ဒါယကာနှင့် ရဟန်းတော်များမှာ ရယ်မောကြရ
တော့သည်။

၅၅။ စနေလေ စနေလွင့် ဥပမာပုံပြင်

အုတ်ဖိုဆရာတော် ဦးဥက္ကံသနှင့် သင်္ဂဇာ ဆရာတော်တို့
မှာ ခေတ်ပြိုင်ဟုဆိုနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။
တပည့်တပန်း ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူများမှာလည်း နှစ်ပါးစလုံး
တွင် ပေါများ၍ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်

ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်၍ ဦးဥက္ကံသမ္မာ ထိုသို့ မဟုတ်သည်သာ
လျှင် ခြားနားကြလေသည်။

အခြား တူညီသည့်အချက်များ များစွာ ရှိသည့်အနက်
နှစ်ပါးစလုံးမှာ တနင်္ဂနွေသားချည်း ဖြစ်သည်အထိပင် ဖြစ်
လေသည်။ ထို့ကြောင့် အခါတစ်ပါးတွင် ဒကာတစ်ယောက်
က သင်္ဂဇာဆရာတော်အား လျှောက်ထားသည်မှာ “ဆရာ
တော်ဘုရားနှင့် ဦးဥက္ကံသတို့မှာ တနင်္ဂနွေချည်းဖြစ်၍ တနင်္ဂနွေ
သားများသည် အလွန် ထွန်းကားတတ်ကြောင်းဖြင့် မြောက်
ပင်၍ လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်က ဟောကြားပုံမှာ—

ဟိုတုန်းက စနေလေ-စနေလွင် ဆိုတဲ့ပုံကို မကြားဖူး၍
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် တပည့်တပန်း
များစွာနှင့် ကြီးမားလှသော ကျောင်းကြီးဖြင့် သီတင်းသုံး
လျက်ရှိရာ ဘုရင်နှင့်တကွ မှူးကြီးမတ်ကြီး များပါ မကျန်
ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကြလေသည်။

တစ်ခါတွင် မှူးမတ်ပေါင်း စုံညီစွာ လာရောက်ဖူးမြော်
ရင်း သီတင်းသီလ ချီးမြှင့်ကာ အလ္လာပသလ္လာပ စကား
များ ပြောကြရင်း စနေသားများ ထွန်းကားတတ်ကြောင်း
စကား ရောက်သွားကြကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
မေးမြန်းကြလေသည်။

ဘုန်းကြီးကအစ လာလာသမျှသော မှူးကြီးမတ်ကြီး စစ်
မိုလ်ကြီး၊ စသော ကြီးကြီးမှန်သမျှတို့သည် အားလုံး စနေသား
ချည်းဖြစ်နေရာ ဘုန်းကြီးမှာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလျက်ရှိလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒကာတို့ရေ၊ စနေသားများဟာ အလွန်တရာ ကြီးပွားချမ်းသာ ထင်ပေါ်ကျော်စောတတ်တယ်၊ ကြည့်လေ၊ မြို့စားကြီးလည်းစနေသား၊ မြို့ဝန်လည်း စနေသား၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း စနေသား၊ ကျုပ်လည်း စနေသား၊ စနေသားများဟာ တန်ခိုးမသေးဘူး၊ အကျိုးပေး ထူးချွန်ကြသကဲ့” ဟု မိန့်ကြားလေရာ ကျောင်းအောက်က တိုင်ခြေကိုမီ၍ နားထောင်နေသော သူတောင်းစား တစ်ယောက်က အားရဝမ်းသာ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်၍လာပြီးလျှင် “ဘုရားတပည့်တော်လဲ စနေသားပါ ဘုရား၊ ဘာကြောင့်များ တောင်းစားနေရသည်ကို လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားရာ “ဪ...ဖြစ်ရပေလေ၊ နင့်စနေက စနေလေ-စနေလွင်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သတဲ့ဒကာရဲ့။ “အခုလည်း တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္ဂနွေလို့ ပြောကြပေမယ့်” တနင်္ဂနွေသားတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တနင်္ဂနွေပေမယ့် အဖျင်းတွေ အများသားဟု မိန့်တော် မူလေလျှင် ပရိသတ်များမှာ အားရပါးရ ရယ်မောကြလေသတည်း။

လမ်းညွှန်တဲ့နတ်-မျက်ခြည်ဖြူပုလဲ

၅၆။ လမ်းညွှန်တဲ့နတ်၊ မျက်ခြည်ဖြူပုလဲ

ဆရာတော်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် သီတင်းသုံးခိုက် ဒါယကာ တစ်ဦးက လျှောက်ထားသည်မှာ....

“မှန်လှပါ ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဆရာ တစ်ပါးထံ၌ သင်္ဂြိုဟ် ကိုးပိုင်းစလုံးသင်ယူရာ ပါဠိအနက်ပါ

ခကြညက်စွာရပါသည်ဘုရား၊ သို့သော်လည်း သရုပ်ပိုင်းသည့် ကိစ္စမှာ တစ်ခါသော်ဖြင့် နေပါဦး၊ တစ်ခါမေးလည်း ဖြည်း ဖြည်းပေါ့ စသည်ဖြင့် လှီးလွဲ၍သာနေပါသဖြင့် တံပည့်တော် အား နည်းကောင်း ပြတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထား လေသည်။

ထိုအခိုက် သင်္ဂ ဇာ ဆ ရာ တော် ဘု ရား က “ဒ ကာ ကြီး ၍ စာပြုတ်ဆရာက ပါဠိနှင့်အနက်ပဲ ကျက်ထားပြီး စိတ်တွက် ရုပ် တွက် မတတ်လို့ လမ်းမှာ သောင်တင်နေတယ်ထင်ပါ၊ အင်း- ဒီလိုဆိုတော့ ပွဲထဲက နတ်လမ်းညွှန်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘုန်းကြီး တို့ငယ်ငယ် ကျောင်းသားဘဝက ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ သွားကြည့် တော့ မင်းသမီးလေး တောထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းများ မသွား မလာတတ်ဖြစ်နေတော့ နတ်ကမင်းသမီးလေးကို မျက်စိလည် ရာမှ လိုရာရောက်အောင် လမ်းညွှန်တာက “ကျုပ်နှမလေး လမ်းညွှန်လို့ ပေးလိုက်မယ် ဟောသည်စခန်းက အထော်ကလေး လှမ်းမိတော့ အဲဟိုစခန်းရောက်လိမ့်မယ်ဆိုပြီးမှာ ဆက်စာ ကျက်မထားမိတော့ နောက်တော့ နတ်မင်းက မျက်ခြည် ဖြတ်လို့ မပြောတတ်တော့ဘူး” ဆိုသလို ဒကာဆရာလည်း မျက်ခြည်ဖြတ်ဟန်တူပါပြီ” ဟု မိန့်တော်မူလေသတည်း။

၅၇။ အပေါက်မှားဖောက်ဖိစားကို။

ဒေသစာရီ လှည့်လည်ဟောပြောရင်း ဟင်္သာတမြို့၌ ရောက်ရှိလာသော သင်္ဂဇာဆရာတော်အား ပရိတ်အသင်းဝေဒကထာတစ်ယောက်က မေးမြန်းလျှောက်ထားရာတွင် “မြတ်စွာဘုရား၏ အသံတော်သည် ကရဝိတ်ငှက်သံနှင့် နှိုင်းအပ်လျှင် ဟူ၍ ဆိုထားပါသည်ဘုရား။ သို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားပင်လျှင် သာယာသော အသံတော်ဖြင့် တရား ဟောတော်မူသေးရာ၊ မျက်မှောက်ဘုရားသားတော်များက တရားနာသူဒကာမတို့ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိစေရန် ကောင်းသောအသံဖြင့် သာယာနာပျော်ဖွယ် ဟောပြောထိုက်သည် မဟုတ်ပါလားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဤတွင် သင်္ဂဇာဆရာတော်က “ဒကာကြီးရယ်၊ ဒကာလျှောက်ပုံက ငျောဆိုတဲ့လူ ပေါက်ဆိန် (ပုဆိန်) ဝယ်မိသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ပြီး၊ ရှေးအခါက ငျောဆိုသူသည် အိမ်သူဇနီးက ထင်းခွဲရန် ပုဆိန်အဝယ်ခိုင်းသဖြင့် ပန်းပုဖိုသို့ သွားရောက်ကာ ကမန်းကတန်း ဝယ်လာခဲ့လေသည်။ ပန်းပုဖိုတွင် ပုဆိန်နှင့်ပဲခွပ်ကို စိတန်းလျက် ဗန်းပြခင်းထားသည်ကို သေချာအောင်မကြည့်ဘဲ အသွား ကန့်လန့်နေသည်ကို ပုဆိန်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် အရိုးကို လျှင်မြန်စွာ တပ်ဆင်လျက် ထင်းတုံးများကိုခွဲလေသည်။

သို့သော် ထင်းများကိုခွဲ၍ မရဘဲရှိရာ ထင်းလိုနေသော ဇနီးသည်က “ထင်းမရသေးဘူးလား” ဟု မေးသောအခါ

ဧည့်သည်က “မရသေးဘူးဟာ။ ဒီထင်းစခွဲရတာ လွယ်တာမှတ်
လို့လား” ဟုပင် ပြန်လှန်၍ ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူမှာ “ဒီထင်းတွေသည် အသားစင်းတွေဖြစ်၍
မိန်းမပင် ခွဲနိုင်ပါသေးလျက် ယောက်ျား ရင့်မကြီးက ထင်း
အခွဲခက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်တန်ရာ” ဟု ညည်းညူကာ
အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကြည့်သောအခါ လင်တော်မောင်၏ အဖြစ်
အပျက်ကို တွေ့ရတော့၍ သဘောကို သိရှိရလေတော့သည်။

“ခွဲမရတာသာရှင်ကပြောတယ်၊ ရှင်ခွဲနေတာက ပုဆိန်
မဟုတ်ဘဲ အဲဒါပဲခွဲပုံရှင့်၊ ရှင်မှားလာပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ
သည်။ ထိုအခါ ကိုလူလည်ငါ့ချာက အသေအချာကြည့်ပြီး စိတ်
ထဲက အင်း... “ပန်းပဲဆရာခမျာ သနားစရာ အပေါက်မှား
ဖောက်မိတာနဲ့တူရဲ့” ဟု စိတ်ကူးမိပြီး “အေး...ငါမှားတာက
တစ်ချောင်းတည်းရယ်၊ ပန်းပဲဆရာခမျာ မှားလိုက်တာ
တစ်သိကြီးမျာ” ဟု ပြောလိုက်သလိုပဲ ဒကာရေ၊ ဒကာကြီးက
သာ မှားလည်းအသာနေပါ။ အဘိဓာန်ဋီကာကိုတော့ ဆွဲ
မထည့်ပါနဲ့” ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

၅၈။ မြန်မာအတွေး ရှမ်းအပြေးစကားပုံ

ဆရာတော်ဘုရားသည် ပဲခူးမြို့သို့ ရောက်လာသောအခါ
တွင် ဒကာ ဒကာမများလာရောက်ကန်တော့ ဆည်းကပ်ကြ
ရာတွင် ရှေးအခါက သာသနာတွင် စဉ်းစား မဟာဂဏ္ဍိဂိုဏ်း

ခွဲ ရှိခဲ့ကြဖူးရာ၊ ထိုဒါယကာမှာ စူဠဂဏ္ဍီဂိုဏ်းကို ကိုးကွယ် သူဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် ဆရာတော်က “ဒါယကာ၊ စူဠ ဂဏ္ဍီဆိုတာ ဘာကြောင့်ခေါ်တာကို သိသလား” ဟု မေးမြန်း ကြည့်ရာ၊ ဒကာက “မိဘ ဘိုးဘွားများက ယူရမည် ဆို၍သာ ယူရပါသည်။ စူဠဂဏ္ဍီအကြောင်း တပည့်တော် ကောင်းစွာ မသိပါဘုရား” ဟု ဝန်ခံလျှောက်ထားလေသည်။ ဤတွင်မှ ဆရာတော်က “အင်း... ဒကာတော် နာမည်မည်ပုံက (မြန်မာ အတွေး ရှမ်းအပြေး) ဆိုသလို ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှ မသိအောင် ဖြစ်နေပြီ” ဟု ဆိုတော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက ဆန်စပါးကို တစ်နေရာက တစ်နေရာသို့ အရောက်ပို့ဆောင် ရောင်းချနိုင်လျှင် ဣကောင်းစွာ မြတ်စွန်းကြ သောကြောင့် မြန်မာတစ်ယောက်သည် ရှမ်းမိတ်ဆွေ တစ် ယောက်ကို အဖော်ပြုကာ ရှမ်းရွာဘက်သို့ ဆန်ရောင်းရန်အတွက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

တောတစ်တောကို ဖြတ်သန်းကြစဉ် ကျား၊ ဆင် စသော တောရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ရန်ကို စိုးရိမ်သည်ကြောင့် ဆန်အိတ် ထမ်းလာသော မြန်မာကရွှေ၊ ရှမ်းက နောက်မှသွားလျက်ရှိစဉ် ရွှေမှ ဆန်အိတ်ပေါက်သည်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် ရှမ်းက “ဆန် အိတ်ပေါက်သည်” ဟု လှမ်း၍ ပြောလေသည်။

သို့သော် (ဆန်အိတ်ပေါက်တယ်) ဟူသောစကားမှာ အသံ ခံလာကြောင့် မြန်မာ့နားတွင် ‘ဆင်အိတ်ပေါက်တယ်’ ဟုကြား

ကား ဆင်အီးပေါက်သံကြားရင်တော့ မဝေးတော့လို့ ဖြစ်မှာပဲ ဟု တွေးတောကာ ဓနာန်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ တအားကုန် ပြေးလေတော့သည်။

နောက်မှ ရှမ်းမှာလည်း မြန်မာသည် အကြောင်းမဲ့တော့ မပြေးရာ၊ ပြေးစရာအကြောင်းရှိသောကြောင့်သာ ပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါလည်း သူ့အတူ ပြေးမှဆိုကာ ပြေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းပြေးသောကြောင့် မြန်မာလည်း အမှန်ပင် ဆင်နှင့်နီး ပြီဟု ယူဆတွေးတောကာ ပို၍မြန်စွာပြေးလျှင် ရှမ်းကလည်း မြန်မာကို အမိလိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်သားမှာ ပို၍ပြေးကြလေသည်။ အလွန်မော့၍ မပြေးနိုင်တော့သော အခြေထောက်မှ မတတ်သာတော့ဘဲ သစ်ဝင်တစ်ခုအောက်၌ နားကြမ်း၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြေးသည့် အကြောင်းကို ရှင်းပြကြမှ ဆန်အိတ်ပေါက်သည်ကို ဆင်အီးပေါက်သည်ဟု ကြားမိပုံကိုသိရှိပြီး မောမိသမျှ နှမြောတသကြရလေသည်။

“သည်ဥပမာလိုပဲ ဒကာရေ အကြောင်းအရာမသိဘဲနှင့် စူး ဂဏ္ဍီဖြစ်ရတာ နစ်နာလှသည်” ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။

၅၉။ နင့်ကိုငါကျော မောရရုံရှိမည် ပုံပြင်

မောင်တော် ကနောင်မင်းသားအား မျှော်ရသောလှိုင်ထိပ် ခေါင်တင်ကြောင့် စိန်ခြူးကြာညောင် စသော ဘောလယ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာရသကဲ့သို့ ဤပုံပြင်သည်လည်း လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောသော ပုံပြင် ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိဖုရား၊ ဖမာင်းမမိထံများ၊ များပြား လှသဖြင့် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေ သဖြင့် ဘောလည်ကိုရေးစပ်ကာ သိပါစေသော်လည်း မထူး မခြား ဖြစ်နေသောကြောင့် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်သည် ဆရာ တော်အား ချဉ်းကပ်ကာ လျှောက်ထား ရသည့် ကိစ္စဖြစ်လေ သည်။

“မုန့်လှပပါ ဘုရားတပည့်တော်မ၏ မောင်တော် မင်းသားသည် များပြားလှစွာသော မိဖုရားများစွာ၏ထံသို့သာ သွားလာ ဆက်ဆံကာ တပည့်တော်မအား တစ်မိန်းတစ်ရံဆံလို စိမ်းကားရက်စက် သွေပျက်လျက် ရှိပါသည်ဘုရား။ သို့ပါငြားလည်း တပည့်တော်မမှာ မိန်းမသားဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားများကဲ့သို့ ဖောက်ပြားရန်မကြံမိပါ။ ပုထုဇဉ် ကာမဂုဏ်သားများဖြစ်၍ တရားနှင့် ဖြေပါသော်လည်း မပြေသည့်ဆန္ဒကြောင့် နောင်တမများတွင်မူ ယောက်ျားစင်စစ်သာ ဖြစ်လိုလှပါသည်ဘုရား” ဟု လိမ္မာယဉ်ကျေး ကြားရသူ နားဝင် အေးလောက်အောင် ကြံတွေးလျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်သည် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်၏ ဆိုလိုရင်းမှာ မခံချိုသည့်သဘော ပါရှိနေသည်။ ယောက်ျားများမှာ ဖောက်ပြားနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း မိန်းမများမှာ ဖောက်ပြားနိုင်ခွင့် မရှိသည့်အတွက်သာလျှင် တစ်ဘက်က ပြန်လက်စား မချေရလေခြင်း၊ တကယ်လို့သာ သူဖောက်လျှင် ကိုယ်ဖောက်စတမ်း ဆိုပါက ဖောက်ချင်စမ်းပါက ဆိုလိုဟန်ရှိကြောင်း ရိပ်မိသိရှိတော် မူလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က “ဒကာမလေး လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် စဉ်းစား၍ နားထောင်စေချင်သည်။ ဟိုယခင် ရှေးကအဝေးခရီးမှ မိထံဆွေ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီး၍ ရောက်လာ၏။ အိမ်ရှင်မိတ်ဆွေမှာ ကျောမှ ကျောရစေ သဘောထားကာ ဝါအိမ်မှာလာနေသည့်အခိုက် ဒင်းမြင်းကို အမောဆိုက်အောင် စီးလိုက်မည်ဆိုကာ ဟောဟံလိုက်အောင်စီးလေသည်။ ဧည့်သည်

မိတ်ဆွေလည်း မခံချင်သဖြင့် ငါ့မြင်းကို ဒင်းစီးလျှင် သူ့ လှေကိုလည်း အသကားမနေရအောင် လှော်မည်ဟု လှေကို မနားတမ်းလှော်လေရာ လှေကမမော လှော်သူကသာမော ရပြီး ဟောဟဲလိုက်နေရှာသဟဲ့။

“ထိုဥပမာကိုသာ သာဓကယူပြီး မကြည်ဖြူသူကို အရှေ့တိုက်လျှင် ညွှန်သည်ပြောသည့် (နှင့်ကိုကျော၍မောရုံသာ ရှိမည် မချေမိဘူး) ဆိုသလို ဖြစ်တတ်သည် ဒကာမလေး” ဟု ဆုံးမတော်မူလေသည်။

၆၀။ အားနာလွန်းလို့ အားနာလွန်းလို့

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားသည် ရန်ကုန်မြို့ အထောက်တွင် တရားရေးအေး တိုက်ကျေး ဟောပြောနေစဉ် တပည့်ရင်း တစ်ယောက်က သားတစ်ယောက် လက်ဆွဲ၍ ထောက်ရှိလာကာ တရားနာလျက်ရှိလေသည်။

တရား အဆုံး နိဂုံး သတ်ပြီး သော အခါ ထို လူ သည် လူပျို ပေါက် သားကလေး

နှင့် အတူ ဆရာတော်ရှေ့သို့တိုးကပ်လျက် “တပည့်တော်၏သား

ကလေးသည် အာပေအာပေတွေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပါလျက် သူ့
ဓမ္မာ တစ်ပါးသောဘာသာသို့ လိုက်ပါ ကိုးကွယ်လျက် ရှိပါ
သဖြင့် အရှင်ဘုရားက တရားဟောပြဆိုမတော်မူပါ ဘုရား”
ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတရား၏ လေးနက်ပုံတို့ကို
လူ့ရွယ်နားလည်နိုင်ရန်တို့ကို ရှင်းရှင်းနှင့်လိုရင်းကိုသာ ဟောပြ
တော်မူပြီးနောက် လူ့ရွယ်အား မေးမြန်းကြည့်တော်မူလေသည်။

လူ့ရွယ်ကလည်း “ဟပည့်တော်လည်း တစ်ပါးသော ဘာ
သာ နားလည်၍မဟုတ်ပါ၊ အပေါင်းအသင်းများဆွယ်၍ အား
နာပါးနာ ပါရပါသည်” ဟု လျှောက်ထားလေရာ၊ ဆရာ
တော်က “အင်း...ဒကာလေးက အားမနာသင့်ရာမှာ အားနာ
တာကို ဟိုပုံပြင်လိုကျနေပြီ”

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကဆိုပါတော့၊ မြို့ငယ်ကလေးတစ်ရွာမှာ
အထည်ရောင်းစားတဲ့ ဈေးသည်ဝယ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ အဲဒီလို
ဈေးရောင်းနေတဲ့အခိုက်မှာ ယောက်ျားဈေးဝယ်တစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး လုံချည်တစ်ထည်ဝယ်သတဲ့၊ ဒီတော့ ဈေးဝယ်
သူက “လုံချည်ဘယ်လောက်လဲဗျ” လို့ မေးတော့ ဈေးသည်
ကလည်း “မောင်ကြီး ဈေးဆိုရမည်မှာ အားနာလှပါတယ်၊
မောင်ကြီးသာကြည့်ပြီး ဈေးပြောပါ၊ ရောင်းသာရင်လဲ ရောင်း
ပါမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဈေးဝယ် ယောက်ျားကလည်း “ကျုပ်ဟာလဲ
ဈေးပေးရမှာ အားနာတယ်၊ နည်းသော်ရှိ ပျားသော်ရှိ
မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားပဲကြည့်ပြောပါ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ ဈေးသည်မကလည်း “အို...ပေးသာပေးပါ ကျွန်မ ဈေးဆိုင်ရတာ အားနာတယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

ယောက်ျားက “ဟာဗျာ ကျုပ်ကလည်း အားနာတတ်တာ ပဲ၊ အားနာတတ်တာမှ မပြောနဲ့တော့၊ ကျုပ် အားနာမိတာ ငွေသုံးသောင်း ကုန်တာအထိ အားနာမိတယ်ဗျာ” လို့ ပြော တော့ ဈေးသည်က အားကျမခံ “အမယ်လေး မောင်ကြီးအား နာတာက ငွေသုံးသောင်းရယ်၊ ကျွန်မဖြစ်ပုံလောက် မဆိုး သေးပါဘူး၊ ကျွန်မအားနာတာက ဟောဒီကလေး ခြောက် ယောက် တစ်ယောက်မှ အဖေမပေါ်ဘူး” လို့ ပြောသတဲ့။

“အဲဒီဥပမာလိုဘဲ မင်းမှလည်း အပေါင်းအသင်း အား နာတာနဲ့ မိရိုးဖလာကို ပစ်ပယ်ထားတာ တော်တော်ကြာ ကလေးခြောက်ယောက် အဖေမပေါ် ဆိုသလို ဖြစ်နေပါဦး မယ်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသတည်း။

၆၁။ အသက်ကြီးရင် ခုကြီးတာပဲပုံပြင်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရား သည် မန္တလေးမြို့ အနောက် ပြင်၊ မင်းတုန်းမင်း လူထား သော သင်္ဂဇာ ကျောင်းတိုင်း

တပည့်တပန်းများဖြင့် သိုက်မြိုက်စွာ စာဆိုလျက်ရှိလေသည်။

ထိုကျောင်းတိုက်တွင်လည်း ခင်ကြီးဟုခေါ်သော တောထွက် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးမှာ အသက် ၅၀ ကျမှ ရဟန်းဖြစ်သဖြင့် ဝါ တော်မှာ တစ်ဝါမျှသာရှိသေး၏။ ထိုရဟန်းသည် အခြားသော ရဟန်းများထက် ဝါငယ်သော်လည်း ဝါကြီးသည့် ဦးပဉ္စင်း၊ ဘုန်းကြီး စသူတို့ကို ရှိသေရမှန်းမသိ၊ မိမိက အသက်ကြီးသည် ဟူသော အယူအဆဖြင့် ရွှေကမနေတန်ဘဲ ရွှေကနေခြင်း၊ အဦးအဖျား မပြုအပ်သည်များကို ပြုခြင်းဖြင့် နေထိုင်တော့ သည်။

ထိုသို့သော အပြုအမူတို့ကို အတူနေသော ဦးပဉ္စင်းများက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ ပြောဆိုဆုံးမသော်လည်း နာခံသည် မရှိဘဲ “ငါအသက်ကြီးတာပဲ” ဟူ၍ အသက်နှင့်ချည်း ကိုင်၍ ပေါက်နေသောကြောင့် အခက်ကြုံ၍ နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မူကား မတတ်သာတော့သဖြင့် သင်္ဂဇာ ဆရာတော်အား တိုင်ကြားလျှောက်ထား ရတော့ရာ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်က ဦးပဉ္စင်းကြီးကိုခေါ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ၌ လိုက်နာကျင့်သုံးရသောဝတ်များ၊ ဘုန်းကြီးချင်း ကျင့်သုံး လိုက်နာရမည့် ကျင့်စဉ်များတို့ကို သြဝါဒပေးသော်လည်း ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာ “တပည့်တော်က အသက်ကြီးတာကိုး” ဟုပင် ဆင်ခြေပေးလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါမှ ဆရာတော်က အောက်ပါ ပုံပြင်ဖြင့် ဥပမာတင်ကာ ပြောပြရလေသည်။

“အင်း...ဦးပဉ္စင်းရဲ့အယူအဆက အထက်အညာ ပြင်စီမြို့ က မိကျန်လိုဖြစ်နေပြီ...။ ပြင်စီဆိုတဲ့ရွာကြီးဟာ မြင်းခြံနယ် အပါအဝင် ကမ်းနားရွာကြီးအနီးမှာရှိတယ်။ ရောဝတီမြစ်နဲ့

မလှမ်းမကမ်းဆိုတော့ အဲဒီမိကျန်ဟာ လှေကြွခိုးပြီး အောက်မြို့
ကျေးရွာကို အညာကုန်ရောင်းသွားသတဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်တည်း သွားရ လာရဆိုတော့ အသက်
အရွယ် ငယ်တယ်ဆိုတာထက် ကြီးတယ်ဆိုတာက ပိုပြီးကောင်း
တယ်ဆိုပြီး သူ့ကို အသက်မေးတဲ့သူတိုင်းကို အသက်ကြီးတယ်
ဖြစ်အောင် ရှေးသက္ကရာဇ် (ခ)ကို ပိုပိုကြီးကြီးပြီးပြောသတဲ့။

ဒီလိုချည်း ပြောပြောနေတာကို အောက်သူတွေကြားတော့
“မယ်ကျန်ရယ်...အရွယ်နဲ့မျှကြည့်ရင် မယ်ကျန်ပြောတဲ့ မွေး
သက္ကရာဇ် မလိုက်ဘဲဖြစ်တယ်၊ ဘာလို့ ဒီလိုပြောရသလဲ” လို့
မေးတော့မှ “အသက်ကြီးလို့အေ့” လို့ သူကပဲ ခပ်ငေါ့ငေါ့
ပြောသတဲ့။

ဒါနဲ့ အောက်မြို့ကမိတ်ဆွေတွေက “မဟုတ်မိဘူးမကျန်ရဲ့
အသက်ကြီးရင် ခုသေးတယ်၊ ခုကြီးရင် အသက်ငယ်တယ်” လို့
ပြောတော့ မကျန်ဟာ မလျော့သေးဘဲ “ညည်းထို့အောက်မြို့က
ရှုပ်လှသအေ၊ တို့ဆီဖြင့် အသက်ကြီးရင် ခုကြီးတာပဲ။ ခုကြီး
ရင်ဖြင့် အသက်လဲကြီးတာပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီဥပမာလိုပဲ ဖြစ်နေဦးမယ်ဟု မိန့်ကြားကာ တောထွက်
ရဟန်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူလေသည်။

၆၂။ ပန်းနာပျောက်တဲ့ဆေးပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးသည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား
 ဖူးကြွခိုက် ဒကာတစ်ယောက်
 ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် “မိမိ
 သည် ကိလေသာ ကင်းလွတ်
 စေရန် အဘွက် အဂ္ဂိရတ်ကို

ထိုး၍နေပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေရာ ဆရာတော်
 သည် ပြုံးရုံမျှမက ရယ်မောတော်မူလိုက်သည်။

ဒကာလုပ်ပုံက “ပန်းနာကုဆေးဆရာ” လို့ ဖြစ်နေပါပြီ။
 တစ်ခါတုန်းက ပန်းနာရောဂါသည် စွဲကပ်နေသူ လာမိဦးဟာ
 ဆရာပေါင်းစုံကုလို့ မပျောက်မကင်းရလို့ စိတ်ပျက်နေတဲ့အခိုက်
 မှာ သေသော်လည်းသေစေ၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးရသော် မြတ်
 သေးတယ်လို့ ယူဆပြီး ဘုရားဖူးသွားသတဲ့။

ဘုရားဖူးသွားရင်းနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့အဖော်ခြင်း စကား
 စပ်မိရင်းက မပျောက်နိုင်တဲ့ ပန်းနာအကြောင်း ရောက်သွား
 တော့ ဘုရားဖူးမိတ်တွေတစ်ဦးက “အမယ်လေး ပန်းနာများ
 ဗျာ၊ စောစောကသာသိရင် တောင်ပေါ်တောင်မရောက်ဘူး
 ငှက်အောက်မှာပဲ ပျောက်ပါနဲ့” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒါပေမယ့်လည်း ဆရာပေါင်းစုံလာတဲ့ ရောဂါသည်မှာ မယုံနိုင်ဘဲရှိနေလို့ ခပ်အင်အင်လုပ်နေသတဲ့။ ဒီတော့ ဆေးမြီးတို့ ဆရာက “မယုံမရှိနဲ့မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ကယ်မဖို့ ပြောတာ၊ ခင်ဗျားဆီက ဆေးဖိုးဝါးခ တစ်ပြားမှ ရလိုလို့ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားရလို့ တန်ဖိုးမထား မရှိလေနဲ့ ကျုပ်က ကုသိုလ်ဖြစ်ကုမှာ ငရဲကြီးမခံပါဘူး စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ” လို့ အပြောကောင်းတာနဲ့ ရောဂါသည်လည်း ယုံကြည်ပြီး ဆေးကုသဖို့ သဘောတူတာနဲ့ ဆေးကုမယ့် လူကလည်း တစ်နေရာမှာသွားပြီး သူ့ဆေးကို စီရင်ပြီး ကျွေးသတဲ့။

ပန်းနာရောဂါသည်ဟာလည်း စေတနာနဲ့ ပေးတဲ့ဆေးမှ လို့ စားရပေမယ့် ညီစီစီအနံ့နံ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း မပြောသာဘဲ ကြိတ်ပြီးတော့ ဝါးနေရသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ဆေးပေးတဲ့သူ မေးပုံက “ဘယ့်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေ ကျုပ်ဆေးဝါးနေရတဲ့အခိုက်မှာ သက်သာရဲ့လား” လို့ ပြောတော့ “ဟာ ဝါးတုန်းပါပဲဗျာ။ တယ်မသက်သာဘူး” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ “ဒါလောက်နဲ့ မရသေးရင် ဒီရောဂါတယ်မငယ်လှဘူး၊ ဝါးနေတဲ့ဆေးကို မျှိုသာချလိုက်” လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ ပန်းနာသည်ဟာလည်း ဆေးရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း မျှိုသာချလိုက်သတဲ့။

ဆေးရှင်ကလည်း “ဘယ့်နှယ်လဲမျှိုချလိုက်တာ သက်သာရောမဟုတ်လား” လို့ မေးပေမယ့် ရောဂါသည်ကတော့ “မသက်သာသေးပါဘူးဗျာ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဆေးရွှင်ကလည်း ဆေးမေ့မီးကောင်းလားလို့ “ဟင်း...
 ခင်ဗျားမညာနဲ့၊ ခင်ဗျားသာ မပျောက်ရှိရမယ်၊ ပျောက်တဲ့
 လူတွေအပုံ။ မယုံရင်ကြည့်ဗျာ၊ ဟောဒီဖိနပ် ဖနောင်တို့နေတာ
 ပဲကြည့်ပေတော့” ဆိုပြီး သူ့ဖိနပ်ကိုပြတော့မှ ရောဂါသည်
 ဟာ သူ့ဖိနပ်ရဲ့ ဖနောင်စာကို စားမိလျက်သား ဖြစ်နေမှန်း
 သိလို့ ရွံရွံ့ပြီးတဝေ၊ ဝေ၊ အန်တော့တာပဲတဲ့။ ဒီလိုအန်
 လိုက်တော့မှပဲ ရောဂါပျောက်သွားသတဲ့။

“ဒကာကြီးလည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်တာနဲ့ အဂ္ဂိရတ်ထိုးရင်
 တော့ နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးပြီ ဖိသာထိုးလေတော့” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေ
 သတည်း။

၆၃။ ငါ့ကိုမလုပ်နဲ့၊ ပုတ်ကြီးသာခေးနဲ့ခုတ်

ဟသံဘတမြို့တွင် ကံဂိုဏ်းနှင့်ဒွါရဂိုဏ်းရှိကြရာ တစ်ဖက်က
 ဒုကာများက ဆရာတော်ကြွရောက်ခိုက်တွင် ဒွါရဘက်က
 ဒုကာများကို တရားရေအေးအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူ
 ပါရန် လျှောက်ထားသည်။ “ဒွါရဘက်က ဒုကာအပေါင်းတို့
 ကို အရွှင်ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ခေါ်ငင်၍ လာပါမည်ဘုရား”
 ဟုလည်း လျှောက်ထားကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ကံ
 ဒွါရ နှစ်ဖက်သောဒုကာတို့ကို (ဖိုးတရုတ် ဖက်ရောင်းသွား)
 ပို့ပြင်ကို ပမာတင်၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

တစ်ခါက ပြည်မြို့မှာ မောင်တရုတ်နဲ့ မတုတ်ဆိုတဲ့ လင်
မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ မတုတ်က လင် မောင်တရုတ်ကို
ရန်ကုန်သွားပြီး ဖက်ဖောင်းဖို့ ပြောသတဲ့။

မောင်တရုတ်ဟာ ရိုးလည်းရိုး၊ ခရီးထွက်လည်းပျင်း၊
ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်နဲ့ဆိုတော့ ‘ငါဟာ ဘယ်မှသွား
ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတဲ့ မြို့ကြီး မသွားတတ်ပါဘူး’
လို့ ငြင်းသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မယားမတုတ်က “အမယ်လေး ပါး
စပ်ပါရွာတွေတဲ့တော်ရယ်၊ ယောက်ျားကပဲ မေးမြန်းသွား
လည်း ရောက်ပါတယ်၊ ဒီကနေပြီး ဘယ်ကိုသွား၊ ဘယ်ကိုလိုက်
ဆိုတာလည်း ကျုပ်ပြောပြလိုက်မယ်၊ ဖက်ထည့်တဲ့အခါ ပုတ်
ကြီးတစ်လုံး ပုတ်ငယ်တစ်လုံး လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါဟာ
လမ်းမမှားတဲ့နည်းဘဲ၊ ကဲပါ သွားတာသာ သွားပါ တော်
ရယ်၊ ဟိုမှာ ဖက်ဈေးကောင်းလိုက်တာမှ တစ်ခေါက် သွားရင်
တစ်လစားလောက်သတဲ့” လို့ အဲဒီလို မယားက ဇွတ်အတင်း
ပြောတော့ လူရိုးကြီးမောင်တရုတ်ဟာလည်း “ကဲ-ဒါလောက်
ရှိလှတာ နင်ပြောတဲ့ ပုတ်နှစ်လုံး လုပ်ဟာ၊ ငါသွားမယ်” လို့
အာမခံသတဲ့။

မတုတ်လည်း ဖက်ထည့်ဖို့ပုတ်ကြီးကြီးကတစ်လုံး၊ ပုတ်ငယ်
ငယ်က တစ်လုံး ရက်လုပ်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကို ထည့်ပြီး
“ကိုတရုတ်ရေ....ပုတ်ကြီးကိုရွှေက အမြဲထားပြီးထမ်း၊ အဲဒီ
ပုတ်ကြီးသွားရာကိုသာလိုက်” ဆိုပြီး လမ်းညွှန် လိုက်သတဲ့။

ကိုတရုတ်ကလည်း ပုတ်ကြီး-ရွှေကထားပြီး မတုတ်ပြတဲ့
အတိုင်း လိုက်လာခဲ့တာ ညနေခင်းရောက်တော့ ဇရပ်တစ်ခု
မှာ အသာနားဖို့ရာ ပုတ်ကြီးကို လမ်းမှာချထားသတဲ့။

အဲဒီလို ပုတ်ထမ်းကို လမ်းမှာချထားပြီး အိပ်နေတုန်းတခြား
 လမ်းသွားတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်နေတဲ့ ပုတ်ကြီးကို ဟိုဘက်
 လှည့်ပြီး ချထားခဲ့သတဲ့။ ကိုတရုတ်ဟာလည်း အိပ်ရာက
 နိုးလို့ ပုတ်ကြီးရွှေ့ကထား ခရီးထွက်ခဲ့တာ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်
 လာသတဲ့။ အချိန်မှာ စကပြစ်နေလေတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ
 တည်းခိုဖို့ ပြောဆိုပြီး အိပ်ရမှာပဲလို့ တွေးပြီး အိမ်တစ်အိမ်ရွှေ့မှာ
 ရပ်ကြည့်လိုက်သတဲ့။

“အလို-ရန်ကုန်မြို့ဟာ နာမည်သာကြီးတယ် တိုမြို့နဲ့ ဘာမှ
 မခြားဘူး၊ ခုဆိုကြည့်စမ်း ဒီအိမ်ဟာဆိုလည်း ငါ့အိမ်နဲ့တထေရာ
 တည်းပါလား” လို့ သူ့စိတ်မှာ တွေးတောနေသတဲ့။ အေးလေ
 ဒါကြောင့် လူတူမရှား နာမည်တူမရှား ဆိုသလို၊ မြို့တူမရှား၊
 အိမ်တူမရှားလို့ ဆိုရမှာပေါ့လို့တွေးပြီး၊ အို...အိမ် ရှင် တို့လို့
 ခေါ်ကြည့်လိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ သူ့မိန်းမက “ဟင်္ဂအင်း...အသံက
 တော့ ကိုတရုတ်ရဲ့ အသံပါလား၊ ဘယ်လိုများဖြစ်လာပါလိမ့်”
 ဆိုပြီး မီးခွက်ကလေးနဲ့ အသာထွက်ကြည့်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ
 ကိုတရုတ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

ဒါပေမယ့် အိမ်ရှင်တို့လို့ ခေါ်တာထောက်ရင် မျက်စိလည်
 နေပြီနဲ့ထူတယ်၊ အသာထောင်ကြည့်ဦးမယ်လို့ ဝိတ်ကူးပြီး ‘ဘာ
 ကိစ္စလဲတော်’လို့ ဣန္ဒြေမပျက် မေးလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့....

ကိုတရုတ်က “ကိစ္စကတော့ ထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ပြည်မြို့ကပါ။ ဒီရန်ကုန်ကိုလာပြီး ဖက်ရောင်းတော့ အသိ မိတ်ဆွေမရှိလို့ တစ်ညတာ နှစ်ညတာ တည်းစမ်းပါရစေ” လို့ ဆိုသတဲ့။ မယားမတုတ်ကလည်း “အေးလေ... ကြာကြာတော့ အတည်းမခံနိုင်ဘူး၊ တစ်ညမျိုး နှစ်ညမျိုးတော့ တည်းတာ ပေါ့” လို့ ခပ်တည်တည်ပြောပြီး အိမ်ထဲခေါ်လာသတဲ့။ အိမ်ထဲ ရောက်တော့ကိုတရုတ်ဟာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် စေ့စေ့စပ်စပ်လှည့်ပတ် ကြည့်သတဲ့။ နောက်သူ့ မိန်းမကို သူ့သေသေချာချာကြည့်ပြီး မေးပြန်သတဲ့။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမယ် ပြည်မြို့မှာ ညီမတော်စပ်တာ များရှိသလား” လို့ မေးတော့ မတုတ်က “မရှိပါဘူးတော် ဘာဖြစ်လို့တုံး” လို့ မေးလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ကိုတရုတ်က “ပြည်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ခင်ဗျားက တူလွန်းလို့ပါ” လို့ ပြောတော့ မယားမတုတ်က ကိုတရုတ်သျှောင်ကိုဆွဲပြီး “တကတည်း အရန်ကော၊ ရန်ကုန်ထွက်သွားတာ ဘာကြောင့် ပြည်မြို့ဘက်ရောက်ရသလဲ” လို့ ရိုက်နှက်တဲ့အခါ “မိုက်ပါဘိ ရှင်မရယ်၊ ငါ့ကိုမလုပ်နဲ့ ပုတ်ကြီးသာခားနဲ့ခုတ်” လို့ ဆိုသတဲ့ ဒကာတို့ရဲ့။ “အင်း... ဒကာကြီးတို့ ကိစ္စမှာလဲ ပုတ်ကြီးသာခားနဲ့ ခုတ်မှ ငြိမ်းတော့မှာပဲ” ဟု ဟောပြောလေသတည်း။

၆၄။ ကိုယ့်တရား ကိုယ်မမှတ်မိပုံပြင်

ကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့ သင်္ဂဗောဓရာတော်ဘုရား ရောက် ရှိ ကာ တရားဟောသောအခါ ပရိသတ်မှာလည်း အလွန်စည်ကား၍ အုပ်ချုပ်မှု၊ ဧည့်ခံမှုစသည့်ဝေယျာဝစ္စများမှာ အလွန်များပြားလေသည်။ တရားပွဲ ကမကထပြုကြသော လူကြီးများအနက် မြို့အုပ်ဦးမှတ်ကလေးလည်း တာဝန်အများဆုံး အလုပ်အရွပ်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော် တရားဟောပြောနေသည့် အခိုက် မှာ ကောင်းစွာ နာကြားရခြင်းမရှိဘဲ ဟိုထသွားလိုက်၊ သည် ထသွားလိုက်ဟန်ဖြင့် ရှိနေသည်ကို ဆရာတော်သည် သတိထား မိလေသည်။

တရားပွဲများပြီး၍ နီးစပ်သော ဒကာမများ အနီးအနားသို့ လာရောက် စကားပြောသောအခါတွင် ဆရာတော်က “မြို့အုပ် ဦးမှတ်ကလေး တရားမှ ကောင်းကောင်းနာရပါစ” ဟု မေးရာ မြို့အုပ်က “ဗဟိရကိစ္စများနေ၍ ကောင်းစွာ မနာရပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားရာ “အင်း-ဒကာအတွက် တရားထပ်ဟော ရမလို ဖြစ်နေပြီ ဒါပေမယ့် ထပ်ဟောရအောင် ဘုန်းကြီးကလဲ ကိုယ့်တရား ကိုယ်မှမှတ်မိပါ့မလား မသိဘူး” ဟု မိန့်ကြားသော အခါ ရယ်မောကြရလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က မရယ်ကြနှင့်ဦး၊ ဒါမျိုး အမှန်ပင် ဖြစ်ဖူးသည်။ (သားဆုံး၍ တရားတစ်လုံးမှ မမှတ်မိတော့

ထပ်ပြီး ဟောပါဦး) ဆိုတဲ့ ဥပမာပုံပြင်ကို ဟောပြမည်ဟုဆိုကာ အောက်ပါပုံပြင်ကို ဟောပြတော် မူလေသည်။

ရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ သားသေတဲ့ အသုဘတစ်ခု က ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းကြီးကိုပင့်လို့ လိုက်ပါသွားသတဲ့။ သူ့သားမှာ သီလပေး ရေစက်ချပြီး ဘုန်းကြီးက တရားဟော သတဲ့။ တရားကတော့ လူ့ဘဝမှာ သေမျိုးချည်းပဲ၊ ဘုရား ရဟန္တာသော်မှ လွန်ဆန်၍မရသော အနိစ္စတရားကြီး ဖြစ် ကြောင်းများကို ဟောကြားတော်မူတာပေါ့၊ ဒီလိုဘုန်းကြီးက ကျကျနန ဟောပေမယ့် တရားနာတဲ့ အထဲက အသုဘရှင် အဒေါ်ကြီးကတော့ သူ့သားသေတဲ့ကိုစွဲပဲ စိတ်ရောက်နေလေ တော့ တရားသံဟာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပေါ့လေ။

တရားအဆုံးသတ်ပြီးတဲ့နောက် ဘုန်းကြီးက “ဒကာမကြီး ဘုန်းကြီးဟောတဲ့ တရားများ မှတ်မိရဲ့လား” လို့ မေးတော့ “သားစိတ်ကြောင့် မမှတ်မိပါဘုရား၊ ဒါကြောင့် ပြန်ဟော ပါဦး” လို့ တောင်းပန်သတဲ့၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက “အင်း... ဒကာမကြီးလဲ ဘုန်းကြီးဟောတဲ့တရားလဲ မမှတ်မိ၊ ဘုန်းကြီး ကလဲ အလှူပစ္စည်းက နည်းပါး၊ တပည့်တွေက များလို့ကျောင်း က ဦးပဉ္စင်းတွေ ဝေလောက်ပါ့မလားလို့ တွေးရင်း ဟောရ တာမို့ ကိုယ်ဟောတဲ့တရား ကိုယ်မမှတ်မိလို့ ထပ်ဟောလို့ မဖြစ်ပါဘူး” လို့ ပြောသံတဲ့။

အခုလည်း “မင်းနဲ့ငါ ဓာတ်သိမ့်၊ မမှတ်မိတဲ့လို့ချည်ထား ကြစို့” ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

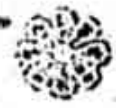
၆၅။ လျှော့မယ်လျှော့တော့လည်း အမြန်သား

ဆရာတော်ဘုရား ဘီးလင်းသို့ အရောက်တွင် ပြဿနာ တစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလေသည်။ ဘီးလင်းမြို့မှ စာပြော ဆရာသည် မင်္ဂလာစာရားကို ဟောကြားရာတွင် “သားနှင့် မယားတို့အား ရွှေငွေပစ္စည်းများဖြင့် ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုအပ်၊ မြတ်သောဘုရားတို့ကို ဟောပြောခြင်းဖြင့်သာ ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ အပ်သည်” ဟု ပြောနေသည်ကို အတည်တကျ၊ မှန်မမှန်ဆုံး ဖြတ်ပေးတော်မူပါဘုရားဟု ရပ်ရွာက လျှောက်ထားသဖြင့် စာပြောဆရာအား “ဤသို့ပြောသည်မှာ မှန်သလား” ဟု မေး မြန်းလေရာ၊ စာပြောဆရာက “မှန်ပါသည်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားက မမှန်ဘူးဆိုရင်လဲ နောက်ကို ပြင်ဟောပါမယ်ဘုရား” ဟုလျှောက် ထားလေသည်။

ဆရာတော်က ပြုံးတော်မူ၍ “လျှော့မယ် လျှော့တော့လဲ ညောင်ဦးက ကူးတို့သူကြီး မောင်ပဲလို့ ကူးတို့ကူးခ ဝဝိ ဆိုလို့ ကူးမယ် သူက များပါတယ် လျှော့ပါဦးလို့ပြောကာ ရှိသေး၊ ကဲကဲတစ်ပဲသာပေးပါတော့ ဆိုသလို

လျှော့မယ် လျှော့တော့လဲ အမြန်သားပါလား” ဟု မိန့်တော်မူ လေသည်။

၆၆။ ရွှေပါတိုင်းမကောင်း

သင်္ဂဇာဆရာတော်အား မြို့ရွာအသီးသီးက ပင့်ဖိတ်ကာ တရားပွဲ တောင်းဆိုကြရာတွင် အခမ်းအနား ကြီးကျယ်စွာ ဆင်သလျက် ပင့်ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။ ဘီးလင်းမှ ခရီးဆက်၍ မော်လမြိုင်ဘက် အရောက်တွင် ကျိုက်သံလန် ဘုရားအနီးတွင် တန်ဆောင်းကြီးသို့ ပင့်ဆောင်ကြသောအခါ ဒကာဒကာမများ က ချီးကျူးထောပနာသော ရတုများဖြင့် ရွတ်ဆိုကန်တော့ကြ လေသည်။

မင်္ဂလာကျက်သရေ၊ တက်ဖွိုးဝေသား၊ မြူ
 တေရောင်ရွန်း၊ မြရည်သွန်းသည်၊ ညောင်နန်း
 ဗုဒ္ဓဟေ၊ ပလ္လင်ဘေဉ်၊ ပရမေထွဋ်ဘုန်း၊ မာရ်
 ကိုမုန်း၍၊ ပျက်ပြုန်းသောအခါ၊ ရွှေသမ္ဘာ
 ကြောင့်၊ ဒေဝါရဲမက်၊ ရွှေတပ်ပျက်၍၊ ဂယက်
 ရေကြော နှစ်မျောလေသော်....

ဟူ၍ဖြစ်ရာ ဆရာတော်သည် အစံအဆုံး နားထောင်ပြီးမှ မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ...

သည်ရတု၌ “ရွှေသမ္ဘာကြောင့်” ဟူ၍ ဘုရား၏ ဘုန်းတော်သမ္ဘာကို ရွှေထည့်၍ စပ် ထားသည်ကား လျော်ကန်သော်လည်း ‘ရွှေ တပ်ပျက်’ ဆိုသည့် မာရ်နတ်၏ တပ်များ ပျက်ရာတွင် ရွှေထည့်သုံးချင်းမှာ မအပ်မရာ

ကျနေပေသည်။

သို့ကြောင့် ရှေးဆရာတို့သည် ‘အစစ်အမေးတတ်၏။ ဓမ္မသတ်ကို မကျွမ်း၊ အစီအကုံး ကောင်း၏။ အကြောင်းအရာ မလျော်’ ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခု ဤစာမှာလည်း ရှေးက လူနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ငြင်းကြသလို ဖြစ်နေပြီဟု မိန့်ကြားလေရာ ဒကာအပေါင်းတို့က တောင်းပန်သဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ....

ရှေးအခါက စာပေးစာစု ဝါသနာပါတဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဟာ စာအကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်း ပြောကြရင်းမှ တစ်ယောက်က “ဟ...သူငယ်ချင်း ကဗျာဆိုတာယဉ်ရတယ်ကွ” လို့ပြောတော့၊ တစ်ယောက်က “ယဉ်တာများ ခက်လွန်းလို့ ထီးသုံးနန်းသုံး စကားလုံးတွေထည့်ပြီး ရေးစပ်လိုက်ရင် ယဉ်တာပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ တစ်ယောက်က “သူငယ်ချင်း မင်းပြောတာမှားနေပြီ၊ ထီးသုံးနန်းသုံးပါတိုင်းယဉ်တာ မထင်လေနဲ့၊ ခိုင်းတာတွေ အများကြီး မင်းမှမသိဘဲ” လို့ပြောတော့ တစ်ယောက်က “မင်းရရင် ဆိုပြစမ်းပါ” ဆိုတော့ စာစုစာမှတ် ကောင်းတဲ့ လူက ရွတ်ပြလိုက်သတဲ့။

“ဝယ်လိုက်ကြရှင် ခေါင်းပေါ်မှာ အသာတင်ခဲ့၊
နှမ်းဖတ်ချဉ် ရွှေဗိန္ဒုရယ် နန်းသူ မျက်ချေး”

လို့ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က “အေးဟုတ်သားပဲ၊ နှမ်းဖတ်ချဉ်ကို နန်းသူ မျက်ချေးနဲ့ နှိုင်းတာကတော့ ခိုင်းတာပေါ့ကွ” လို့ ဆိုသတဲ့ဒကာတို့ရေ။ ဒီလိုပဲ ‘ရွှေပါတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး’ မိန့်ကြားလေရာ အားလုံးသော ပရိသတ်နှင့်

ရတုပါရေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ပါ “မှန်လှပါ နာယုပွယ်ပါဘုရား”
ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ။

၆၇။ ကြပ်ကြပ်စစ်တော့ အညစ်အကြေး
တုံးကြီးပါလား

ပျဉ်းမနားမြို့ သရက်အုပ်ရွာမှ ဒတာ ဒကာမ များသည်
ကျောင်းဆောက်လုပ်ကာ မန္တလေးမြို့ရှိ သင်္ဂဇာဆရာတော်ထံ
သို့ လာရောက်လျက် ကျောင်းထိုင်ရန် သင့်လျော်မည့် သံဃာ
တော် တစ်ပါးအား ချီးမြှင့်ပါရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်
သောကြောင့် ကျောင်းထဲတွင် ဝါအကြီးဆုံးဖြစ်သော ဆယ်
ဝါရသည့် ဦးဝိသုဒ္ဓကို ထည့်လိုက် လေသည်။ သို့သော်
ဦးဝိသုဒ္ဓမှာ ထိုရွာရောက်၍ ကျောင်းထိုင်ပြီး များမကြာမီ
အတွင်း သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ လောကီမှုမှာ အရှုပ်အထွေး
ကြောင့် အခြားသော သံဃာတော်တို့က ကြည့်၍ ဝိုင်းပယ်
ထားခြင်းကို ခံရလေသည်။

ဆရာတော်သည် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံး
သောအခါ ဦးဝိသုဒ္ဓသည် ဆရာတော်ထံ လာရောက်ကာ ဝတ်
ကြီး ဝတ်ငယ် ပျူပျူငှာငှာ ပြုစု၍ နေသည်ကို ဆရာတော်က
အကြောင်းစုံမသိ သေးသဖြင့် ကျေနပ် နှစ်သက် နေမိလေသည်။
သို့သော် ရက်များမကြာမီ ဦးဝိသုဒ္ဓက “ထပည့်တော်အား

သံသာအများက ဒကာမတစ်ဦးနှင့် မတရားစွပ်စွဲကာဝိုင်းပယ် ထားပါသည်”ဟု လျှောက်ထားလေလျှင်၊ သင်္ဂဇာဆရာတော် လည်း အမှုအခင်းအသွားကို ဆင့်ခေါ် စစ်ဆေးတော်မူလေရာ ဦးဝိသုဒ္ဓပင်လျှင် မသန့်ရှင်းသော အဖြစ်ကို သိမြင်တော်မူလေ သည်။

ဆရာတော်က “ငါ့အရှင်၏ အမှုက ဆရာတော်လည်း မကယ်နိုင်၊ ငါ့ရှင်ကို ထည့်လိုက်ရတာ ပြည့်ဝကို လှေထိုးထည့် မိရသလို ဖြစ်နေပေါ့”ဟု မိန့်တော်မူကာ အောက်ပါပုံပြင်ကို ဟောတော်မူ၏။

ရှေးသရောအခါက ရတနာပူရ အင်းဝပြည်တွင် တောင်ပြင် သူဌေး တစ်ဦးတွင် ပြည့်ဝဆိုတဲ့ (ကျွန်မ) ရှိသတဲ့ တစ်ခါ တစ်ပါး လှေထိုးသမား ရွာမရသည်နှင့် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ပြည့်ဝကို ထည့်လိုက်သတဲ့။

ပြည့်ဝဟာ ခရီးသွားရင်း လှေထိုးသားတစ်ဦးနဲ့ ချစ်ရည် လူးခဲ့မိလို့ ကိုယ်ဝန်ရလာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူဌေးက ဘယ် လို့မှ အပြစ်မဘင်ဘဲနဲ့ “ဟဲ့...ဒါဟာ ဘာ ရှက်စရာ ရှိလို့လဲ၊ လောကဓမ္မတာပဲ၊ ရဲရဲသာမေး၊ ငါ့တာဝန် ရှိပစေ”လို့ အား ပေးသတဲ့။ တစ်ရက်ကျတော့ ကမ္မဇလေလှုပ် မီးဖွားဖို့ အချိန် ရောက်လာတော့ ကလေးလို့ချင်လှတဲ့ သူဌေးလင်မယားဟာ မီးနေခန်းထဲမှာ ဝိုင်းကူနေကြသတဲ့။

မိန်းမတို့ ဓမ္မတာ သားဖွားရာမှစ ထုံးစံဖြစ်တဲ့ ကလေး မဖွားမီ အညစ်အကြေးတုံး ကျလာတာကို သားသမီး မမေး ဖူးတဲ့ သူဌေးလင်မယားဟာ ကလေးမှတ်ပြီးတော့ ရေဆေး

ကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီအတုံးဟာ ရေဆေးလေ ငယ်လေ ဖြစ်
 နေတော့ ဟဲ့ပြည့်ဝ “နင့်ကလေးကလဲ ရေဆေးလေငယ်လေ
 ပါလားဟဲ့” လို့ ပြောပြီး မသင်္ကာလို့ မီးထွန်းကြည့်တော့မှ
 အညစ်အကြေးတုံးကြီး ဖြစ်နေသတဲ့။ အခုလည်း မောင်ဝိသုဒ္ဓ
 မှာ ကြပ်ကြပ်စစ်ဆေးတော့ “အညစ်အကြေးတုံးကြီး ဖြစ်နေ
 ပါပေါ့လား” ဟု မိန့်တော်မူလေသတည်း။ ။

၆၈။ ခွေးရှူးသတ် ဥပမာပုံပြင်

တစ်ခါသော် သုဓမ္မာခေါ်သော သာသနာရေး ကိစ္စနှင့်
 ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ရန် ဖွဲ့စည်းထားသော အစည်းအဝေး
 ကျင်းပရာ သုဓမ္မာဝင် ဆရာတော်ဖြစ်သော သင်္ဂဇာဆရာ
 တော်သည် သုဓမ္မာသို့ ကြံ့ရောက်တော်မူလေသည်။

ဆရာတော်သည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြေရှင်းရတိုင်း
 သင့်တော်သော ပုံပြင် ဥပမာများနှင့် ဆွေးနွေး တတ်လေ
 သည်။ သို့ကြောင့် သုဓမ္မာဝင် ဆရာတော် တစ်ပါးဖြစ်သော
 စလင်းဆရာတော်က “အင်း... သင်္ဂဇာတို့များ ပုံပြင် ဥပမာ
 မရှားဘူးဗျ၊ အာကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံပြင်ကလေး ဥပမာကလေး
 တွေနဲ့ ဝေဆာသွားတာပဲ” ဟု ပဏာမ မျိုးကာ ချီးကျူး
 လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ “ဒီပုံပြင်ဥပမာကလေးတွေဟာ
 သူ့သူ့ငါ့ငါဟောပြောတတ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သင်္ဂဇာပေ

တော့ လူကြိုက်များလှပြီး ကျုပ်တို့ဟောတော့ သင်္ဂဇာလောက မကြိုက်ကြဘူးဗျ” ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

ဤတွင် သင်္ဂဇာဆရာတော်က “ဒီစကားသည် မိမိအား ကျစားလို၍ မိန့်ကြားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ချီးမွမ်းခြေကြောက်ဟူသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှန်ချေပမှုသာ သင့်လျော်မည်ဟု တွေးတောကာ ပုံပြင်တစ်ခုကို ဟောပြောတော် မူလေသည်။

ဆရာတော်တို့ ဟိုရှေးယခင်က ပန်းထိန်အရပ်တွင် မောင်မှတ်နှင့် မောင်ထင်တို့သည် ခရီးအတူတူသွားကြရာ တစ်ခုသော နေရာအရောက်တွင် ခွေးရှူးတစ်ကောင်သည် တူရူမှ ပြေးဝင်လာလေသည်။ မောင်ထင်မှာ ခွေးရှူးကိုကြောက်လွန်းလှ၍ နီးရာသစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးရာ မောင်မှတ်မှာ အောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ မောင်ထင်က “ဟေ့ သူငယ်ချင်း ခွေးရှူးကိုရိုက်ကွ၊ ရိုက်ပါကွ” ဟု တိုက်တွန်း၍ တစ်ကြောင်း၊ မလွဲမရှောင်သာတော့သည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် မောင်မှတ်သည် လက်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ချက်ကောင်းသော ဦးခေါင်းကိုထိ၍ ခွေးရှူးမှာ နေရာမှပင် ဆံ့ ငင်ဆံ့ ငင်နှင့် သေသွားလေသည်။

ထိုသို့ ခွေးရှူးသေသွားမှ မောင်ထင်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး....

“သူငယ်ချင်း ဘယ်သူတွေ့တာပြောပြော ခွေးရှူးသတ်တာ မှာတော့ တို့နှစ်ယောက်အတော်ဆုံး” ဆိုပါသတဲ့ဘုရား။ ယခုလည်း စလင်းဆရာတော်က အတူကူပင် သူ့သူငါ့ပြောကြသောပုံပြင် ဥပမာဆိုပါသော်လည်း ခွေးရှူးသတ်တော့တာပည့်တော်ချည်း သတ်ရပါသည် ဘုရားဟု စလင်းဆရာတော်အား ပြန်လည်ချေပ လျှောက်ထားလေရာ သူ့ဓမ္မာဆရာတော် အား လုံးတို့သည် တအုံးအုံး ရယ်မောတော်မူကြသတည်း။

၆၉။ နောက်ဈေးမှ ရွှေချပေတော့

သင်္ဂဇာဆရာတော်သည် ပျဉ်းမနားမြို့ ပြောက်အက်တောရကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူခိုက် ကစ်နေသော သီတင်းနေ့တွင် မြို့ပေါ်မှ ဒကာဒကာမများ လာရောက်ဥပုသ်စောင့်ကြရာတွင် ဒကာညိုဆိုသူက မေးလျှောက်သော ပြဿနာကို ဖြေကြားပြီးနောက် ပုံပြင်ဥပမာ ဖြေကြားရာတွင်....

တစ်ခါ တုန်းက ပျော် တွယ် မြို့ တွင် ငါးရက် ကစ်ဈေးစနု တစ်နေ့မှာ ဝေး နီး ရပ်ရွာက ဈေးဝယ်

လာကြသတဲ့၊ အဲဒီဈေးထဲမှာလည်း မောင်ပျော့ဆိုတဲ့ စိတ်မနှံ့တဲ့ အရူးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ ရွာတစ်ရွာက မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ မောင်ပျော့ ထိုင်နေတဲ့တိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ

ရှိတဲ့ ဈေးဆိုင်မှာ ကွမ်းစားဖို့ ထုံး ကုန်းပြီး ဝယ်နေသတဲ့။ ဒီအခါမှာစိတ်မနှူးတဲ့အရူးမောင်ပျော့ဟာဘာများအကြံပေါက်လာတယ်မသိ သူးအနီးမှာရှိတဲ့ သစ်စေးတွေနဲ့ ထုံးဝယ်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့ဖင်ကို ရိုက်လိုက်ပြီး “ကဲ...ငါကတော့ ကနေ့ သစ်စေး သုတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်ဈေးနေ့ကျမှ ရွှေချပေတော့” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီဥပမာလိုပေါ့၊ ဒကာညိုရယ်၊ “ဒါနဲ့ ဘာဝနာကိစ္စ ကနေပဲ သုတ်ပေးလိုက်ပါဦးမယ်၊ နောက်တရားပွဲကျမှ ရွှေချပေးတာပေါ့” ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ ဒကာညိုနှင့်တကွ အားလုံးသော ပရိတ်သတ်တို့မှာ ရယ်မောကြလေတော့သည်။

၇၀။ ငရုတ်ရွှေအပ်စိုက်လိုက်ပုံက

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်သည် ရွှေတိဂုံ စေတီ၏ ရွှေမျက်နှာကျောင်းတော်ရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဒကာတို့ဆက်ကပ်သော ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူရာ ငါးပိခွက်တွင် “ရွှေအပ်ငရုတ်သီးကို မြင်သဖြင့် ငရုတ်သေးသေး အစပ်နည်းလိမ့်မည် ဟု ယူဆ၍ အတောင့်လိုက် ဘုဉ်းပေးလေရာ မမျှော်လင့်ဘဲ အလွန်စပ်လှသဖြင့် မျက်ရည်၊ နှာရည်၊ သွားရည်များပင် ကျတော်မူသော်လည်း သည်းခံ၍သာ ဆက်လက်ဘုဉ်းပေးရှာသည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအပြီးတွင်ဆရာ
 တော်က ဤငရုတ်သီး အမည်ကို
 မေးရာ “ရွှေအပ်သီး” ပါဟု
 လျှောက်ထားရာ “အင်း...မင်းတို့
 ငရုတ်သီးရွှေအပ်စိုက်လိုက်ပုံကဖြင့်
 နှုတ်ခမ်းမှာ သွား ရည် မြူး ပြီး
 (ငရွေထူးနှုတ်က ဆိုမိတာနဲ့ ဝမ်း
 သွားသလို) ဖြစ်နေပြီပေါ့” ဟု
 မိန့်တော်မူ၏။

ရွာတစ်ရွာမှာ မု ဆိုး မ တစ်
 ယောက်ရှိသား ငရွေထူး ဆိုတာ

ရှိသတဲ့။ မအေက ဘာကလေးလုပ်စရာရှိရှိ ငရွေထူးကိုပဲ ခိုင်း
 နေတော့ ငရွေထူးမှာ နားရတယ်မရှိ၊ ကစားရတယ်လဲ မရှိတော့
 ဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ ငရွေထူးလည်း ပယောဂဆရာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငရွေထူး
 လို့ ခေါ်သံကြားလျှင် ဝမ်းသွားအောင် စီစဉ်ထားသတဲ့။ ဒါနဲ့
 သူ့အမေက ငရွေထူးလို့ ခိုင်းမလို့ခေါ်တိုင်းခေါ်တိုင်း မဆိုင်း
 မဟု ဝမ်းသွားတာနဲ့ နာမည်ကိုတောင် မခေါ်ရဲတော့ဘူးတဲ့။

သူ့အမေကလည်း ကိုယ့်သား ကိုယ်မခေါ်ရဲတာနဲ့ သူ့
 အစ်ကို ငရွေထူးရဲ့ဦးကြီးကို အခေါ်ခိုင်းကြည့်သည်။ ဦးကြီး
 က ဟဲ့...ငရွေထူးလို့ ခေါ်လိုက်ကာရှိသေး ဝမ်းသွားတော့
 သတဲ့။ တစ်ခွန်းခေါ် တစ်ခါသွား နှစ်ခွန်းခေါ် နှစ်ခါသွား။

အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်တိုင်း ဝမ်းသွားပါများသဖြင့် မခေါ်ဝံ့တော့ဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စတော့ ရွာဦးကျောင်းဘုန်းကြီးဟာ တတ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ တွေးတောပြီး ဘုန်းကြီးဆီသွားပြီး လျှောက်ထားသတဲ့။ ဘုန်းကြီးက “ဒါဖြင့် သူ့နာမည်တယ်သလဲ” လို့မေးတော့ ငရွှေထူးလို့ မခေါ်ရဲခေါ်ရဲ မပွင့်တပွင့်ပြောတော့ ဘုန်းကြီးက မကြားတကြား ဖြစ်လို့ သေချာသွားအောင် “ငရွှေထူး” တဲ့လားလို့ ထပ်မံမေးရုံရှိသေး ကုဋီကို တန်းပြီး ပြေးရတာပဲတဲ့။ ကုဋီက တစ်ဖန်ပြန်လာတော့ ငရွှေထူးလားလို့ မေးကာရှိသေး တစ်ဖန်ပြန်၍ ပြေးရပြီး သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြေးရလေတော့ ဘုန်းကြီးစိတ်ပျက်ပြီး “နင့်သားကိုခေါ်ပြီး ပြန်ကြပေတော့၊ နောက်တစ်ခါ ခေါ်ချုပ်မ အကြောင်းကြားမယ်” လို့ဆိုသတဲ့။ အဲဒီ လူတကာကြောက်ပြီး တစ်ယောက်ကမူ (ငရွှေထူး) လို့ မခေါ်ရဲသလို့ မင်းတို့ (ရွှေအပ်) ဆိုရင် နာမည်တောင် မခေါ်ရဲတော့ဘူးကွယ်ရို့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇၁။ တေးအဆိုကြောင့် ဆေးမလိုတဲ့ပုံမြင်

သင်္ကဏ်ဆရာတော် တရားဟော ထွက်ရာတွင် ရွာထစ်ရွာ သို့အဆောက် ဒါယကာတစ်ယောက်က လျှောက်ထားသည်မှာ “ဟပည့်တော်တို့ ရွာဦး ဘုန်းတော် ကြီးသည် နှမြောလဲ နှမြော၊ စိတ်သဘောလဲ ကောက်ဘတ်ပါသည်။ ဟပည့်တော် တစ်ယောက်ကိုကား စားလို့စား၊ သောက်လို့သောက် ကြည်

ဖြူပါသည်”ဟု လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က မိန့်ကြားတော် မူသည်မှာ....

“လူ့သဘော လိုက်လျော ညီထွေ ကျင့်တတ်စေ”
“သူ့စရိုက်အလိုက်ညီထွေ ကျင့်တတ်စေ” တဲ့ ဒကာရဲ့။

“သူ့သဘောကို သိတတ်လျှင် လူနာပင် ဆေးမပေးဘဲ တေးဆို ရုံနှင့် ပျောက်ဖူးသတဲ့။

ရွေးအခါက ရွာတစ်ရွာမှာ သူဌေးတစ်ဦး ဝေဒနာဖြစ်ရာ ဆေးဆရာများကို ခေါ်ကုသတဲ့အခါ အပြောအဆို ကြမ်းသည်၊ ခြေနှင်းကြမ်း၊ စာနေထိုင်ကြမ်းသည်ကို သဘောမထွေ၍ ဆေးကုမခံဘဲ တန်ရာတန်ကြေးပေး၍ ပြန်လွှတ်သတဲ့။

တစ်နေ့သောအခါ နေပြည်တော် မန္တလေးသား ဆေး ဆရာလူရွယ် နုနယ်ပြေပြစ် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော ဆေးဆရာ ကလေး၏ သတင်းကို ကြားရ၍ ပင့်စေခဲ့ရာ ဆေးဆရာမှာ အရွယ်ကလည်းငယ်၊ မန်းဆန်လှသော နေပြည်တော်သား ဖြစ်၍ ကြမ်းပြင်ကို ရွရွနင်း လူနာအနီးသို့ အသာအယာ ချဉ်းကပ်ပြီး သိမ်မွေ့ သောလေသံဖြင့် ရောဂါ၏ အဖြစ်အပျက် ကို မေးလေရာ တောသူဌေးဝေဒနာရှင်မှာ စိတ်ကြည်လင် ရှင် လန်း၍ မေးသမျှ တစ်လုံးချင်း ပြန်ကြားသတဲ့။

ဆရာငယ် မန်းသားက ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသဖြင့် လူနာ၏ အကြိုက်ကိုသိပြီးဆေးအိတ်ထဲမှကတိုးနှင့်ဖုံးမသိန်ကိုထုတ်ကာ....

“ကတိုးနှင့်ဖိုးမသိန် : ကျောက်ပြင်မှာ အသာသွေးပါလို့ တစ်ရွေးစီတဲ့ စက်ခါချိန်”

ကျောက်ပြင်ငယ်မှာ ညင်သာစွာသွေးရင်း တေးသီချင်း ဆိုတဲ့အခါ လူနာက ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီး....

“အနှစ်နှစ်အလလက ဝေဒနာ၊ မင်းအသံကြားရုံနဲ့ပျောက် ပါပေါ့ကွာ”လို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။ ဤသို့ပင် ဆရာလေး၏ “တေး အဆိုကြောင့် ဆေးပင်” မလိုဘဲ ရောဂါပျောက်ဖူးသတဲ့။

ဤဥပမာမှာ ဆရာက သူ့ စရိုက် သူ့ အကြိုက်ကို လိုက်၍ ဆေးမလိုဘဲ တေးဆို၍ပျောက်သလို....

“လူ့ သဘော လိုက်လျောညီထွေ ပေါင်းတတ်စေ”

“သူ့ စရိုက် အလိုက်ညီထွေ ပေါင်းတတ်စေ”လို့ ရှေးသူ ဟောင်းတို့ ဆိုရိုးစကား ထားခဲ့ပေတာပဲ ဒကာရှဲ့ဟု ညွှန်ပြ ဟောပြောလေသတည်း။

၇၂။ သူ့အလိုကို လိုက်တတ်စေ

ဆရာတော်
ဘုရား ပဲခူး
မြို့သို့ ရောက်
တော်မူရာ ဦး
ပဉ္စင်း တစ်
ပါးက....

လျှောက်ထားသည်မှာ “တပည့်တော်သည် မူလက မဟာဂဏ္ဍီ
ဂိုဏ်းဝင်ပါဘုရား၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်းရှားပါးလှ၍ ဆွမ်းကွမ်းအလို့ငှာ
ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝပေါများသည့် စူဠဂဏ္ဍီဂိုဏ်းသို့ ပြောင်း
လိုက်ရပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က....

“အေး....အကြောင်းဆိုက်တော့လည်း အလိုက်သင့်ရာ
ပေါင်းရတာပဲ” ဟု မိန့်တော်မူပြီး....

ရှေးအခါက ကျောင်းတွင် စိတ်မကောင်းသည့် ဘုန်းကြီး
ရှူးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ ခရီးသွားတဲ့ရဟန်းနှစ်ပါးက မွန်းတည့်ချိန်
နီးလို့ ကျောင်းသို့လာရာ ရဟန်းအရှူးကြီးက ကျေးဇူးကြီးလိုက်
တာ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်း နေရသဖြင့် ဒေသနာမကြား
ရာ၊ အာပတ်မဖြေရတာ ကိုယ်တော်တို့လာခိုက် အာပတ်ဖြေပါရ
စေ” ဟု ဆိုသဖြင့် နှစ်ပါးအပြိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခိုခိုး၍
ဘုန်းကြီးရှူးက....

“တပေါင်းချိန်ကျူးလို့၊ တန်ခူးတဲ့ကြုံချေပြီလေ၊ ပူပြင်း
တဲ့နေ့” လို့ ဆိုတဲ့အခါ ခရီးသွား ရဟန်းက အံ့အားသင့်ပြီး
ဘုန်းကြီးရှူးမွန်းသိလို့ ထသွားသတဲ့။ ဘုန်းကြီးရှူးက စိတ်ဆိုး
ပြီး “လာပါနောက်တစ်ပါးလို့” ဆိုတဲ့အခါ ဒုတိယ ကိုယ်
တော်က ရိပ်မိပြီး အလိုလိုက်ကာ ထလာသတဲ့။

ဘုန်းကြီးရှူးက “တပေါင်းချိန်ကျူးလို့ တန်ခူးတဲ့ ကြုံချေ
ပြီလေ၊ ပူပြင်းတဲ့နေ့” လို့ ဆိုတဲ့အခါ “ဘုန်းဝေဝေသစ်ခက်ကို

ချိုးပါလို့ မိုးလှည့်ပါလေ” လို့ ဆက်ဆိုပေးတော့ သဘောကျ ပြီး “သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု” လို့ဆိုကာ ရှိရှိသမျှတွေ ချကျွေး သတုံဟု ဟောတော်မူသည်။

၇၃။ အတုယူကာ ရေးတဲ့စာ

ပဲခူးမြို့တွင် နားခို တရားဟောနေသော ဆရာတော်ထံသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး မိမိသည် အလဇ္ဇီ ဒုဿိလ တို့ကို မလ္လဒါန်းလိုကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ဤတွင် ဆရာတော်က ဒကာကြီးလျှောက်တဲ့ အလဇ္ဇီ ဒုဿိလ ဆိုတာ ဧရာ ကွဲပြားစွာသိရှိလား” ဟု ပေးပြန်ရာ မသိပါကြောင်း၊ သူများ ပြောသည်အတိုင်း ပြောရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားသောကြောင့် အောက်ပါ ဥပမာ စကားပုံကို ဟောပြောတော်မူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘစ်ယောက်နဲ့

သူများအတုခိုးတတ်တဲ့ ရှောက်ခါး ရွာသား

“ဒီ ကာကြီး လည်း သူ များ ပြောလို့ ပြောတာ ဆို တော့ ရှောက်ခါး ရွာသား စာရေးဆရာ လို့ ဖြစ်နေပြီ” ဟိုး ရှေးတုန်းက စာစပ် စာရေး စာသင်ပုဂ္ဂိုလ် တို့ စာစပ်စာရေး

တစ်ယောက်တို့ဟာ ခရီးအတူသွားကြသတဲ့။ လမ်းခရီး တစ်
နေရာမှာ မိုးချုပ်သွားတာနဲ့ ဇရပ်တစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်သား
ဝင်ပြီး အိပ်ကြသတဲ့။

ညသန်းခေါင်ကျော်လို့ လင်းဘက်ကိုနီးတော့ စစ်ကိုင်း
သားက တစ်ရေးနိုးတာနဲ့ ခဏတဖြုတ်ထပြီး ဇရပ်ရုံထရုံမှာ
လရောင် လင်းနေတာနဲ့ စိတ်ကူးရပြီး မီးသွေးခဲနှင့် စာရေး
သတဲ့။ ရေးတဲ့စာကတဲ့...

“ပန်းထုံငယ်သင်း၊ မမင်းရဲ့မောင်၊
ရွှေနှယ်ရိုး ကိုဖိုးယောက်ဖ၊
ရေယဉ်ငယ်ဝိုင်း စစ်ကိုင်းက”

လို့ရေးပြီး ပြန်အိပ်သွားသတဲ့။ လင်းအားကြီး ကျတော့
ရှောက်ခါးရွာသားက အိပ်ရာကနိုးလို့ ထပြီး ကြည့် တော့
စစ်ကိုင်းသားရေးတဲ့စာကို တွေ့တော့တာကိုး။

“အောင်မယ်စစ်ကိုင်းသားက တယ်ဟုတ်ပါလား စာတွေ
ဘာတွေစပ်လို့၊ ဒါဟာ ငါ့ကိုကြားတာပဲ၊ ငါလည်းစာအစပ်
တတ်သားပေါ့၊ ဘာအညံ့ခံမလဲ’လို့ စိတ်ကူးပြီး စစ်ကိုင်းသား
စာရဲ့အောက်က ရေးလိုက်သတဲ့။ သူရေးတဲ့ စာကတော့...

“ပန်းထုံငယ်သင်း မကောက်ရဲ့မောင်၊
ရွှေနှယ်ရိုး ကိုမြတ်ထင် ယောက်ဖ၊
ရေယဉ်ငယ်ဝိုင်း ရှောက်ခါးက”

လို့ရေးလိုက်သတဲ့၊ ဒီတော့ သူ့ကာရန်တွေဟာ ဘာကမူ
အဆီအငါ မတည့်ဘဲနဲ့နေသတဲ့။ အဲဒီ ဥပမာ စကားပုံလိုပဲ

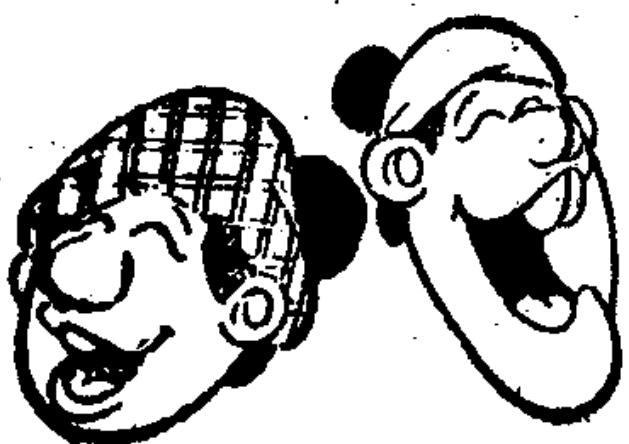
ဒကာကြီးလည်း - လူများပြောလိုသာ အတုယူပြီး ပြောရတယ် ဆိုတော့ ရေယဉ်ပေ်ဝိုင်း ရှောက်ခါးကလို့ (အား) ကာရန် ရောက်နေပြီကောဟု ဟောပြော လိုက်လေသည်။

၇၄။ နှုတ်ထွက်ရာ ရှုတ်လိုက်ပေ!

ဆရာတော်ဘုရား တောင်ငူမြို့သို့ အသွား ခရီးရောက် မဆိုက်မှပင် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးရောက်ရှိလာကြပြီး ကျောင်းထိုင်မှု ကိစ္စအတွက် ကျောင်းလှကြသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဆုံးဖြတ် ပေးပါရန် တောင်းပန်ကြလေသည်။

ဆရာတော်က ၎င်းတို့ကျောင်းလှသည့် အကြောင်းအရင်းကို မေးမြန်းသောအခါ တစ်ပါးက “မူလကျောင်းထိုင် ဆရာ တော် ဘဝနတ်ထံ ကြံစံသောအခါ တပည့်တော်အား အပ်နှံ ခဲ့ပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

နောက် တစ်ပါး အားမေးမြန်းသော အခါ “ဤအတိုင်း ပင် မှန် ပါ သည် ဘုရား၊ သို့သော် တပည့် တော်က

ဂါတော်သုံးဆယ်ရ၍ သူက သုံးဝါသာ ရပါသေး သဖြင့်

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး အင်္ဂါရပ်နှင့် မပြည့်စုံသေးပါဘုရား။ စာနှင့် မကိုက်ညီပါဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က “ကျောင်းထိုင်အင်္ဂါစာကို ရွတ်စမ်းပါ”ဟု ဆိုသောအခါ “(ဆယ်ဝါပြည့်တင်း) မါတဲ ဘုရား”ဟု တိုစိစိ တစ်ပုဒ်တည်းသာ ရွတ်ပြ၍ ဆရာတော်က “ရွှေတိုးစမ်းပါ”ဟု ဆိုသောအခါ “ဒါပါပဲဘုရား၊ ရွှေ ဆက်မရပါ”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်က “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငါ့ရှင်ရယ်၊ ရွှေဆက်မရလည်း နှုတ်ထဲထွက်လာတာဆိုလိုက်ရောပေါ့၊ (ချောင်းခွဲသားနှုတ်ဆက် သလို) လုပ်လိုက်ကရောပေါ့”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ လေသည်။

ထို့ကြောင့် အနီးတွင် ရှိကြသော တပည့်တပန်း ရဟန်း သံဃာများက ချောင်းခွဲသား နှုတ်ဆက်ပုံကို မိန့်ကြားတော် မူပါရန် လျှောက်ထားကြလေသည်။

ဟိုတုန်းက ချောင်းခွဲသား တစ်ယောက်ဟာ မီးသင်္ဘောနဲ့ ရွာကိုပြန်သတဲ့၊ ဒီအခါ သင်္ဘောပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သတဲ့။ အဲဒီခေတ်က ကဗျာထွန်းကားတဲ့ ခေတ် ဆိုတော့ ဟိုအရင် အင်းဝခေတ်တုန်းကလိုပေါ့။

ဒီလိုတွေကြတော့ ချောင်းခွဲသားက နှုတ်ဆက်ပြီး “အမိက ဘယ်ရွာကလဲ”လို့ မေးတော့ “ကျောက်စရစ် ပတ်လည် သာမျိုးကြွယ် ခိုင်းလယ်ရွာကရှင်”လို့ သူ့နေတဲ့ ခိုင်းလယ် ရွာကို စာနဲ့ ကာရန်နဲ့ နဘောနဲ့ဖွဲ့ပြီး ပြောသတဲ့၊ ပြီးတော့မှ “ရှင်ကကော ဘယ်ရွာကလဲ”လို့ မေးတော့၊ ချောင်းခွဲသားက

“အံမယ်-မိန်းမကတောင့် စာစပ်သေးတယ်၊ ငါကဘာလို့ မစပ်တတ်ရမှာလဲ” ဆိုပြီး အားကျမခံ စာစပ်လိုက်တာကတော့

“သပြေတစ်ခက်ကယ်နှင့်” လို့ ဆိုပြီး ရှေ့မဆက်တတ်တာနဲ့ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ရပ်နေသတဲ့၊ ဒီတော့ မိန်းမက ရှေ့ဆက် ပါလို့ တိုက်တွန်းတော့ “ချောင်းခွရွာက” လို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ကဗျာတတ်တဲ့မိန်းမက “ဟင်ရှင်စာက အစပ်အဟပ် ကာရန်နဘေ ပြန်ဂဟပ် ဘာမှမဟုတ်ပါလားလို့ ပြောတော့ “ခင်ဗျားကပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ကျုပ်မှာတော့ စဉ်း စားမရလို့ နှုတ်ထွက်ရာ စပ်လိုက်ရတာပဲ” လို့ ပြော သတဲ့။ “အခုလည်း ငါ့ရှင်က အဲဒီလိုနှုတ်ထွက်ရာ ရွတ်လိုက်ဖို့ ကောင်း တယ်” ဟု မိန့်ဆိုကာ ကျောင်းထိုင်မှုကိုစွဲကို ဆုံးဖြတ်၍ ပေး လိုက်လေသည်။

၇၅။ ပန်းအိုင်ကငြိမ်း ရှောင်တိမ်းနည်း

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် ဆရာတော်များကို မကြာ မကြာ ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကပ်ကာ တရားဘာဝနာများကို မေးမြန်း လျှောက်ထားတတ်သည့်အတိုင်း တရားများဟောပြုပြီးနောက် လျှောက်ထားသည်မှာ “အရှင်ဘုရားတို့ ယခုကဲ့သို့ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားသည်မှာ အာမုနားထွေးစရာမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဘုရားတပည့်တော်မှာ ကောင်းစွာ ဉာဏ်မမီသေးဘဲ ဆဘော

မပေါက်၍ စိတ်ပျက်နေပါသည် ဘုရား”ဟု ရိုးသားစွာ
လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားက “ဒကာတော်ရေမြေရှင်
သဘောမပေါက်ဆိုသည်မှာ မှန်လောက်ပါသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သဘောဖြစ်၍ ဟောတိုင်း မသိမြင်
နိုင်ပါ။ သဘောမပေါက်သော်လည်း ကြည်လင်သောစိတ်ထား
နှင့် ရှိသေစွာ နာကြားပါလျှင် တစ်ဘဝထက် တစ်ဘဝ ကြီး
မား ရင့်သန်သော ပါရမီ ရနိုင်ပေသည်။ မနာကြားဘဲနေလျှင်
ဘယ်အခါမှ သိမြင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဒကာတော်လျှောက်ထား
သောစကားမှာ “ပန်းအိုင်သား ငငြိမ်း မိန်းမကို ပြောသလို
ဖြစ်နေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုအခါ ဘဝရှင်မင်းတရားက “ပန်းအိုင်သားငငြိမ်းမိန်းမ
ပြောပုံကို” ရှင်းလင်း မိန့်ကြားပါရန် လျှောက်ထားသဖြင့်
ဆရာတော်က ရှင်းလင်းဟောပြု မိန့်ဟတော်မူလေသည်။

ပန်းအိုင်မြို့ဆိုတာ မလှိုင်မြို့ နားကပေါ့၊ အဲဒီမှာရှိကြတဲ့
မောင်ငြိမ်းနှင့် မသိန်းဆိုတဲ့ လင်မယားက ကြက်အလတ်စား
လေးတစ်ကောင် ချက်စားကြသတဲ့။

ဒီလို ဟင်းကောင်းကလေးများ ချက်စားတာ ဆိုတော့
မယားမသိန်းဟာ မလှမ်းမကမ်းမှာနေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း
စားစေချင်တာနဲ့ တစ်ပန်းကန်ခပ်ထားသတဲ့။ ဒါကိုမောင်ငြိမ်း
ကမြင်တော့ “ပန်းကန်ထဲက ကြက်သားဟင်းက ဘယ်သူ့
ဖိုလ်” မေးတော့ “အဖေတို့ အမေတို့ဖို ဦးဦးဖျားဖျားခပ်ထား
တာ”လို့ ပြောသတဲ့။ သားမက်ငြိမ်းက သဘောမကျတော့

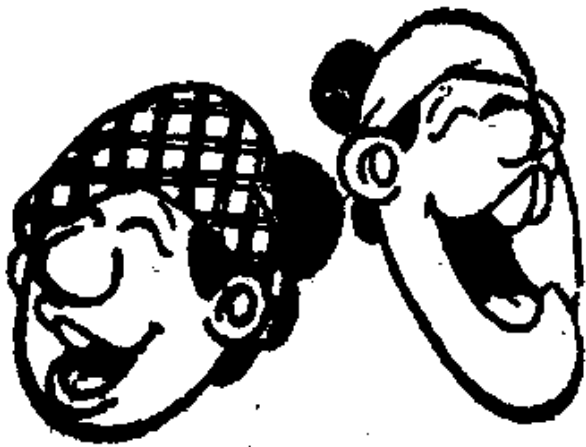
“ဟဲ့-ရှင်မရှဲ့၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မကကျူးလို့ ကျေးဇူး
 တော်အနန္တ ရှိကြလို့ မိဘနှစ်ပါးကို ကြက်သားဟင်းတစ်ခွက်
 ပေးရုံနဲ့ ကျေနပ်ပါ့မလား၊ မကျေမယ့် အတူတူ ချန်မထားနဲ့
 စားသာစားပစ်” ဆိုသတဲ့။

“ဒကာတော်လည်း တရားနာရမှာပြင်းတာနဲ့ ပန်းအိုင်က
 ငြိမ်းလို့ ရှောင်တိမ်းလို့ ပြောတာလား”ဟု မေးမြန်းတော်
 မူလိုက်လေသတည်း။ ။

၇၆။ ကိုယ့်ဟာကို မှန်မနေနဲ့။

တစ်ခါက သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားထံသို့ ဒကာ တစ်
 ယောက်က လျှောက်ထား မေးမြန်းသည်မှာ “အဘိဓမ္မတ္ထ
 ဆဂ္ဂိုဟ်ဟု ခေါ်ဆိုသော လက်သန်း အဋ္ဌကထာ ကျမ်းတိုင်
 အဟိတ်စိတ်၌ ဒွေးပဉ္စဝိညာဉ် တစ်ဆယ်ဟူရာ၌ စက္ခုဝိညာဉ်
 ဒွေး၊ သောတဝိညာဉ်ဒွေး၊ ဃာနဝိညာဉ်ဒွေး ဆိုပါသည်။
 အခြားဝိညာဉ်များ ဒွေး (နှစ်ခု) ဟုဆိုသည်မှာ မှန်သော်လည်း
 ဇိဝှာဝိညာဉ်သည်လည်းကောင်း၊ ကာယဝိညာဉ်သည် လည်း
 ကောင်း၊ လျှာသည်လည်း တစ်ခုသာရှိ၍ ကိုယ်သည်လည်း
 တစ်ခုသာရှိသောကြောင့် (ဒွေး) နှစ်ခုဟုမသန်ဘဲ၊ (ဧ) တစ်
 ခုသာ သင့်ပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော် ကပြုံးတော်မူလျက် 'ဒကာကြီး က ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှန်နေတာကိုး' ဧတော့ ရှေးအခါက လူတစ်

ယောက် ထွန်သွားတပ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

အဲဒီလူဟာ အသက် ၄၀ လောက်အထိ ဘာကမှမကြုံဘာက မှ မလေ့လာဘဲ မိဘလုပ်စာကိုသာထိုင်စားနေသတဲ့။ မိဘက လည်း တစ်ယောက်တည်းသောသားဆိုပြီး ဘာကမှ မခိုင်းစေဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ပဲ ထားသတဲ့။ ဒီတော့ သားဟာ တာဝန်မဲ့စွာနှင့် စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ လည်လိုက်၊ ပတ်လိုက်နဲ့ပဲ နေလာခဲ့တော့ ဘာအကြောင်းရင်းကိုမှမသိတဲ့ နှလုံးပိန်းတုံးကြီး ဖြစ်နေသတဲ့။ ဒါပေမယ့်လည်း လောက လူ့ဘောင်ဆိုတာ အခက်သားပဲ၊ ဒါလောက်ရှော်လှ၊ အလှနဲ့လှပြီး ဘာကမှ မလုပ်တတ်တဲ့လူ ဆိုပေမယ့်လည်း ကြိုက်တဲ့ မိန်းမက ရှိသေးတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မိန်းမရသွားတာပေါ့၊ မိန်းမရတယ်ဆိုတော့ မလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လုပ်စရာ မှန်သမျှ ယောက်ျားတာဝန်ဖြစ်လာတော့ ဘာသာဘာဝ မိသားစု၊ ရှိရာ လယ်ကိုထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရတော့ တာပဲပေါ့။

မိဘက အမွေအဖြစ်ခွဲပေးလိုက်တဲ့ လယ်ကလေးကို ထွန်ဖို့ ယက်ဖို့ အချိန်ကနီးလာတော့ ထွန်တံ ထွန်ကိုင်း ထွန်သွားတွေကို ပြင်ဆင်ပြီးထားသတဲ့။ မိုးဦးကျလို့ ထွန်ဖို့ ယက်ဖို့ သွားပြီး လယ်ထဲမှာထွန်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ထွန်သွားဟာ ပြေကြီး မစူး

လို့ အိမ်ပြန်ပြီး မယားကိုပြောပုံက “ငါဖြင့်တစ်ခါမှမကြားဖူးပေါင်၊ ငါ့ထွန်သွားတော့ဟာ မြေကြီးကို မစူးဘဲ ပြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ကေန္တရွာသွပ်” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ မယားလုပ်သူက “ဟောတော့ ထွန်သွားကိုရမ်းပြစားတယ်လို့ ကြားပဲ မကြားဖူးပါဘူး။ ထူးလှချည်လား။ ကျုပ်လိုက်ကြည့်မယ်” ဆိုပြီး လယ်တောထဲ လိုက်ကြည့်တော့ လားလား ဘသားချောက ထွန်သွားကို နောက်ဘက်မှာ တပ်ထားတာတွေ့ရတော့မှ မိန်းမက “ဪ... ဘယ်နှယ် ရွာသူကို အပြစ်မပြောနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ် ပြောပေတော့။ ယောက်ျားကြီးလုပ်နေပြီး ထွန်သွားကို ပြောင်းပြန် တပ်ထားတာကိုး။ ထွန်သွားမှ မတပ်တတ်တာ၊ သူများ လုပ်ကိုင်တာလည်း မကြည့်ခဲ့ မမှတ်ခဲ့၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ တော်” လို့ ဆိုသလို အဲဒီဥပမာလိုပဲ ဒကာကြီးရှေ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် မှန်မနေနဲ့၊ သူများလုပ်တာကိုလည်း လေ့လာဦး” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

၇၇။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ပုံဖြင့်

ဆရာတော်ဘုရားသည် ခရီးလှည့်လည်ရင်း တောရကျောင်းတွင် တစ်ပါးတည်း သီဟင်းသုံးနေရသည့် ရဟန်းကြီးတစ်ပါးကိုတွေ့ရလေသည်။ ထိုရဟန်းကြီး၏ အယူအဆမှာတော့ထဲတွင်

တစ်ပါးတည်းနေထိုင်ပါက အာပတ်သင့်စရာ မရှိဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားက “အခြားသံဃာများနှင့် ဒေသနာကြားခြင်း၊ ဒေသနာခံခြင်းရှိပါသလား” ဟု မေးမြန်းသောအခါ “မည်သည့်အခါမှ၊ ဒေသနာကြားခြင်း၊ ဒေသနာခံခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိမှာတစ်ပါးတည်း နေထိုင်၍ အာပတ်ကြီးငယ်သင့်စရာမရှိ၍ ဒေသနာကြားရန်၊ ဒေသနာခံရန်မလိုဟု ယူဆပါသည်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က....

ဦးပဉ္စင်းကြီးအယူအဆက မန္တလေးက ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးလို ဖြစ်နေပြီ။ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အညောင်းအညာများ ပျောက်အောင်ဆိုကာ သောက်နေကျဝမ်းနှုတ်ဆေးကို မှီဝဲပြီး နောက် တစ်နေ့မနက်မှာ ဆွမ်းခံ ကြသွားသတဲ့။ မြို့ထဲကို ရောက်လို့ ဆွမ်းခံနေတုန်းမှာပဲ ဝမ်းထဲက တကြုတ်ကြုတ်နဲ့ လှုပ်ရှားပြီး ဝမ်းသွားချင်လာသတဲ့။

ဒါပေမယ့် မြို့ထဲမှာဆိုတော့ ကျောင်းမှာလို ကုဋီရယ် ဘာရယ်မရှိတော့ တစ်ရပ်နဲ့တစ်ရပ်အကူးမှာ သပိတ်ခေါင်းစွပ်ပြီး ကိစ္စကိုပြီးသတဲ့။ ဒါကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက မြင်တော့ ကိုရင်ကြီး ဖင်ပေါ်နေတာကို တွေ့ကြရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်ကြီးက မရှက်ဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာ သူ့ကိစ္စကို အပြီးသတ်

အောင် ဆောင်ရွက်နေသတဲ့။ ဒီအခါမှာ ဈေးကိုလာတဲ့ ခပ်စွာ စွာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က “ဟင်း...ကိုရင်ကြီး လုပ်ပုံက တော်ရော့လား၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ တော်ရာရော်ရာ လုံခြုံရာမှာ သွားရောပေါ့၊ အခုတော့ ဒကာဒကာမတွေ သွား တဲ့ လူသွားလမ်းမကြီးမှာ မရှက်ဘူးလား” လို့ ပြောတော့....

ကိုရင်ကြီးက.... “ကျုပ်မျက်နှာ သပိတ်အုပ်ထား သားပဲ၊ အံမာ ယိုတဲ့လူကမရှက်ဘဲနဲ့ မြင်တဲ့လူကများ ရှက်နေရသေး သလား” လို့တောင် သူကပြန်ပြီး ရန်ထောင်သေးသတဲ့။ အဲဒီ လိုဘဲ ပဉ္စင်းကြီး၊ “ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ်လုံတယ် ထင်ပေမယ့် တကယ်တော့ မလုံဘူး” ဟု မိန့်မြောက်ဟောကြားလိုက်လေသည်။

၇၀။ ကျောင်းအမ တေးဆိုက , သလို ပုံပြင်

ဆရာတော်ဘုရား အနောက်ချောင်းသို့အရောက်တွင် အသက် ပင်ကြီးသော်လည်း စိတ်ပျော်၍ကိုယ်နုနေသော ကျောင်းအမ တစ်ယောက်သည် ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားသည်မှာ ‘တပည့် တော်တို့ ရွာဦးကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းကလေးမှာ အသက်အရွယ် ကလည်း ငယ်ရွယ်၍ အသံကလည်း အလွန်ကောင်းသဖြင့်တရား နှာရသည်မှာ ငြီးသည်မရှိပါ။ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားနာလို စိတ် တဖိတ်ဖိတ် ပွားပျက်ရှိပါသည်ဘုရား’ ဟု လျှောက်ထား လေသည်။

“အင်း...ဒကာမကြီးမလဲ ပုဂ္ဂိုလ်မင်တာနဲ့ တရားခင်ဆို့သလို ဖြစ်နေတာတော့ ကောင်း ပါရဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုစွဲတာနဲ့ တရားကို များများ နာရာမှာ တရားသဘောမပေါက်ဘဲ အသံကို ကပ်မက် စွဲလမ်းသွားမှာ စိုးရတယ်” ဟု

မိန့်ကြားရာ ဒကာမက “တပည့်တော်အသံကို ကပ်မက်စွဲလမ်း ခြင်းမဟုတ်ပါ။ တရားကိုသာ ကပ်မက်စွဲလမ်းပါသည်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါတယ်ဒကာမကြီး၊ အသံကိုသာယာ မှုနဲ့ စွဲရာကတစ်ဖန် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ထဲက တာမျိုး မဖြစ် လေအောင်တော့ သတိထားမှပေါ့၊ ကျုပ်တို့အညာ စဉ်ကုန်း၊ ညောင်ပင်ရွာက ကျောင်းအမ တစ်ယောက်ဟာတော့ ဘုန်းကြီး လေး တေးအဆိုကောင်းတာနဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ ထဲက ရသလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။ အဲဒီစဉ်ကုန်းရဲ့ ဂေါစရဂါမ်မှာ ကျောင်း ၁၂ ကျောင်းရှိသတဲ့။ အဲဒီ ကျောင်းအမကြီးကလည်း တရား နာ အလွန်ဝါသနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း သူက အဲဒီ ၁၂ ကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေ ဟောသမျှ တယ်မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ သူ စွဲလမ်းတာက ရှင်မဟာသီလဝံသရဲ့ ပါရမီခန့်ပျို့ လက်ပဲတဲ့။ အဲဒီလက်ကို ဘုန်းကြီးတိုင်းက ကျောင်းအမကြီး ကြိုက်မှန်း သိလို့ အမျိုးမျိုး ဟောပေတဲ့လည်း သူ့စိတ်နဲ့မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေ သတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဇာတ်သမား တစ်ယောက် ဆီက သင်ယူလိုက်တဲ့ “ဗောဓိလေးရပ်မှ ရွှေမျက်နှာပြင်ရယ်။

ခန်းဝါကလေးကို ကိုယ်တော်ပိုင်” လို့ ဆိုပြီး ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ခန်းဝါပိုင်က” ဆိုတဲ့ မူရင်းအသွားကိုဖျက်ပြီး ကျက်ထားသတဲ့။

ဒါနဲ့တစ်ခါ တရားပွဲကြုံတဲ့အခါကျတော့ ကျောင်းအမကြီးက “ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကို အဆန်းဟောတတ်လျှင် ဟောပါ တုရား” ဟု လျှောက်ထားတော့၊ အဲဒီဘုန်းကြီးက အသံနေ အသံထား ကောင်းကောင်း စည်းချက် ဝါးချက်ညီညီနဲ့....

“ဗောဓိကလေးရယ်မှ ရှေ့မဏ္ဍိုင်ရယ် ရှေ့မဏ္ဍိုင် ရယ်၊ ခန်းဝါကလေးကို ကိုယ်တော်ပိုင်” တဲ့ ဆိုပြီး ဟောတော့ ကျောင်းအမကြီးက ဟုတ်ပြီ။

“အစရင်းကလေးရယ်မှ ယဉ်ပေသကို၊ ယဉ်ပါ ပေသကို ကျုပ်ဘုန်းကြီးလေးကို လွန်ကြည်ညိုလို့ လွန်ကြည်ညိုလို့” ဆိုပြီး ထ,က သတဲ့။

ကျောင်းအမကြီးရေ၊ အခုလည်း ဘုန်းကြီး တရားဟော ကောင်းလှ၊ ကျောင်းအမကြီး တေးဆိုပြီး ကလေးလိုများ သွားမကနဲ့၊ မှားမယ့်နော်ဟု ဟောကြားတော်မူလေရာ တရား နှာ ပရိတ်သတ်မှာ တသောသော ရယ်မောကြလေသတည်း။ ။

၇၉။ ကိုယ်ရှောင်တာ လူမသိစေနဲ့။

“တပည့်တော်၏ သမီးနှစ်ယောက်မှာ ဘာမဆိုသိမြင်တတ် ကျွမ်းပြီ အလွန်တရာ ဉာဏ်ကောင်းတာ မှတ်မိလိုက်တာမှ အလွန်ပါပဲဘုရား” ဟု သမီးကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ

လျက် တရားနာထောက်ရှိုလာသော ဒကာတစ်ဦးက လျှောက်
ထားလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
အား ကြည့်ရှုကာ “ဒကာကြီး အတိတ်ဘဝက ပါရမီပါလာ
လျှင် ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ်၊ သားရယ်၊ သမီးရယ်
မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါရမီအတိုင်း အကျိုးပေးတာပဲ” ဟု မိန့်တော်
မူလေသည်။

“ဒကာမကြီးမလည်း ဟိုးရှေးတုန်းက သမီးနှစ်ယောက်
ဖအေလို မဖြစ်စေဖို့ သတိထားဦးနှော်၊ တော်တော်ကြာသမီး
တွေကို အထင်ကြီးရင်း ကြီးရင်းနဲ့ ကိုယ်ရွှော်ရာ ညံ့ရာလဲ
ကျနေဦးမယ်....”

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတဲ့
ဖခင်ဟာ ဒကာကြီးလိုပဲ သမီးနှစ်ယောက်ကို ညက်ကောင်း
မကောင်း စမ်းကြည့်သတဲ့။

သူ့စမ်းပုံကတော့ သမီးငယ်ကို တော
ထဲ ခေါ်သွားပြီး တောရဲသဘာဝကိုပြု
ရင်းနဲ့ အကဲစမ်းကြည့်သတဲ့။ သမီးငယ်ကို
မျှစ်စို့ကြီးတစ်ခုပြုပြီး “ကြည့်စမ်းသမီး
ဒီမျှစ်စို့ကြီးဟာ ဘယ်လောက်များ ထူး
ဆန်းသလဲ၊ မြေကြီးထဲက သဘာဝ
အတိုင်း ထိုးထွက် လာတယ်ကဲ့” လို့
ပြောတော့ သမီးက “ဖေဖေရယ် ဒါများ
ဘာဆန်းသလဲ မျှစ်ဆိုတာ သူ ထိပ်မှာ
အချွန်းကြီးနဲ့ဆိုတော့ မြေကြီးကို ခဲ့ပြီး
ထွက်လာနိုင်တာပေါ့၊ ဒီထက်ထူးတာက

မို့များဟာ မျှစ်လိုအချွန်မပါဘဲ ထိပ်တိုကြီးနဲ့တောင်မှ မြေကြီး ထဲက ခွဲထွက်နိုင်သေးတာ” ပဲလို့ပြောတော့ အဖေက “အင်း- ငါ့သမီးဟာ တော်တော် ပညာရှိတာပဲ၊ ငါ့ထက်တောင် အတွေးအခေါ် ကောင်းသေးတယ်” လို့ စဉ်းစားမိသတဲ့။

ဒါနဲ့ အိမ်ထောက်တော့ သမီးငယ်ရဲ့ ဉာဏ်ကောင်းပုံကို ချီး မှူးမီး ပြောဆိုတာ သမီးအကြီးက ကြားတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ “အမယ်လေး ဖေဖေရယ်၊ ဒါလောက်ဟာလေးနဲ့များချီးမှူး၊ မနေပမ်းပါနဲ့၊ သူများကြားရင် ရှက်စရာ” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ သမီးငယ်ကို အထင်ကြီးနေတဲ့အဖေက “အမယ် နှင် ဒီလောက်သိလို့လား” လို့ ပြောတော့၊ သမီးကြီးက “သိပါ” လို့ ပြောတော့ သမီးကြီးကိုလည်း နောက်တစ်ရက် မှာ တောထဲခေါ်သွားပြီး မြင်မြင်ရာများကို ရှာပြီးပြသတဲ့။

ဒီလိုပြုစရာမေးစရာရှာရင်း သစ်ပင်ပေါ်မှာ အော်မြည်နေ တဲ့ ငဟစ်ဆိုတဲ့ ငှက်ကြီးကိုပြုပြီး “ကြည့်စမ်းသမီး၊ ဒီငှက်ကြီး ဟာ လည်တံရှည်ပေမယ့် အော်မြည်တဲ့အသံက တယ်ပြီး တော့ သာယာပါကလား” လို့ ပြောတော့ သမီးက “အဖေ ရယ် ဒါဟာ အသက်ရှိတဲ့ ဝိညာဏကပဲ ချီးမှူးစရာမဟုတ် ပါဘူး၊ ဆိုင်းထဲက အဝိညာဏက အသက်မရှိတဲ့နဲ့ဟာ သူလို လည်တံရှည်ရှည်ပါပဲ၊ သူ့ထက် အသံကောင်းတယ်၊ တေး ပေါင်းစုံလဲ ဆိုတတ်မယ် မဟုတ်လား” လို့ ပြောတော့ အင်း... သမီးကလည်း ငါ့ထက်သာတာပဲလို့ တွေးတောမိ သတဲ့ ဒကာရေ၊ အဲဒီပုံပြင်ပမာလို “ကိုယ်ရွှော်တာ လူမသိ အောင် တိတ်တိတ်သာ ချီးမှူးပေတော့” ဟု မိန့်ကြားတော် မူလေသည်။ ။

၈၀။ ဆေးတစ်ရှင် ပေးပါရှု။

ဆရာတော်ဘုရား ရန်ကုန်မြို့သို့ အရောက် ကြားတော့ရ
ကျောင်း၌ အမိန့်တော်ရ ဦးပုတ်နိ လှူဒါန်းသော ဇရပ်ကွင်
တည်းခိုကာ တရာ များ ဟောကြားလျက် ရှိလေသည်။ ဇရပ်
ဒါယကာ ဦးပုတ်နိသည် တရားပွဲတိုင်း မှန်မှန်ရောက်ရှိကာ
နာကြားလျက်ရှိပြီး နောက်ဆုံးရက် အရောက်တွင် ဆရာတော်
အား လျှောက်ထားလေသည်။

“ဘုရားပည့်တော်သည် သံသရာဘေးကိုတော့တိုင်း တစ်
ခါတစ်ခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိပါ၍၊ ဖြစ်လေရာ
ဘဝတိုင်းတွင် လှူ့ဘဝထက် မနိမ့်ကျသော ဘဝကို တမ်းတ
မိပါသည် ဘုရား”

ထိုအခါ ဆရာတော်က “ဪ အကကြီးရဲ့ စကားအစနဲ့
စကားအဆုံးက လုံးလုံးကြီးမကိုက်ညီပါကလား။ စကားအစ
မှာတော့ သံသရာဘေးကြီးကို ကြောက်တယ် ဆိုတဲ့ အိုခြင်း
ဆင်းရဲ၊ နာခြင်းဆင်းရဲ၊ သေခြင်းဆင်းရဲ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း
ဆင်းရဲတို့ ကင်းရာအမှန်နိဗ္ဗာန် ရွှေပြည်ကိုမျှားတမ်းတသလား

အောက်မေ့ပါတယ်၊ ဘယ်နှယ် လူ့ဘဝသာ လိုချင်တယ်ဆို
တော့ ရှေးရှေးက တောသူမ မြို့သူအတူ ခိုးမှားသလိုဖြစ်နေ
တာပေါ့”

ရှေးရှေးတုန်းက ကျေးရွာသူကျေးရွာသားများဟာ ဘာ
သာဘာဝပြောကြဆိုကြသုံးနှုန်းကြတာက (တော်တို့ ကျုပ်တို့)
လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး သုံးကြတယ်၊ မြို့မှာလို ရှင်တွေ ကျွန်မတွေ
မသုံးနှုန်းကြဘူး။ မြို့မှာ တော်တွေ ကျုပ်တွေ သုံးရင် ရိုင်း
တယ်၊ တောသူတောသား ယူဆထားကြတာကိုး။

ဒီတော့ တောမှာနေတဲ့ တောသူမတစ်ယောက်ဟာ နေပြည်
တော်ခေါ်တဲ့မြို့ကို သွားစရာရှိလေတော့ မြို့ သူ မြို့ သား ရဲ့
အသုံးအနှုန်း အခေါ်အဝေါ်တွေကို လေ့လာမေးမြန်းရ
တာပေါ့။

ဒါနဲ့ အဲဒီကျေးတောသူဟာ မြို့ကိုသွားတော့ ရှင်ထည့်ပြီး
ပြောဆိုမှပဲ စိတ်ထဲမှာ စွဲထားလိုက်သတဲ့၊ မြို့ ကို ရောက် လို့
တည်းခိုမယ့် မိတ်ဆွေအိမ်ရောက်တော့ ရင်းလည်း ရင်းနှီးတာ
ကတစ်ကြောင်း၊ မောမောနဲ့ ဆေးလိပ် သောက် ချင်တာ
ကြောင့် ‘ဆေးတစ်ရှူပေးပါရှင်’လို့ ပြောရမှာကို ရှင်ထည့်
ပြောချင်တဲ့ဇောနဲ့ (ဆေးတစ်ရှင် ပေးပါရှူ) လို့ ပြောသတဲ့
ဒကာဦးပုတ်နီရဲ့ “ဒကာကြီးမှာလည်း ရွှေစကားကောင်းပါ
လျက်ကနဲ့ နောက်စကားကြောင့် (ဆေးတစ်ရှင် ပေးပါရှူ)
ဖြစ်သွားပြီ”ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

၈၁။ ဆိုင်းသံဗုံသံမကြားချင်

သင်္ဃာတော်ဆရာတော် ရန်ကုန်မြို့ ကြားတောရတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် စူဠဂဏ္ဍီ ဒါယကာတစ်ယောက်က လျှောက်ထားရာ၌ မဟာဂဏ္ဍီကိုကားဝင် ရဟန်းများသည် ပဲ့ကြည့်ကြပါသည်။ စူဠဂဏ္ဍီများမှာ ပဲ့လမ်းသဘင်ကို မကြည့်ကြပါ။ အရှင်ဘုရားရှိခိုက်တွင် ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါ” ရန် လျှောက်ထားလေရာ “စူဠဂဏ္ဍီပဲ့မကြည့်ကြသည်မှာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် (တောင်သာက ဘုန်းကြီးဦးရွှေလာ ဆိုင်းတီးသံ မကြားချင်တာလို) ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရသည်ဟု မိန့်ကြားကာ....

မြင်းခြံခရိုင် တောင်သာမြို့က ဇာတ်သမား တစ်ယောက်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးတော့ တရားကျပြီး ရဟန်းဝတ်ကာနေလေသတဲ့။ ရဟန်းဝတ်ကာ နေပါသော်လည်း ဆိုင်းသံကြားတော့ နုကိုဝါသနာကြောင့် မရိုးမရွ ဖြစ်လာတတ်သတဲ့။ တစ်ရက်ကျတော့ ရွာမှာအလှူရှိတာနဲ့ ဘုန်းကြီးဦးရွှေလာကိုပင့်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက “ဒကာတို့အလှူ ဆိုင်းပါသလား၊ ဆိုင်းပါရင် မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်က ဆိုင်းသံမကြားချင်ဘူး” လို့ မိန့်ကြားသတဲ့။

ဒီတော့ အလှူဒါယကာကလည်း “တပည့်တော်အလှူမှာ ဆိုင်းလည်းမပါ၊ ဇာတ်လည်းမပါပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားပြီး ပြန်သွားသတဲ့။

ရွာပြန်ရောက်တော့ ကာလသားတွေက အလှူဆိုတာ ပျော့ကည့်မှတော်မယ်ဆိုပြီး ပျော့ငှားထားနှင့်တော့ အလှူရှင်လည်း

မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာတော်ဆရာမ အလိုက်သင့် လျှောက်
မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသတဲ့။

အလှူခံတဲ့နေ့ကျတော့ ပျောသမားတွေလည်း တီးမှုတ်နေ
တာပေါ့လေ။ ခင်ကြီးဦးရွှေလာကလည်းတည်ငြိမ်သော သိက္ခာ
နဲ့ ကြွလာတာကိုး....

ပျောသမား ဆိုင်းဆရာတို့က ဆရာတော်ကြွအလာ စည်
ရွမ်းမှုတော်မယ်ဆိုပြီး စည်းရွမ်းလို့ပေးကြရာ ဇာတ်သမား ဝါ
သနာ မစွန့်နိုင်ရှာဘဲ ဘုန်းကြီးဦးရွှေလာလည်း ဆိုင်းသံကြား
တော့ မနေနိုင်ဘဲ သင်္ကန်းရုံကိုဖြုတ်ကာ ဆိုင်းချက်ကျကျ ဝင်
ပြီး ကပါလေရော။ ဒကာ ဒကာမတွေလည်း ရယ်ရ အခက်
တာရအခက် ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ စဉ်းစားနေတုန်း
ဖြုန်းခနဲ သတိဝင်လာပြီး ဆိုင်းကိုရပ်ခိုင်းကာ အလှူဒကာကို
ခေါ်ပြီး....

“အစက ငါမပြောလား။ ဆိုင်းသံမှန်ကို ငါမကြားချင်
ဘူးလို့ ကြိုတင်မှာထားတာကို မနာခံ။ ဆိုင်းသံကြားရင် က၊
ချင်မှာစိုးလို့ ဆိုင်းမထည့်ပါနဲ့ ပြောတာကို” ဟု ကြိမ်းမောင်း
လေသတဲ့။

“အဲဒီဥပမာလို့ပဲ စူဠဂဏ္ဍိများ ဆိုင်းသံကိုကြားနေသလား
မသိဘဲ” ဟု မိန့်တော်မူလေသတည်း။

၈၂။ ဆေးတစ်လက်နဲ့ ဆရာထူး

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် မော်လမြိုင် မန်ကျည်းတော
ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်စဉ် အဝေးခရီးမှ ဦးပဉ္စင်း
ကြီးတစ်ပါး လာရောက်ပူးမြော်ရာ ဆရာတော်က အလ္လာပ
သလ္လာပ သဓမ္မာဒိနိယစကားများ ပြောကြားလေသည်။

“ဦးပဉ္စင်းကြီး တရားဟောတတ်ပါစ”

“မှန်လှပါ ဟောတတ်ပါသည်ဘုရား”

“ဘယ်တရားများ ရပါသနည်း”

“ဘုရားအလောင်းတော် ယုန်မင်း မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်း
သောဇာတ်ကို တစ်ပုဒ်လုံး အစအဆုံးရပါတယ်ဘုရား”

“တခြား ဘာတရားများ ရပါသေးသလဲ”

“ဒီတစ်ပုဒ်ပါပဲဘုရား”

“တစ်ပုဒ်တည်းနဲ့ လုံလောက်ကဲ့လား”

“လုံလောက်ပါတယ်ဘုရား၊ ရှင်ပြုလဲ အဲဒီတရား၊ စာရေးတံ
လဲ ဒီတရား၊ အသုဘလဲဒီတရား၊ ဒီတရားကိုပဲ အလွန်ကြိုက်ကြ
ပါတယ်”

ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်က ပြုံးတော်မူပြီးလျှင် ဦးပဉ္စင်း
ကြီးမလည်း ဆေးတစ်လက်တည်းနှင့် ရေလည်းမပါဘဲ ရွာစား
ရတဲ့ ဆေးဆရာတစ်ဦးလိုပါပဲလား၊

အင်းဝခေတ် ကောင်းစားစဉ်အခါက မောင်ထူးဆိုတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ဟာ ရင်ဘတ်နာ စွဲကပ်နေခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်ကြာ
သတဲ့၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ပေါ့လေ၊ ပေါ်တဲ့အခါမှာ

ဆိုရင်တော့ အမယ်လေး အဘလေးနဲ့ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်
ကြား အော်သတဲ့။

ဒါနဲ့ အဲဒီလိုရောဂါပေါ်ခိုက်မှဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်
သွားတဲ့ ပယောဂဆရာတစ်ယောက်က ကြားတာနဲ့ အိမ်ထဲ
ဝင်လာပြီး ဆေးမြီးတိုတစ်လက် ပေးသွားတယ်။ အဲဒီဆေး
မြီးတိုကတော့ မန်ကျည်းမှည့်တစ်ကျပ်၊ ဆားတစ်ကျပ်၊ ဆပ်ပြာ
တစ်ကျပ်ကို အညီအမျှစု ရေနဲ့ဖျော်သောက်တဲ့နည်းပဲ။ အဲဒီ
ဆေးကို ဖျော်သောက်လိုက်တာ ကင်းကင်းစင်စင်ပဲ ပျောက်
သွားသတဲ့။

ဒါနဲ့ မြို့ဝန်ဟာလည်း ရင်ဘတ်နာပေါ်လာတော့ ဆေး
စုံစမ်းတဲ့အခါ မောင်ထူးမှာ ခုနစ်နှစ်ကြာ စွဲကပ်တဲ့ ရင်ဘတ်
နာတောင်မှ ပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဆေးရှိတယ်ကြားလို့ သွား
မေးတော့ မောင်ထူးကလည်း သူ့ပွဲတွေဆေးဖြစ်တဲ့ မန်ကျည်း
မှည့်တစ်ကျပ်၊ ဆားတစ်ကျပ်၊ ဆပ်ပြာတစ်ကျပ်ကိုပဲ ရေနဲ့ဖျော်
ပြီး ပေးလိုက်တော့ မြို့ဝန်မင်းလည်း စွဲကပ်နေတဲ့ ရင်ဘတ်
နာ တစ်ခါတည်းပျောက်သွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျေးဇူးတင်မဆုံး
ဖြစ်ပြီး မင်းတရားကြီးကို လျှောက်လိုက်တော့ မင်းတရား
ကြီးက တယ်မတတ်တဲ့ ဆရာပါကလား။ မြို့ဝန်မှာစွဲခဲ့တဲ့ ရင်
ဘတ်နာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီဆရာနဲ့မှ ပျောက်တော့တာပဲ။
ဒါလောက်စွမ်းတဲ့ဆရာတော့ မြောက်စားသင့်တယ် ဆိုပြီး
ရွာတစ်ရွာမှာ အပိုင်စားပေးပြီး ဆရာတစ်ဦးလို အသိအမှတ်ပြု
လိုက်သတဲ့။

ဆရာထူးမှာလည်း လာလာသမျှရောဂါတို့ကို ဒီတစ်လက်
တည်းလော ဆေးကိုပဲ ရေလဲမပါဘဲနဲ့ ဂက်စွဲလုပ်ပြီး ကုနေ

သတိုး၊ ဘယ်အထိ အောင်မြင်နေသလဲဆိုတော့ မျက်စိနှာလို့
လာကုတ်လူနာကိုတောင် မျက်စဉ်းဆိုလို့ တစ်ခါမှခတ်မပေးဘဲ
နဲ့ ဒီအဆေးပဲကျေးသတိုး။ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးရဲ့ အာနိသင်အစွမ်း
ထဲ ဝမ်းသွားထဲ သဘောကြောင့် အပူအပုပ်တွေ စင်ကြယ်ပြီး
မျက်စိနှာတာပျောက်သွားသတိုး။

ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးပြီးလာလိုက်တာ ထောင်ါသည်တိုင်ပါ
မိကတော့ဘဲ နွားပျောက်သူပါ လာရောက်ပြီး ဗေဒင်မေး
သတိုး။ ဒီထော့ ဆရာဆွေးဟာ ဘာဘာညာညာ တွက်မနေဘဲနဲ့
ရော့... ဝါကိုသောက်ဆိုပြီး မန်ကျည်းမုည့်တစ်ကျပ်၊ ဆား
တစ်ကျပ်၊ ဆပ်ပြာတစ်ကျပ်တို့ကိုပဲ ရေနဲ့ပျော်တိုက်သတိုး။

နွားပျောက်တဲ့လူတွေလည်း ဒီဆေးသောက်ပြီး ရွာပြန်
အသွားလမ်းမှာ ဝမ်းသွားချင်တာနဲ့ တောစပ်ကိုဝင်ပြီး ကိစ္စ
ပြီးခိုက်မှာ နွားသွေးများက လာရောက်ဝှက်ထားတဲ့ သူတို့
နွားတွေကို တွေ့လွှားသတိုး။

နွားပျောက်သူများကလည်း ကျေးဇူးရှင်ဆရာထူး၏ ဆေး
ကို စားသောကြောင့် နွားများပြန်တွေ့ရပါသည်ဟု သမား
တော် ဆရာထူးအိမ်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ နေရပ်ပြန်ကြသတိုး။

“ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေပြီ၊ ယုန်မင်းတရားတစ်
ပုဒ်တည်းနဲ့ အကုန်ပြီးတာတော့ ဘဝဘဝက ကုသိုလ်ကံကို
ချီးမွမ်းရမှာပဲ” တု မိန့်ကြားလေရာ ဦး ပ ဉ္စင်း ကြီး မှာ လည်း
သဘောကျကာ ဝတ်ချ ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

၈၃။ စကားကိုမမက်နှင့် တရားကိုသာစက်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်သည် မော်လမြိုင် မန်ကျည်းတော ကျောင်းတွင်နေစဉ် မော်လမြိုင်တွင်ရှိသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက “တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားကြွလာသည့် နေ့မှစ၍ များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။ တပည့်တော်၏ ကျောင်းကန် အရန်ပစ္စည်းများကို ခင်မင်တွယ်တာခြင်းမရှိဘဲ စွန့်လွှတ်၍ အရှင်ဘုရားကြွရာနောက်သို့ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ပါရစေဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်က “ငါ့ရှင် ငါ၏နောက်သို့ လိုက်သည်မှာ ဘယ်မညာကိုလိုလား၍ ငါ့အားမှီခိုချင်သနည်း”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရားသည် စကားပြောသော အခါ ထည့်သွင်းပြောပြသော ဥပမာများကို အမှန်အမြတ်ထား၍ မှတ်သားနည်းယူလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့ရှင် ပတ္တမြားကျောက်တွေ ပေါများသော ဝေဘူလ တောင် ရောက်လာမှ မီးခတ်ကျောက်ကို အဖိုးတန်ထင်၍ ကောက်သိမ်းဆည်း သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နာနာမယသိ၍ လမ်းတစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သော ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီထို့ကို တွေ့ပါလျက် ဇာတိဝင် ငန်းဆေးကို တောင်း သူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လူတကာ ပါးစပ်ရှိလျှင် ပြောတတ်သော ဥပမာ ပုံပြင်ကို မခုံမင်ပါနှင့်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကိုသာ လိုလားနှစ်သက်စွာ နာခံယူပါတော့” ဟု နှစ်သိမ့်ကာ ဟောကြားတော် မူလေသတည်း။ ။

၈၄။ ကဗျာဆရာ သူ့စာကြောင့် အရိုက်ခံရပုံပြင်

သင်္ဂဇာဆရာတော်သည် ပြည်မြို့သို့ ရောက်တော်မူလေရာ မောင်မြတ်ထင် ဆိုသူက ပါဠိမဆန်၊ ကဗျာမဆန်၊ စာမဆန် ပေါက်ကရလေးဆယ် စကားကြွယ်ကြွယ် အသံနေအသံထား နှင့် လျှောက်ထားလေရာ အမြီးအမောက် မတည့်သော သူ့ ကဗျာ သူ့စာသူ့ပါဠိကြောင့် သင်္ဂဇာ ဆရာတော်မှာ မရယ် စပွား အရယ်ထူး ရယ်တော်မူပြီးလျှင်-

“အင်း...ရှေးတုန်းက ကဗျာဆန်တဲ့ သမက်နဲ့ ယောက္ခမ ပုံပြင်လို ကျနေပြီ”

ရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ယောက္ခမကြီး သမီးနဲ့ သမက်တို့ အတူတူနေကြရာ သမက်မှာ စကားပြောရာတွင် ကဗျာဆန်ဆန်ပြောတတ်သတဲ့။ သူ့ယောက္ခမကတော့ အဲဒီလို ပြောတာကို လေသံမျှပင် မကြားချင်၊ အလွန်မုန်းသတဲ့။

တစ်ညမှာ အိမ်ကို သူခိုးကပ်တော့ သမက်နဲ့ယောက္ခမ သူခိုး လိုက်ကြရာ သူခိုးကိုမမိလိုက်ဘဲ ပြန်လာသော သမက်အား ‘သူခိုး ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ’ လို့ ယောက္ခမက မေးတဲ့အခါ....

“သူခိုးခမျာ မိဘနှစ်ပါးတို့ စားသောက်ရန် စိုက်ပျိုး၍ ထားတဲ့ ထန်းပင်ပျိုနှစ်ပင်အောက်မှ အနောက်သို့ချိုး၍ ထွက် ပြေးတိမ်းရှောင်သွားရာ အဖေသား တအားစိုက်၍ ပြေးလိုက် ပါသော်လည်း အကာလ ညအမှောင်မှိုက်နဲ့ မမိ လိုက်ပါ ပေပေ”

အဲဒီလို အသံနေအသံထားနဲ့ ပြောကြားတော့ ယောက္ခမ ကလည်း စိတ်ထွက်ထွက်နဲ့ သမက်ကိုရိုက်နှက်တာ သမက်ခမျာ လိမ့်နေရှာသတဲ့။

ခဏအကြာ ယောက္ခမက ငါ့သမက်ကို စိတ်ထွက်လို့ မထောက်မညာ တအားရိုက်မိတယ်။ သွားမေးဦးမှ တော်မယ် လို့ သမက်အနား သွားပြီး “ငါ စိတ်ထွက်လို့ ရိုက်မိတယ် ဘယ်အနားက နာသေးသလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ သမက်က ရဲ့. မဲ့. ရဲ့. မဲ့. နဲ့-

“အဖေလေးသားမှာ ကျောဆိက အောင်တောင်တောင်၊ ရင်ထဲကနာတာတာ၊ မခံသာအောင် ရှိလှပါတယ် အဖေရယ်”

လို့ပြောတာကို ယောက္ခမကြီးက လုံးလုံးမကြားချင်ပေမယ့် ကိုယ့် အပြစ်ဖြစ်နေလို့ အောင်အည်းပြီး “မင်း ဘယ်အစာကို စားချင်သလဲ အဖေဝယ်ပေးမယ်လေလို့ ချောတဲ့အခါ....

“အဖေရယ် စားချင်တဲ့အာသာ ကျွန်တော့်မှာမရှိ၊ သံပုရာ သီး ရရင်ဖြင့် အဖေရိုက်တဲ့ဒဏ်ရာ သံပုရာနဲ့တဲ့ ကုချင်ပါတယ် အဖေရယ်”

လို့ ချဲ့ချဲ့ပျစ်ပျစ်ပြောနေတာကို နားကြားပြင်းကပ်တာနဲ့။

“ကဲ... မင်းထိုက်နဲ့မင်းရွဲကံ နေရစ်ပေတော့” လို့ ဆိုကာ ထံသွားလေသတဲ့ ဒကာ မောင်မြတ်ထင်ရွဲ” ဟု မိန့်တော်မူ သတည်း။

၈၅။ ရှေးအခါက ဘုန်းကြီးများ၊ ဒေါက်ချာဆောင်းသည့်အကြောင်း

တစ်ခါသော် ဒကာတစ်ယောက်သည် “ရှေးအခါက ဘုန်းကြီးများ ဒေါက်ချာဆောင်းကြသည်ဟု သာသနာ လက်ခံကျမ်းတွင်ဖတ်ရှုရပါသည်။ ဒေါက်ချာဆောင်းခြင်းအကြောင်းရင်းကို ဖြေကြားတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေရာ သင်္ဂဇာဆရာတော်က “အင်း...ဒီကိစ္စကိုတော့ ဘုန်းကြီးကြားဖူးသလိုပဲ ရှင်းပြမည်။ ပုံပြင်ဟုပဲ ယူဆကြပါလေ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက ဘုရင်ကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ထူးထူးခြားခြား ဦးခေါင်းတွင် ချိုပေါက်လာသည်ကို ရှက်တော်မူသဖြင့် ထိုချိုကိုလူမမြင်စေရန် ဒေါက်ချာတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ ဆောင်းထားလေသည်။ သို့သော် ကြာလျှင် ချိုပေါက်သည့်အကြောင်းကို လူသိလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ နေပြည်တော်နှင့်ဝေးသော တောထဲသို့ ကြွသွားကာ ဖိုးသူတော် တစ်ပါးနှင့် တောရခိုမှီးကာ သီတင်းသုံးနေထိုင်လေသည်။

အခါတစ်ပါးတွင် ဘုန်းကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းအပြု၍ ဆောင်းထားသော ဒေါက်ချာသည် ခေါင်းမှ ပြုတ်လျက် ကျောင်းအောက်သို့ ကျသွားလေသည်။ ဖိုးသူတော်သည် ချိုပေါက်သည်ကို မြင်သိ၍ သွားရာ ဘုန်းကြီးက မည်သို့အားမျှ မပြောရန် တားမြစ်ထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ဖိုးသူတော်မှာ မည်သို့မျှ မပြောရဆို၍ မပြောသော်လည်း

“တို့ဆရာတော်ခေါင်းမှာ ချိုပေါက်တာတော့ အံ့ပါရဲ့ဗျာ” လို့ ညည်းမိသတဲ့။

ဒါနဲ့ တစ်ရက်ကျတော့ တောထဲသွား ထင်းခွေရင်းနဲ့ ဝါးရုံ ပင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်နေခိုက် မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာလည်း ဝါးရုံ ပင်ခြေရင်းမှာ ရောက်လာပြီး သားကောင်ကို အသံမကြား အောင် တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းနေသတဲ့။ အဲဒီအခိုက်မှာ ဖိုးသူတော်ကလည်း လူသူမရှိတဲ့တောထဲမှာဘဲဆိုပြီး “တို့ဆရာ တော်ခေါင်း ချိုပေါက်တာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ” လို့ ညည်းလိုက်တော့ မုဆိုးချောင်းနေတဲ့ သားကောင်ဟာ လူသံကြားတော့ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသတဲ့။ ဒါ့နောက်မှ ဒီဘက်မှာရှိတဲ့မုဆိုးဟာ ဖိုးသူ တော်က ပြောတယ်မထင်ဘဲ ဝါးရုံပင်ကပြောတယ်လို့ ယူဆပြီး ဘာကောင်မှမရဘဲ အိမ်ကိုပြန်သွားသတဲ့။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ သူ့ဆီကအသား (ဟင်းလျာ) ရဖို့ ငွေပေးထားတဲ့ မိန်းမတွေကလာပြီးမေးတော့ “ဟာ...တောကျောင်းဘုန်းကြီး ခေါင်းမှာချိုပေါက်တာ အံ့ပါရဲ့ဗျာလို့ ဝါးပင်က စကား ပြောလို့ သားကောင်ဟာလန့်ပြီး ထွက်ပြေးတာနဲ့ ဒီနေ့တော့ ဘာကောင်မှ မရလိုက်ဘူး” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဟင်းဝယ်လာတဲ့မိန်းမတွေကမယုံကြည်ဘဲ လိမ် တယ်ထင်ပြီး ဒီစကားလျှောက်ပြောလိုက်ကြတာ ရပ်ကျော် ရွာကျော်ဖြစ်ရုံမက ရွှေနန်းတော်က ဘုရင်ကြီးပါ ကြားသွား ရှေ့ထဲ။ ဒီတော့မှ ဘုရင်လည်း ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းရအောင် တောကျောင်းကို လိုက်အကြည့် တကယ် ချိုပေါက်နေတာ ဟောတော့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကို ပြေးပက်လိုက်

တာ ခေါင်းမှာ ပေါက်နေတဲ့ချိုဟာလည်း ခြောက်သွေ့လာပြီး ဖြစ်တော့ ပြုတ်ကျသွားရောတဲ့။

“အဲဒါကြားဖူးတာပဲ၊ ကျမ်းစာပါမဟုတ်ဘဲ ပုံပြင်ပဲ ဆိုပါ နို့”ဟု မိန့်ကြား ဖြေရှင်းလိုက်သည်။

၈၆။ ဆေးဆရာလည်းရမ်းကု၊ ဆရာတော်လည်း ရမ်းကု

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား စစ်ကိုင်းမြို့၌ စံတော်မူခိုက် ဆွမ်း ကျွေးတစ်ခုတွင် ဦးပြော့ဆိုသော ဒါယကာ တစ်ယောက် လျှောက်ထားသည်မှာ အရှင်ဘုရား ဘုရားရှိစဉ်အခါက တရား ဒေသနာ ဟောကြားပါလျှင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရတန္တာဖြစ်သွားသည်ကို အဆင်အရှား ကျမ်းဂန် များ၌ တွေ့ရပါသည်။ ယခုခေတ်အခါ သံဃာတော်များဟော ကြား၍ သောတာပန်ဖြစ်သွားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မကြား ဖူးပါဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေရာ ဆရာတော်က....

ရှေးအခါက အင်းဝမြို့မှ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်သည် သွေးဆေး၊ ငန်းဆေး အစရှိသည်တို့ကို ‘ဘူး’ တွင်ထည့်၍ လွယ် နေကျ လွယ်အိတ်တွင်ထည့်ကာ ပခုံးမှာချိတ်ပြီး နန်းတော် တံခါးကို ဝင်လာသတဲ့။ တံခါးစောင့်များက လွယ်အိတ်ထဲတ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးရာ (ယမ်းဘူးများ ပါလာပါသည်) ဆို သဖြင့် ပမ်းဆီးကာ လွှတ်ရုံးကိုပို့ သတဲ့။

လွတ်တော်ဝန်ကြီးက အသီးလီးပွင့်၍စစ်ဆေးရာ ဆေးဘူး
 များသာတွေ့သဖြင့် “ဤအရာကို ဘာကြောင့် ယမ်းဘူးပါ
 သည် ပြောသလဲ” ဟု မေးသတဲ့၊ ဆေးဆရာက “မှန်လှပါ၊
 ကျွန်တော်မျိုးများ ဆေးသမား ဟူသည်မှာ ကိုယ်တိုင်သိ၍
 ကုရသည်မဟုတ်ပါ၊ ရှေးက ဆေးကျမ်းအဆိုအရ ရမ်းဆ၍
 ကုရပါသဖြင့် ဤဆေးဘူးများမှာ ယမ်းဘူးများသာ ဖြစ်ပါ
 သည်” ဟု လျှောက်သတဲ့၊ “ဒီလို ဒကာပြော့ရေ၊ ငါတို့မှာလဲ
 စာသဘောနှင့် ရမ်းကုရတာပဲ” ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

၈၇။ သြဇာသီးဆိုတာ သဲရှင်ရှင်နဲ့

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားကို
 ပင့်၍ ဆွမ်းကပ် တရားနာကိစ္စပြီးလျှင်....

“အရှင်ဘုရား
 တရားဟောရာတွင်
 ဥပမာပုံပြင် စုံလှပါ
 သည်။ ယနေ့ဖြင့်
 ယခင်က ပုံပြင်များ

ထက် သာ၍ကောင်းပါလိမ့်မည် ထင်ပါသည် ဟု
လျှောက်ထားရာ....

“ဒကာတော်ပြောစကားက ချီပါသား သြဇာသီးစားရ
အောင် လုပ်သလိုနှင့် တူပါတယ်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ချီပါသား-ပခန်းသားတို့ အောက်ပြည်သို့အသွား ပြည်မြို့
သို့ ရောက်ရာ သြဇာသီးစားချင်လှသော်လည်း ပိုက်ဆံကမပါ၍
သြဇာသီး အလကားစားရအောင် ကြံဆောင်ရာ သြဇာသီး
သည် ရွှေသို့သွား၍....

“ဟာ.... ဒီဆီက ဥသျှစ်သီးကြီးက အဖုံအလစ် များလှပါ
ကလား” ဟု သြဇာသီးကိုကိုင်ကြည့်၍ တအံ့တဩ ပြောလေ
သည်။ သြဇာသီးသည်ကလည်း မမြင်ဖူးသော တစ်ရွာသား
များ ဖြစ်သဖြင့် တကယ်ပင် မသိဟုထင်ကာ-

“အဲဒါ သြဇာသီး ခေါ်တယ်ရှင်”

“ဪ...ဒီအသီးစားရင် သြဇာ တိက္ကမကြီးလိမ့်မယ်ထင်ပါ
တယ်၊ စားတဲ့အခါ ထုခွဲပြီးစားရသလား”

“ထုခွဲစရာမလိုပါဘူး။ လက်နဲ့ ဟောဒီလို အသာ နှိပ်ရုံနဲ့
ကဲ့သွားပြီး စားဖို့အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါတယ်” ဟု သြဇာသီး
တစ်လုံးကို ကောက်၍ခွဲပြရင်း....

“ရော့...အဲဒါကိုပြည်းကြည့်စမ်းပါ”

သြဇာသီး တစ်ယောက် တစ်လုံးစီပေးရာ အားရဝမ်းသာ
ယူ၍ စားကြပြီးအစေ့နှင့်အခွံကို ဈေးသည်မမြင်အောင် ပစ်
ကာ ဈေးသည်ထံ တစ်ဖန်သွား၍-

“ဩဇာတိက္ကမသီးဆိုတာ အရသာရှိပါပေ့ဗျ၊ သဲကလေး
ရှုပ်ရှုပ်ပါပေလို့၊ သဲရှုပ်ရှုပ်မပါရင် ဒီထက် အရသာရှိမှာ”ဟု
ခပ်တည်တည် ပြောကြပြန်ရာ၊ ဈေးသည်က-

“အလို ရှင်တို့ အခံ့ပါ စားကြပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ အားလုံးစားကြတာပ”

ဈေးသည်က ရယ်လျက် “ရော့ရော့ တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ
အခံ့ခွာပြီး အတွင်းက အသားဖြူဖြူ စားကြည့်ပါဦး”

ချီပါသား ပခန်းသားတို့သည် ဈေးသည် မမြင်အောင်
အစေ့များကိုလှင့်ပစ်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်လာကာ “နှမကြီးကျေးဇူး
ကြောင့် ဩဇာအာဏာသီးရဲ့ အရသာကိုသိရပါပြီ။ ဒါပေမယ့်
အသားကဝါးရတာခက် မကြေညက်နိုင်လို့ မျှီချလိုက်ရတယ်”
ဟု ပြန်ပြောရာ ဈေးသည်မက လူအဖွဲ့အထင်နှင့် အားရ
အောင် ရယ်ပြီး-

“ရှင်တို့ အစေ့ကိုပါ ဝါးစားပြီထင်တယ်၊ အစေ့ကိုထွေး
ပစ်၊ အသားကိုသာ စားရတယ်ရှင်၊ ရော့တစ်ယောက်တစ်လုံး”
ဟု သပ်ပြုံးပြုံးပေးလိုက်ပြန်ရာ၊ ချီပါသား ပခန်းသားတို့မှာ
အားရအောင် စားကြသတဲ့။

“အခုလည်း ဩဇာသီးစားချင်လို့ ချီပါသား-ပခန်းသား
စကားရှာသလို ဒကာတော် ရေမြေ့ရှင်က ပံ့ပြင် နားထောင်
ချင်တာနဲ့ စကားစဖော်တာ ထင်ပါရဲ့”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်
ဘုရင်နှင့်တကွ မှူးမတ်များပါ ရယ်မောကြရပေသတည်း။ ။

၈၈။ မုဆိုးမကြီးငွေငါးကျပ် ပျောက်သလိုပုံဖြင့်

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် မန္တလေး ရတနာပုံနေပြည်တော် အနောက်ဘက် သင်္ဂဇာတိုက်တွင် သီတင်းသုံးထော် မုဆိုး (ဦးသုတ) အမည်ရှိ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ဆရာတော်ထံ၌ စာသင်သားအဖြစ် နေ့စဉ် စာတက်၍ နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးသုတမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် စာသင်ရက် ပျက်ရထော့သည်။

ဆရာတော်က ဦးသုတ စာမတက်သဖြင့် အကြောင်းကို ခေါ်၍ မေးလေသော် ဦးပဉ္စင်းဦးသုတက-

“တပည့်တော်၏သင်္ကန်း လူ့ခိုးခံရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၍ စာတက်ပျက်ရပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေလျှင် ဆရာတော်က....

“ငါ့တပည့် စိတ်ရှုပ်မနေနှင့်၊ ပိတ်တစ်ဆုပ် ဝါပေးမည်၊ အေးအေးသာ စာတက်ပါစော့၊ သို့သော် မောင်သုတမှာ (မုဆိုးမကြီး ငွေငါးကျပ်ပျောက်သလို) လဲ မဖြစ်စေနှင့်” ဟု မှာကြား၍ ပုံပြင်စကား မိန့်တော်မူသည်မှာ....

ရွာတစ်ရွာတွင် မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ထိုမုဆိုးမကြီးမှာ ပုတီးအမြဲစိပ်လျက် မအိပ်ခင် ညတိုင်းပင်ဘုရား ရှိခိုးလေ့ရှိ၏။ အသံကောင်းလှသော မုဆိုးမကြီး၏ ဘုရားရှိခိုးသံကို ရပ်ရွာက များစွာ သဘောကျလျက် သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ကြရလေရာ၊ ရပ်ရွာသားတို့စိတ်မှာ ကြည်လင်စွာ သဒ္ဓါယိုဖိတ်ကြရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မုဆိုးမကြီး၏အိမ်တွင် လူခိုး၍ စုဆောင်းထား
 လော ငွေကလေး ငါးကျပ်မှာ သူခိုးနောက်သို့ ပါသွားရာ
 မုဆိုးမကြီးမှာ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ငွေကလေးငါးကျပ်ကို နှမြောလှ
 သဖြင့် သောကမအေး ပုတီးလည်း မစိပ်နိုင်၊ ဘုရားလည်း
 မရှိခိုးနိုင် စိတ်ရှုပ်ကာ မှိုင်၍နေလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ရပ်သူရွာသားများသိသောအခါ ညှိနှိုင်း
 တိုင်ပင်၍ ငွေငါးကျပ်ကိုစုဆောင်းပြီး မုဆိုးမအိုကြီးထံ သွား
 ကြကာ “အမေကြီး ငွေငါးကျပ် လူခိုးသွားသဖြင့် စိတ်သော
 က များလျက် ဘုရားရှိခိုးမပျက်ပါနဲ့၊ ပျောက်သောငွေ ငါး
 ကျပ် အစား အားလုံးက စု၍ထားပါသည်။ အေးအေးသာ
 ဘုရားရှိခိုးပြီး နေပါတော့” ဟု တိုက်တွန်းပြီး မုဆိုးမကြီး
 အား ငွေငါးကျပ်ပေး၍ ပြန်ကြလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း နောက်ရက်များတွင် ဘုရားရှိခိုးသည့်
 အသံကို ထပ်မံ၍ မကြားရသဖြင့် အမေကြီးထံ သွားကြကာ-

“အမေကြီး ငွေငါးကျပ်ပျောက်၍ စိတ် မအေး သော
 ကြောင့် ဘုရားပင်မရှိခိုးနိုင် မှိုင်၍သာနေသဖြင့် ပျောက်သော
 ငွေငါးကျပ်ပေးသဖြင့် စိတ်အေးနိုင်ပါလျက် ဘုရားရှိခိုးသံ
 မကြားရပါ၊ နောက်ထပ်၍ ဘယ်လိုသောကများ ရှိပါသေး
 သလဲ” ဟု မေးမြန်းကြလေသည်။

အမေကြီးက “ဒီလိုပါ ငါ့မြေးတို့ပေးတဲ့ ငွေငါးကျပ်ကို
 ရသောအခါ၊ ရှေးက ငွေငါးကျပ်သာ လူခိုးမခံရပါလျှင်
 ငါ့မြေးတို့ပေးသော ငွေငါးကျပ်နှင့်ပေါင်းလျှင် တစ် ဆယ်

ရှိပေမည်။ ယခုတော့ လူခိုးခံရ၍ ငါးကျပ်သာ ကျန်ရသည်ကို တွေး၍ စိတ်မအေးဖြစ်ကာ တုရားရှိမခိုးနိုင်တာ” ဟု ပြောလေသည်။

ယခုလည်း မောင်သုတမှာ “ငါပိတ်တစ်အုပ်ပေးသည်ကို ပျောက်သောသင်္ကန်းနှင့် ပေါင်းပြီး နေမကောင်း ဖြစ်ကာ စာသင်ရက် ပျက်မနေနဲ့ဦး” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသတည်း။

၈၉။ တောရဆောက်တည်ရင်း
ခုံးသီချင်း မဆိုကြနဲ့။

ဆရာတော်သည် စစ်ကိုင်းမြို့၌ သီတင်းသုံးတော်မူရာ စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးတွင် ရှိကြသော တပည့်များအား ဆုံးမတော်မူလေ့ရှိသည်မှာ....

“တပည့်
ထို့ တော ရ
ဆောက်တည်
သည်မှာ လူ
မာ တု ဂါမ
စ သေ ဝ

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဖွယ် အာရုံတို့ကို တွေ့မြင်ရခြင်း နည်းပါး၍ တည်ကြည်သော စိတ်ထားနှင့် တရားကို နှလုံးသွင်းနိုင်

ပေမည်။ တောရတွင် မှီခို၍နေပါသော်လည်း လူတို့ကိစ္စ ဗာဟိ
 ယနှင့် ကာမဂုဏ်တွေ၊ စိတ်အေးအေး မထားနိုင်၊ တရားတွင်
 စိတ်မပိုင်လျှင် ဤတော၌ ရှိကြသော ယုန်သတ္တဝါများနှင့်
 မခြားအောင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်” ဟု ဆုံးမတော်မူရင်း တော
 တွင်းက ဘုန်းကြီးအို ပုံပြင်ပမာကို မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ရှေးအခါက အသက်ကြီးမှ ရဟန်းပြုသော ဘုန်းကြီး တစ်
 ပါးသည် တပည့်သားမြေး မရှိဘဲ တစ်ပါးတည်းပင် တော
 ကြီးထဲ၌ သက်ငယ်ကျောင်းကလေးဆောက်ကာ သီတင်းသုံး
 နေသတဲ့။ အနီးအနားရွာက ဒါယကာ ဒါယိကာမများက
 လည်း အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း တောရမှီးတဲ့ ကိုယ်တော်
 ကြီးမို့ များစွာပင် ထွေကြည်ညိုကြသတဲ့။

ဒီဘုန်းကြီးရဲ့ ဝါသနာက တေးသီချင်းအလွန်ကြိုက်တတ်
 လို့ တစ်ကျောင်းမှာ တစ်ပါးတည်းရှိတာမို့ တရားဘာဝနာ
 ပွားများပြီးတော့ အားလပ်တဲ့အချိန်များမှာ ကျောင်းပေါက်
 ကိုပိုတ်၊ စိတ်ရှိတိုင်း အီချင်းဆိုလေ့ရှိသတဲ့။ လူသူမနီး တော
 ကြီးထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်သူမှမကြားတန်ဘူး ရယ်ပေါ့လေ။

တစ်နေ့တော့ အနီးအနားရွာက ဒကာတစ်ယောက် နွား
 ပျောက်လို့ လိုက်အရှာ ကျောင်းနားကိုရောက်တဲ့အခါ တောရ
 မှီးတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းတေ့ရောက်ပြီ၊ ငါအသံပြု
 လိုက်ရင် ကိုယ်တော်ကြီးတရားထိုင်တာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်
 တော့မည်။ ထို့ဖြစ်၍ မည်သည့်အသံမှ မပေးဝံ့ဘဲ ကျောင်း
 နားကို အသာလျှောက်၍ ကျောင်းအောက်မှာ အသာထိုင်ပြီး
 အမောဖြေရင်း ပုဆိုး ခါးပုံကြားက ကွမ်းထုပ်ကိုထုတ်ပြီး ဝါး
 နေသတဲ့။

တောရခိုမှီးတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးကလည်း ခါတိုင်းလို တစ်ပါး
တည်း လူမနီး သူမနီးမို့ စိတ်အေးလက်အေး ကျောင်းပေါ်
မှာ ထိုင်ရင်း လက်ဖျော့ကနဲ့ စီးကိုလိုက်၊ ခြေမနှင့် ဝါးချက်နင်း
ပြီး ဒုံးသီချင်းဆိုသည်မှာ...

“ဘာဘာတဲ့ညာညာ၊ ကျုပ်မီးရွှာတိမ်ဝါကို ထိုး
မယ်၊ စိုးရိမ်လှပါ၊ သံကြားမင်းကြီးခင်ဗျာ၊ ကျုပ် မီး
ရွှာတိမ်ဝါက ဆင်းအောင် နင်းချလိုက်ပါ”

ဒီလိုဆိုနေတာကို ကျောင်းအောက်ကကြားတော့ အံ့အား
သင့်ပြီး ကျောင်းတံခါးကို ပုတ်သတဲ့။ ရဟန်းကြီးကလည်း
လူသံကြားတော့ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး “အခုမှ လာသလား” လို့
နှုတ်ဆက်သတဲ့။

ဒကာကလည်း “မှန်လှပါ၊ အရှင်တောရကျောင်းဟာ
အလွန်ဆိုတ်ငြိမ်၍ တရားအားထုတ်ချင်စိတ် ဖြစ်အောင် ဖြစ်
ပေါ်လာပါသည်ဘုရား” လို့ ဆိုတော့....

“လာခဲ့ပါလား ငါနဲ့အတူနေကြတာပေါ့” လို့ပြောတော့....

ဒကာက “လာတော့လာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှင်
ဘုရားလို ဒုံးသီချင်း မဆိုတတ်လို့ ခက်ပါသည်ဘုရား” လို့
လျှောက်ထားသတဲ့။

“ငါ့ရှင်တို့လည်း တောရဆောက်တည်ရင်း ဒုံးသီချင်းများ
မဆိုကြနဲ့” ဟု ရွှင်ပြစွာ မိန့်တော်မူသတည်း။

၉၀။ ယုန်ကလေးကို ပမာမှီး နှာစေးလို့နေကြဖို့.

သီပေါမင်းတရားကို အင်္ဂလိပ်တို့ ဆောင်ယူ သွားစဉ်မှာ သင်္ဂဟဆရာတော်ဘုရားသည် မော်လမြိုင်မြို့၌ သီတင်းသုံးနေခိုက် ဖြစ်လေသည်။ မော်လမြိုင် မြို့သူမြို့သားတို့သည် သီပေါမင်း ပါမပါကို ဆရာတော်အား လျှောက်ထားမေးမြန်းကြသည်မှာ နေ့စဉ်မပြတ် စည်ကား၍နေလေသည်။

ဆရာတော်က “ဒါယကာတို့ ယုန်ကလေးကို ပမာမှီး၍ နှာစေးလို့သာ နေချင်သည်” ဟု ယုန်ကလေး ပုံပြင်ကို ပြောပြလေသတည်း။

ရှေးက တော လုံး တောင် ကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့မင်း ထံပါး၌ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်းဆတ် အစရှိသော သားကောင်တို့ လာရောက် စားကြလေရာ၊ ခြင်္သေ့ကြီးက “တစ်နေ့လျှင် သားကောင် တစ်ကောင်ကျ သူ၏ပါးစပ်ကိုနမ်းခိုင်း၍ ဘာအနံ့ရသလဲ” ဟု မေးသည့်အခါ သားစိမ်းစားဖြစ်သည့် အတိုင်း ခြင်္သေ့မင်း၏ ပါးစပ်မှ ညှိဟောက်သော အနံ့ရပါသည်။

ဟု ဆိုလေလျှင် ငါကဲ့သို့သော သားကောင်များ၏ ဘုရင်ကို ဤကဲ့သို့ ထင်ရပါမည်လား” ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ကိုက်သတ်စားသတည်း။

မြေခွေးအလှည့် ရောက်သောအခါတွင်မူ...

“အရှင် ခြင်္သေ့ မင်း၏ အာခံတွင်းမှ နံ့သာနံ့ သင်း၍ မွှေးကြိုင်လှပါသည်” ဟု ဆိုလေလျှင် “ငါ့ကို တမင်မြှောက်ပင့်၍ တင်လေသည်” ဟု အရှင်လတ်လတ် ကိုင်သတ်၍ စားလိုက် ပြန်သတဲ။

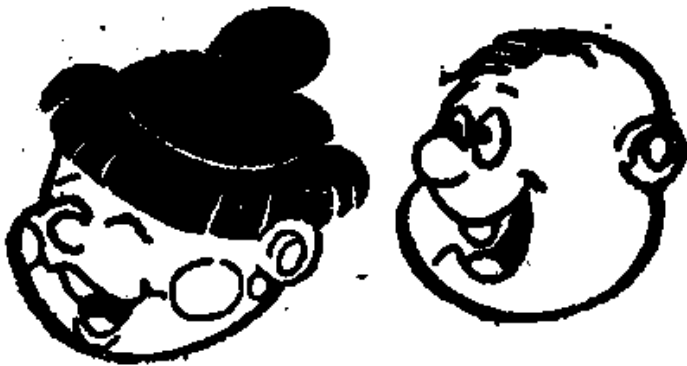
ယုန်ကလေးအလှည့် ရောက်လျှင် နံ့သည် ဆိုသော်လည်း မသက်သာ၊ မွှေးသည် ဆိုသော်လည်း သေမှာပဲလို့ ကြံတွေး ဆပြီး ယုန်ကလေးက-

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးနှာစေးနေ၍ ဘာအနံ့ မှမရပါ” ဟု လျှောက်တင်လျှင် ခြင်္သေ့ မင်းမှာ သဘောကျ၍ အသက် မှု လွှတ်လိုက်သတဲ။

‘အခုလည်း ဆရာတော်နှာစေးပြီးနေတာ ကောင်းပါတယ်’ ဟု ဆိုသဖြင့် ဒကာ ဒကာမများမှာ သဘောကျ၍ သွားလေ သတည်း။

၉၁။ ငါးပိချက်ကို ဆွမ်းတော်တင်လျှင်

ဆရာတော်ဘုရားသည် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ ရောက်ရာတွင် ဒါယကာတစ်ဦးက ဘုရားဟောပါဠိကို ကိုယ် လိုရာ ကိုယ်တောက်၍ အဓိပ္ပာယ်ပျောက်

အောင် လျှောက်ထားလေရာ၊ သင်္ဂဇာဆရာတော်က “အင်းမင်းတို့ဟာက (ငါးပိချက်ကို ကိုရင်ကြီးဆွမ်းတင်သလို) ကိုယ်လိုချင်ရာ ချန်ထားတတ်တဲ့ လူတစ်စုကိုးကွဲ့” ဟု မိန့်တော်မူရင်း

ဒီပဲယင်းမြို့ ရွာတစ်ရွာမှာ တောထွက်ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အခြားဟင်းများထက် ငါးပိချက် အလွန် ကြိုက်သတဲ့။ ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့မှာ ဒကာဒကာမများ လှူဒါန်းထားတဲ့ ဟင်းစွက်အများအပြားထဲက အနည်းငယ်ကို ဇွန်းနဲ့ ပ်ခပ်ပြီး ဆွမ်းတင်ရန် စုတဲ့အခါ သူကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးပိချက်ကိုတော့ မခပ်ဘဲ ချန်ထားသတဲ့။ ဒကာများက “ကိုရင်ကြီး ငါးပိချက်ကိုတော့ ဆွမ်းတော်တင်တဲ့အထဲမထည့်ဘဲ ဘာကြောင့် ချန်ထားသလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ ကိုရင်ကြီးက-

“ဒကာကြီးတို့ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ငါးပိချက်ကို ဆွမ်းတော်တင်လျှင် နောက်ဘဝမှာ ငါးပိစော်နံ့မှာ စိုးတာကြောင့် ဆွမ်းတော်တင်ရာမှာ ချန်ထားတာပါ” ပြန်ပြောလေရာ ကိုရင်ကြီး ငါးပိကြိုက်သည်ကို သိထားသော ဒကာဒကာမတို့မှာ ဟားတိုက်၍ ရယ်မောကြသည်။

ယခုလည်း ဒကာတို့မှာ သူကြိုက်တဲ့ ငါးပိချက်ကိုသူမစား
ရမှာစိုးလို့ ရွေးပြီးချန်ထားတဲ့ “ကိုရင်ကြီးလို့ ဒါယကာတို့
အကြိုက် ကာမတဏှာကို ရွေးပြီး ချန်ခဲ့တာနဲ့တူပါလို့” ဟု ဟော
ကြားရာ အလှူရှင်များမှာ များစွာ ‘ရယ်မောကြသတည်း။ ။

၉၂။ ငှက်သင့်မည် ပမာထား၍ ဟောကြား တော်မူပုံ

ဟင်္သာတမြို့တွင် တရားဓမ္မဟောပြု၍ နေခိုက်တွင် ပရိတ်သင်
ဆရာမ ဒေါ်လေးကြီးဆိုသူက ဆရာတော်ထံ နောက်ပါ
တပည့်သူငယ်မတို့နှင့် လာရောက် ဝပ်စင်းရာ ဆရာတော်
တရားဓမ္မ ဟောပြု ဆုံးမတော်မူသဖြင့် မလေးကြီးမှာ ဆရာ
တော်၏ တရားများကို များစွာ ဝမ်းမြောက် သဒ္ဓါပေါက်၍

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မအားပစ္စည်း
လေးပါး ဒါယိကာမမှတ်တော်မူပါဘုရား”
ဟု လျှောက်ထားရာ ဝတ်ပြုပြီး ပြန်သွား
လေသည်။

ကျန်ရစ်သော ဆရာတော်အပါးမှ ဒကာ
များက “ယခုမလေးကြီးသည် အုတ်ဖိုဆရာတော်ကို အလှူ
ကြည်ညိုသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဆရာတော်ကိုမူ ပစ္စည်း
လေးပါးဖြင့် ပင့်ဖိတ်၍ သွားပေသည်” ဟု ပြောဆိုကြရာ ဆရာ
တော်က....

“မင်းတို့ မလေးကြီးသည် ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပင့်ပိတ်
 သော်လဲ စင်စစ် အုတ်ဖိုဆရာတော်ထက်ပို၍ ကြည်ညိုလေး
 မြတ်တော့မည်မဟုတ်၊ ငါတရားဟော၍ အမောသာ အဖတ်
 တင်မည်၊ သူလျှောက်ထားသည့်စကား ငှက်သင့်မည် ပါ
 ထားရပေမည်” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

တစ်ခါက မန္တလေးသားတစ်ယောက်သည် ရှမ်းပြည် ရွာ
 ဘက်သို့ ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းချရန် သွားလေရာ ရှမ်းပြည်
 တက်လျှင် ငှက်ဖျားမိတတ်သည်၊ ငှက်သင့်တတ်သည် ဟူသော
 သတင်းစကား ကြားဖူးပြီး စိတ်ကူးနှင့် ကြောက်နေရှာသည်။

ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ခရီးအတန်ငယ် တက်မိသောအခါ ငှက်
 သင့်မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် သစ်ပင်အောက်နား နားနေ
 သောအခိုက် ငှက်သိုက်၏အနီးမှာ ငှက်ထီးကြီး တစ်ကောင်ကို
 မြင်လေရာ “ကေန္တ ငါ့ကို ငှက်သင့်တော့မည့် အတိတ်နိမိတ်
 ပေပဲ” ဟု စိတ်ထဲမှာတွေးပြီး နိမိတ်ပေးနှင့် ငှက်ဘေး သင့်
 တော့မည်ဟု စိုးရိမ်၍ နေမိလေသည်။

ခဏအကြာမှာပင် ငှက်မတစ်ကောင် ပျံဝဲကာ နားနေ
 သော ငှက်ထီးကြီးအနားသို့ လာ၍နားပြီး ဘာသာဘာဝ
 လည်ချင်းယှက်ကာ တိတိတာတာ ကြည်သာရွှင်ပြု၊ တစ်ပင်မှ
 တစ်ပင်၊ ခုန်ငင်ကူးကာ ပျော်မြူးလျက် ပျံဝဲကြလေကုန်သည်။
 ထိုအခါ မန္တလေးသား ကုန်ရောင်းသမားက တွေးတော၊ ကြံစ
 သည်မှာ....

“ရှမ်းပြည်ရှမ်းရွာကိုသွား၍ ငါ့အား ငှက်မသင့်နိုင်ပြီ။
ငှက်ထီးနှင့်ငှက်မ သူတို့ချင်းသင့်မြတ်၍ အဝေးသို့ ပျံသွား
သည်မှာ ငါ့အတွက် ကောင်းသော မင်္ဂလာနိမိတ်ပေ” ဟု
စိတ်ထဲမှ စွဲမှတ်ကာ အားရဝမ်းသာဖြင့် ထိုင်နေရာ သစ်ပင်
ရင်းမှ ချက်ချင်းပင်ထ၍ ရှမ်းပြည်ရှမ်းရွာဘက်သို့ ထွက်ခွာ၍
သွားလေသတည်း။

“ဒီဥပမာလိုပဲ ဒကာတို့ရဲ့၊ အခုလဲ ဒကာမကြီးကို ချွေး
ဒီးဒီးကျအောင် ဆရာတော်ဟောသော်လဲ မောရုံပဲ ရှိတော့
မည်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ထီးငှက်မလို အပြီးသတ်တော့ သူတို့
ချင်း သင့်မြတ်သွားကြမှာပါ” ဟု ပြောကြရာ ပရိသတ်များမှာ
အားရပါးရ ရယ်ကြရုံလေသတည်း။

၉၃။ တော်တော်နိုးလာပြီ

ဆရာတော်ဘုရား တရားဟောခိုက်၌ ဒကာတစ်ယောက်က
“ယခုခေတ်အခါ မြို့နီစိပါယ် အလုပ်သမားများ သည်
မြို့တွင်း မြို့ပြင် ချိုင့်ဝှမ်း ချိုင့်ခွက်များကို ပြုပြင်၍ ပေတရာ
လမ်းခင်းခြင်း၊ အမှိုက်သရိုက်ရှင်းခြင်း၊ အညစ်အကြေးများ
သိမ်းဆည်းခြင်း အလုပ်တို့သည် စေတနာ ထား တတ်က
အဟုတ်ပင် ကုသိုလ်ရမည် ထင်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက
တပည့်တော်အထင် အမှန်ပင် ဟုတ်မဟုတ်ကို မိန့်ကြားတော်မူ
ပါ” ဟု လျှောက်ထားလေရာ ဆရာတော်ဘုရားက ဥပမာ
တစ်ခု မိန့်ကြားခြင်းပြုသည်မှာ....

ရှေးအခါက ကျောင်းတစ်
ကျောင်းမှ ကိုရင်ငယ် တစ်ပါး
နှင့် ငထွားဆိုသော ကျောင်း
သားတစ်ယောက် စကား
အငြင်းပွား၍ ရန်ဖြစ်ကြရာ ကို

ရင်က “နှင့်အမေဖင်ခွက်” ဟု ဆဲရေးသဖြင့် ငထွားမှာ မခံမရပ်
နိုင် ငိုယိုပြီး ဘုန်းကြီးကို တိုင်သတဲ့။

ဘုန်းကြီးက “နှင့်အမေ ဖင်ခွက်ဆိုတာ နာစရာမဟုတ်
ပါ။ ဒီတစ်ခါသည်းခံ၊ နောက်တစ်ခါ ရန်မဖြစ်ကြနှင့်” ဟု
တားမြစ်ဆုံးမသတဲ့။

ငထွားက ပြန်လည်လျှောက်ထားသည်မှာ....

“မနာဘဲနေမလား၊ အရှင်ဘုရား စဉ်းစားကြည့်ပါ။ (နှင့်
အမေဖင်ခွက်) ဆိုကတည်းက အနားကို ရောက်နေပါပြီ
ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားသတဲ့။

“အခုလည်း မင်းလျှောက်တဲ့စကားလဲ တော်တော်နိုးသား
ပဲ” ဟု မိန့်ကြားရလေသတည်း။

၉၄။ အုန်းသီးဆိုတာ ဝန်တွဲကြီး

ဆရာတော်ဘုရား ပျဉ်းမနား တောကျောင်းတွင် သီတင်း သုံးခိုက် ဆရာတော်ဟောကြားသည့် တရားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဝါယကဏ္ဍအချို့ ဝေပန်ကြပုံကို မောင်ရွှေလူဆိုသော ဒကာက လျှောက်ထားလေရာ ဆရာတော်က...

“ဒကာမောင်ရွှေလူ၊ မင်းလူများ ကောင်းလုံး ကြီးသော် လည်း အုန်းသီးကိုမစားတတ်၍ အုန်းမှုက်ထဲက အဆန်ကို မစားရဘဲ အခွံကိုချည်း ဝါးထွေးထလိုပြစ်နေပြီ” ဟု မိန့်တော် မူရာ မောင်ရွှေလူတောင်းပန်၍ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူ သည်မှာ...

ရှေးအခါက တောင်ပေါ်သားကုန်သည်များ မန္တလေးသို့ ဈေးရောင်းရင်း ဘုရားဖူးလာကြရာ အစုအဝေးနှင့် တပျော် တပါးကြီး ဖြစ်သည်။

ကုန်ရောင်းရင်း အပြန်ကုန်အတွက်ဈေးဝယ်ရန် ဈေးချိုသို့ လှည့်လည်ရာ တောင်ပေါ်တွင် မမြင်ဖူးသော အုန်းသီးကို မြင် ထည့်အခါ ကောက်ယူဆွဲကိုင်ပြီး “ဘာသီးလဲ” ဟု မေးလျှင် ဈေးချိုသူက စကားချိုချို အမှုပိုပို လေပေါ်ပေါ်ဖြင့်....

“ဘုရားဒကာကြီးရဲ့ ဝိအသီးဟာ အုန်းသီးလို့ ခေါ်ပါ သည်။ အုန်းသီးဆိုတာ သာမညမဟုတ်ပါ။ လူတိုင်းလည်း မစားနိုင်ပါ။ မင်းများသာ စားနိုင်တာ၊ ဆိမ့်တာကတော့ အလွန်ပါဘဲ” ဟု ဝယ်သဲသဲပြောလေလျှင် တောင်ပေါ်သား များက အားပါးတရ အုန်းသီးကို ဝယ်ခြမ်း၍ သွားလေသည်။

တောင်ပေါ်စခန်းသို့ မာပြန်ရိုး တောလမ်း ခရီးသို့ အထောက်တွင် တစ်ထောက်နား၍ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြ ပြီးနောက် အပန်းဖြေနေကြစဉ် ကုန်သည် အကြီးအကဲက အုန်းသီးကို သတိရ၍ ခားမကြီးကို ယူပြီးလျှင်....

“လာကြဟေ့ မင်းများသာစားတဲ့ အုန်းသီး မြည်းစမ်းလို့ ကြည့်ရအောင်”

ဟု အဖော်တွေကို ခေါ်ငင်ပြီး အုန်းသီးအစိမ်းခွံကို ခား ကြီးနှင့်နှင်၍ တစ်ယောက်တစ်ဖတ်စီ ဝေးစားကြရာ....

“ဟင့်အင်း အုန်း....အုန်းနဲ့ မင်းသုံးမင်းဆောင် ဆိုလို့ စား ကြည့်ရတာ အရသာက ဖန်တူတူနဲ့ ကြည့်စမ်းပါ အစေ့ကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

ဆိုကာ အုန်းသီးဆံကို အစေ့ထင်၊ တော်ရာမှာလွင့်ပစ်ပြီး ခရီးဆက်ကာ သွားကြစေလသတဲ့ မောင်ရွှေလူရဲ့။

“အုန်းသီးကို ရသော်လည်း စားလည်း မစားဘူး၊ စားနည်း ကိုလည်း မေးမကြည့်၊ အုန်းဆံကို အစေ့ထင်ပြီး အုန်းသီးဆို တာ ဘာအရသာမှ မရှိ၊ ဖန်တူတူ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲလို့ မှတ် ချက်ချသလို မင်းလူတွေစကားလုံးထွားသော်လည်း (အုန်းသီး ကို မစားတတ်တော့ အခွံကို ဝါးမိသလို၊ တရားကို သဘော မပေါက်တာနဲ့ ဖန်တူတူကြီးလို့ထင်ကာ အတွင်းအရသာဘာမှ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဟောကြားတော်မူလေရာ တရားနာ သူများမှာ အူအူသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ရယ်မော ကြရလေ သတည်း။

၉၅။ ဥပုသ်သုံးပါး တရားနှစ်ပြ

ဆရာတော်ဘုရား ရန်ကုန်မြို့ကြားတောရ၌ သီတင်းသုံး၍
နေတော်မူစဉ် ဥပုသ်သည်များမှာ ဇရပ်ကြီးတစ်ခုတွင် စုရုံး၍
နေကြပြီး ထွေရာလေးပါးစကား ကြံမိကြုံရာ ပြောကြား၍

ဥပုသ်သုံးပါး-တရားနှစ်ပြ

နေကြရာ နေဝင်ချိန်နီးလျှင် ပုတီးကို လက်မှာစွပ်ပြီး ဆရာ
တော်ထံ အိမ်အပြန်တွင် ဝင်၍ ကန်တော့လေရာ—

ဆရာတော်က “အင်း ကနေ့လည်းစောင့်တာနဲ့ သုံးပါး
သော ဥပုသ်ကို ရခဲကြပြီမဟုတ်လား” ဟု မေးတော်မူပြီး-

၁။ မွန်းမလွဲခင်၊ မြင်မြင်သမျှ၊ ရသဆီအိမ်၊ ချိုဆိမ်ချဉ်ငန်
အတန်တန်သော အစားတို့ကို တဝကြီးစား အစား
ကြူး (ဘီလူးဥပုသ်) မှတ်။

၂။ ထမင်းဟင်းလျာ များစွာ စားသောက် ဇရပ်ပေါ်
အရောက်တွင်၊ လေတဖြူးဖြူးနှင့် တူးခူး မြည်
အောင်ဟောက်ပြီး စောင့်သော ဥပုသ် ကတော့-
(နဂါးဥပုသ်) လို့မှတ်။

၃။ ပုတီးမစိပ် အိပ်ချင်တိုင်းအိပ်ပြီး ညနေစောင်းနေချိန်
လေးချက်တီးအလိုတွင် ကမန်းကတန်း အိပ်ရာကထ၊
အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာစိုးလို့ ဖရွေးဖရွေးနဲ့ ထ၍ ပြန်သွား
ကြသောကြောင့် (စာကလေးဥပုသ်) ဟူ၍မှတ်။

“ဒါကြောင့် ဆရာတော်က ဒကာဒကာမတို့ တစ်နေ့တည်း
စောင့်ကြတာနဲ့ ဥပုသ်သုံးမျိုးစလုံး ရခဲကြရဲ့လားမေးတာ”

ဟု မိန့်တော်မူရာ ဥပုသ်သည်များမှာ ရှက်ပင် ရှက်သော်
လည်း မိန့်မြွက်သည့်အတိုင်း မှန်နေသောကြောင့် ခေါင်းငုံ့
ကာ ပြုံးကြရလေသည်။

၉၆။ မျောက်က အရင်ငိုလို့ မျောက်ငိုပင်ဖြစ်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားသည် ပျဉ်းမနားမြို့ တောကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိရာ တစ်နေ့တွင် သပြေတောင် ဆရာတော်နှင့် စကားပြောရင်း တောတွင်းသို့ စကြိုလျှောက်ကြရာ မျောက်ငိုပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်အရောက်တွင် သင်္ဂဇာ ဆရာတော်က ပြောကြားသည်....

“ကြည့်စမ်းပါ။ တပည့်အားတို့ ကိုယ်တော်တို့ ဆရာဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကာနီး အခါမှာ အာနန္ဒာ အရှင်သည် ဇီလို့ မျောက်ငိုပင်အောက်မှာ သွားရောက်ပြီး ငိုကြွေးတော် မူရသည်” ဟု မိန့်တော်မူရာ၊ သပြေတောင် ဆရာတော်ကသည်း သင်္ဂဇာ ဆရာတော်၏ လျှပ်တပြက်ဉာဏ်ကို သိပြီးဖြစ်၍ မည်သို့သော စကား ဆန်းများ ထွက်လာမည်လည်းဟု သိလိုသဖြင့်....

“ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်၍ ညီတော် အာနန္ဒာ ငိုယိုသောအပင်ဖြစ်ပါလျှင် အာနန္ဒာ ငိုပင်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် သမုတ်သင့်ပါသည်။ ယခုသော် အဘယ်အတွက် မျောက်ငိုပင်ဟုအမည်တွင် နေရပါသလဲဘုရား” ဟု လျှောက်ထားရလသည်။

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်က လျှပ်တပြက် ချက်ချင်းပင်—

“အင်း၊ သပြေတောင်ဆရာတော် ပေးမည်ဆိုသော် ပေးစရာပေပဲ၊ သို့သော်လည်း အာနန္ဒာမငိုခင် မျောက်က အရှင်

ငိုသွားလို့ မျောက်ငိုပင် ခေါ်ဟန် တူပါသည်”ဟု ဖြေကြား
တော်မူလေရာ သပြေတောင်ဆရာတော်မှာ သင်္ဂဇာဆရာတော်
၏ လှုပ်တပြက်ညက် တစ်ဏှပုတ္တိကို များစွာ အံ့ဩ ပြောမဆုံး
ဖြစ်ရလေသတည်း။

၉၇။ တူရွင်းစောက် ဟင်းခါးချက်သောက်

သင်္ဂဇာ ဆရာတော်သည် မော်လမြိုင်မြို့ မန်းကျည်းတော
ကျောင်းတိုက်ထွင် သီတင်းသုံးသောအခါ ရဟန်းများအတွက်
သင်္ကန်းချုပ်ရန် သင်္ဂဇာဆရာတော်က သာမဏေငယ်တစ်ပါး
အား “ကတ်ကြေး ယူချေစမ်း”ဟု စေခိုင်းတော်မူလေသည်။
သာမဏေငယ်က အင်္ဂုရတ်ဖိုက ညှပ်ကိုယူ၍လာရာ ဆရာတော်
က ကြည့်၍ပြုံးပြီး

“သာမဏေလေး ရှေးက မီးနေသည် လင်မယားပုံပြင်ကို
ကြားဖူးသလား”

“မကြားဖူးပါဘုရား”

“ငါ့ရှင် သာမဏေလေး မကြားဖူးလျှင် ကောင်းစွာ
နားထောင်”

ရှေးက စစ်ကိုင်းမြို့အနီး ရွာသစ်
ကြီးရွာမှာ မီးနေသည် တစ်ယောက်
ဟင်းခါးသောက်ဖို့ရာ ဆရာက မှာ
ကြားတယ်။ ‘ကြောင်ပန်းရွက်နဲ့ ငါး
ကြင်းစောက်’ ကို ဟင်းခါး ချက်
သောက်ပါလို့ မှာကြားတဲ့ အတိုင်း
မီးနေသည်က သူ့ယောက်ျားကို

“ကိုရင်ရယ် ဆေးဆရာက ကြောင်
ပန်းရွက်နဲ့ ငါးကြင်းစောက် ဟင်းခါး
ချက်သောက်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။
ကြောင်ပန်းရွက် ကတော့ အရှာ ရှု

မခက်ပါ။ ကိုရင်သာဈေးသွား ငါးကြင်းစောက်ဝယ်ပေးပါ”
လို့ ပြောထဲ့အခါ-

“စိတ်ချပါ ရှင်မ၊ ငါးကြင်းစောက်ဆိုတာ ဈေးထဲမှာ
မေးပြီးဝယ်ခဲ့ပါ့မယ်။ အေးအေးသာ နေပါတော့”

“မဟုတ်သေးဘူးကိုရင်၊ ရှင်ဆိုတဲ့ရှင်က မေ့က မေ့တတ်
ပါတိသနဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မအကြံတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ မမေ့
နိုင်အောင် ဈေးအရောက် ရှင်ပါးစပ်က ငါးကြင်းစောက်
ငါးကြင်းစောက်လို့ ရွတ်ပြီးသွားပေတော့”

“ဟုတ်တယ်ရှင်မ၊ ငါကလည်း မေ့တတ်ပါတိ၊ မှတ်မိ
အောင် ငါးကြင်းစောက် ငါးကြင်းစောက်နဲ့ ရွတ်လို့ သွားမှ

တောမယ်”ဟု ကိုယ်မေ့ တတ်တာကိုသိလို့ ငါးကြွင်းစောက်
 ငါးကြွင်းစောက်နဲ့ ပါးစပ်က ထတုတ်ထုတ်နဲ့ ရွတ်လိုအသွား
 လမ်းမှာ ခလုတ်တိုက်မိသော့ ခြေမကိုအသံပွတ် ကျွတ် ကျွတ်
 ကျွတ် ကျွတ်နဲ့ နာလွန်းလို့ စုတ်ဆတ်မိရာက မှာလိုက်တဲ့ကော
 သတိမေ့သွားပြီး ပြန်စဉ်းစားတော့မှ-

ဟာ သတိရပြီ၊ “တူရွင်းစောက် တူရွင်းစောက်”ဟု ရွတ်
 ကာ ဈေးသို့သွားပြီး တူရွင်းစောက်ကို မေး ဝယ်လာ ခဲ့၏။
 ဆိပ်ထုတ်တော့ ဟင်းခါးချက်၊ မယားမီးနေသည်က-

“ရှင့်ဟင်းခါးက ‘ချိုလည်းမချို၊ သံချေးစော်နဲ့လို့ သာ
 အရသာမှ မရှိပါကလား”လို့ ဆိုတဲ့အခါ

“အို-ခက်နေပေါ့၊ ဒါလောက်ပဲ ချိုနိုင်စော့ မပေ?”လို့
 ပြန်ပြောသတဲ့။ မယားက မကျေနပ်လို့ မီးဖိုထဲသွားပြီး ဟင်း
 ခါးအိုး ဖွင့်ကြည့်ရာ ဟင်းခါးအိုးထဲက တူ ရွင်း စောက် ကို
 တွေ့သွားသတဲ့။

“အေး ငါ့ရှင်သာမဏေလည်း တူရွင်းစောက် ဝယ်လာ
 မယ့် လူစားပဲ”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

၉၈။ ခွေးကူလို့သာ ဝိန်းမရသူ

ဆရာတော် ဘုရားသည် မြင်းခြံမြို့တွင် တပည့်တပန်းများနှင့် သီတင်း သုံးနေခိုက် ဆရာတော်အနီးတွင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုနေသော သာမဏေမှာ မပျော်သည့်အတွက် လူထွက်၍ သွားပြီး မိခင်အိမ်မှာနေလေ၏။ အခါ

လည် တစ်နှစ်အကြာတွင် အိမ်ထောင်ကျသွားလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကျောင်းသို့လာရာတွင် အတူနေပွားသော ဦးပဉ္စင်းများက ပြောမနာဆိုမနာဖြစ်၍ ကျီစားပြောဆိုကြရာ တွင်-

“မင်းသတင်းကို ဦးပဉ္စင်းတို့ကြားရသည်၊ မယားရပြီဆို ပါကလား”

“မှန်လှပါဘုရား၊ မယားရလို့ အိမ်ထောင်ကျပါပြီ”

“မယားရှာရလာ ခက်သလား”

“သူများတော့ မလျှောက်တတ်၊ တပည့်တော်အနေနဲ့တော့ မယားရှာရတာ အခက်သား၊ ရည်စားထံ ရောက်အောင် ခဲခွေးဝင်ပေါက်က ငံ့၍ ဝင်ရပါသည်ဘုရား”

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက-

“မောင်ရင် မယားယူရာမှာ ခွေးကူလို့သာရတဲ့ဟန် ရှိပါကလား”ဟု ပြောကြားရာ သာမဏေလူထွက်ကလည်း-

“ခွေးဝင်ပေါက်သာ မရှိပါလျှင် သည်မယားရဖို့ရာ ခက်လှပါသည်။ သူတကာ ဘယ်လို လူပျိုလှည့်တယ် ဆိုတာတော့ မသိမပါ။ တပည့်တော်တော့ ခွေးကူလို့သာ မိန်းမ ရခဲ့ပါတယ် ဘုရား” ဟု ခပ်သောသော ပြန်ကြားရာ ဦးပဉ္စင်း များမှာ တသောသော ရယ်မောကြလေသတည်း။ ။

၉၉။ ကြွက်ကယ်၍ မယားရသူ

ဤသို့ပင်လျှင် သာမဏေလူထွက်နှင့် ဦးပဉ္စင်းများ စကားလက်ဆုံကျ၍ တသောသော ရယ်မောရာသို့ သင်္ဂဇာဆရာတော် ကြွလာပြီး အကြောင်းမေးရာ-

“ငါ့ရှင်တို့က ခွေးကယ်၍ မယားရသည်ကို ပြောသည်။ (မောင်ပျင်းအကွက်လည်အောင် ကြွက်ကယ်၍ မယားရ)သည့် ပုံပြင်ကို မကြားကြဖူးလား”

“မကြားဖူးပါဘုရား။ မိန့်တော်မူပါဘုရား”

“ငါ့ရှင်တို့ ရှေးက မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် မုန့်သည်မ၏ သား မောင်ပျင်းဆိုတာ ရှိသတဲ့။ ဒီမြို့ကသူဌေးကြီးမှာလည်း သမီးပျို ခုနစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ မောင်ပျင်းဟာ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်၊ အပျင်းကထူ၊ ပညာကလည်းမတတ်၊ မုန့်သည်မသားမို့ သူဌေးသမီး မိဝင်းကို တန်းတန်းစွဲကြိုက်သော်လည်း အနားကို မကပ်ရဲဘူးတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ မောင်ပျင်းဟာ အိမ်ထဲကကြွက်ကို ဖမ်းမိ
လို သတ်မယ်လုပ်တဲ့အခါ ကြွက်က....

“အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ လိုရာခိုင်းလျှင် ကြံတိုင်း
မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်” လို့ ပြောသတဲ့။

မောင်ပျင်းကလည်း အကြံရပြီ “ကောင်းပြီ အသင်ကြွက်
ငါလိုတဲ့အချက်က သူဌေးကြီး ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ရုပ်ပွားတော်
တစ်ဆူရှိတယ်။ အဲဒီရုပ်ပွားတော်အောက်က ဝမ်းဗိုက်တွင်း
ရောက်အောင် လိုက်ခေါင်းကြီး ဖောက်၍ပေးနိုင်လျှင် သင့်
အသက် ချမ်းသာပေးမယ်လို့ အတည်စကားဆိုသတဲ့။

ကြွက်ကလည်း အသက်ကလွတ်အောင် “စိတ်ချပေါ့ အသက်
ကို ချမ်းသာပေးလျှင် တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးစုပြီး သူဌေးအိမ်
က ဘုရားကြီး လိုက်ခေါင်းဖောက်ပေးပါမယ်” လို့ ကတိပေးတဲ့
အတွက် မောင်ပျင်းကလည်း ကြွက်အသက်ကို ချမ်းသာပေး
သတဲ့။

ကြွက်ကလည်း ကတိအတိုင်း တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးစုပြီး
လိုက်ခေါင်းကြီး ဖောက်ပေးလိုက်သတဲ့။

မောင်ပျင်းလည်း ဘုရားဗိုက်ကြီးအတွင်း ဝင်ကာ အသင့်
စောင့်နေပြီး သူဌေးသမီး မိဝင်း မိုးမသင်းခင် အရက်ဆွမ်း
အကပ်မှာ ဘုရားဗိုက်တွင်းက မောင်ပျင်းက (ဘုရားယောင်
ဆောင်) ယုံအောင်ပြောတာက သူဌေးသမီး မိဝင်းကို မုန့်သည်
မသား မောင်ပျင်းနဲ့ ပေးစားဖို့သင့်သည်” လို့ ပြောကြားသတဲ့။

မိဝင်းလည်း ချက်ချင်းပင် မိခင် သူဌေးကတော်ကြီးကို
တဆုံတကြပြောပြလေရာ မယုံတာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ နံနက်

ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းချက်ပြီး အရက်ဆွမ်းကပ်ရာမှာ ယခင်ကနည်း
အတိုင်း မောင်ပျင်းနဲ့မိဝင်း ပေးစားရန် ပြောကြားသံကို
ကိုယ်တိုင် ကြားရပြန်တော့ သူဌေးကြီးကို ပြန်ပြောသတဲ့။

သူဌေးကြီးကလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားမယ် ဆိုပြီး နောက်
တစ်နေ့နံနက်ခင်း ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းကပ်ရင်း (နင့်သမီး မိဝင်း
မောင်ပျင်းနဲ့ ပေးစားလိုက်) ဆိုတာ နားနဲ့ဆပ်ဆပ် ကြားတဲ့
အခါ “ရုပ်ပွားတော်ကတောင် မောင်ပျင်းကို သနားတယ်၊
ဘုရားကြီး သဘောတူပြီးရော သမီးနဲ့ပေးစားလိုက်” ဆိုသတဲ့။

“အဲဒါကြောင့် မောင်ပျင်းအကွက်လည်အောင် ကြွက်ကယ်
လို့ မယားရသတဲ့ တပည့်တို့” ဟု ဟောကြားတော် မူလေသ
တည်း။

ဤတွင် “သင်္ဂီဇာ ဆရာတော် စကားပုံ ပုံပြင်များ” ကို
တစ်ခန်းရုပ်ပါမည်။ သင်္ဂီဇာ ဆရာတော်၏ ပုံပြင်များကား
အများအပြားပင် ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ဤစာအုပ်တွင်
သိသင့်သိရာမှန်သမျှ အတန်ငယ်စုံလင်စွာပါရှိပါသည်။ လုပ်သား
ပြည်သူ ရှင်လူတို့ အလွယ်တကူ သိစိမ့်သောငှာ ဥပမာပုံပြင်
အစုံအလင်ကို သိလွယ်မှတ်လွယ်ရန် ပုံပြင်ဆန်ဆန် ရေးသား
ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကျယ်ကိုသိလိုပါမူ ဥပမာ သမူသတဂီရက္ကကျမ်းကို
ဝယ်ယူဖတ်ရှုစဟုသူတတိုးပွားကြပါစေကုန်။

မြတ်လှ
၁၃၄၀-ပြည့်၊ ပြည်သိုလဆန်း ၂-ရက်
(၁၉၇၉-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁-ရက်)။

ဒေါ်ညွန့်ဝေ ပိဋကတ်စာအုပ်ဆိုင်မှ ရရှိနိုင်သောစာအုပ်များ

- * ခေတ်မှီဓမ္မပဒ (ပ၊ ဒ၊ တ၊ စ၊ မ)
- * သင်္ဂဏဆရာတော် စကားပုံ/ပုံပြင်များ
- * ဗန်းမော်ဆရာတော် ဥပမာပုံပြင်/ဟာသရသကဗျာများ
- * ရှင်ဥတ္တမကျော်နှင့် ခုံတော်မောင်ကျားတမ်း စကားစစ်ထိုးနည်း
- * ငလက်တို၊ ငညိုနှင့် စကားတောင်စားပုံပြင်များ
- * ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး ပုံဝတ္ထုများ (ပ၊ ဒ)
- * ၁၀၀၀/တန် ပုံပြင်များ
- * မီးဖိုချောင်မှ ဆေးစွမ်းကောင်းများ (ပ၊ ဒ)
- * ဆေးနည်း ၁၀၀၀ ကျမ်း
- * အခါပေးကြေးမုံ
- * လောကီပညာပဒေသာ (ဦးကျော်)
- * လောကီမှတ်ပုံနည်းမျိုးစုံ (ဦးပျို)
- * ဂုဏ်တော်ပေါင်းချုပ် ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုး
- * ပရိတ်တော် ၃၁ သုတ်
- * အဘိဓမ္မာကူညီရေး
- * ကိုင်းကုန်းသင်္ဂြိုဟ်ဆိုရိုးကျမ်း

အထက်ပါစာအုပ်များကို စျေးနှုန်းပျက်ကန်စွာဖြင့် လက်လီလက်ကား ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။